

Серія «Вічна Січ»

Серія заснована 2004 року

Випуск другий

Людина – лише фасад храму, що ввібрав у себе всю мудрість і все добро світу. Те, що ми зазвичай називаємо людиною, тобто сутність, яка їсть, п'є, сіє хліб, рахує гроші, – це зовсім не людина. Людина – це дух, органом якого є фізичне тіло, і, говорячи про повагу до людини, ми поважаємо не тіло, а її дух, тому що, коли б він цілком проявився в діях людини, ми змушені були б тільки стати перед нею на коліна.

Емерсон

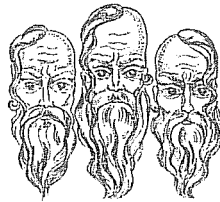

Калинова сопілка

Василь Чумаченко

Лоліт нічного метелика

Характерницьке мистецтво в Україні

Кривий Ріг
Видавничий дім
2009

ББК 86.42

Ч 90

Автор висловлює щиру подяку Любові Скибі та Вікторії Галех за велику допомогу у підготовці книги.

Чумаченко В. А.

Ч 90

Політ нічного метелика: Характерницьке містечтво в Україні. – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2009. – 234 с.

ISBN 978-966-177-053-8 (кн. друга)

Основним об'єктом досліджень Василя Чумаценка, в авторському доробку якого вже дві видані книги, присвячені пошуку езотеричних витоків етнічної культури українців («Шлях у невимовне». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2000; «Крик пугача». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2004), є надбання стародавніх оріїв і їх духовних спадкоємців – характерників Запорозької Січі. Саме з цих джерел черпає автор безцінні свідчення про дивовижне знання суцього, яким володіли наші пращури. Книга «Політ нічного метелика» знайомить читача з містечтвом ведення земного життя, яке досягалося через розкриття природної здатності людини сприймати тонку цілісну основу світу, що, на думку автора, і є головною сутністю справжньої людини.

Відкриваючи невідомий на сьогодні у широкому загалу обрії поширеного сприйняття світу і пов'язаних з ним світоглядних уявлень, автор ставить досить складні для сучасного природознавства питання і пропонує шляхи їх вирішення у дуже незвичний для сьогоднішнього спосіб, але саме такий підхід і допомагає включити ту сторону людської сутності, що була до цих пір незнаною для нас. У книзі наводяться також деякі практики, які відкривають шляхи для досягнення сучасною людиною поширених станів свідомості в опануванні нею знання суцього.

Окреслені автором основні засади культурного й духовного виховання справжньої людини, що в сучасних умовах дозволяють здійснити корінний поворот у розвитку науки та культури, заслуговують на пильну увагу не лише фахівців з езотерики, а перш за все науковців, освітян, політиків, громадських діячів і широкого кола читачів, яким небайдужа подальша доля українства і всього людства загалом.

Авторські права застережені, передрук заборонено.

ББК 86.42

© В. А. Чумаченко, 2009.

© ПП «Видавничий дім»,
оригінал-макет, 2009.

ISBN 966-7388-77-8 (серія)

ISBN 978-966-177-053-8 (кн. друга)

Шляхи розкриття природних можливостей людини

Наші знання про витoki слов'янської культури, що ще донедавна загалом спиралися лише на такі пам'ятки писемності, як «Велесова книга» та «Слово о полку Ігоревім», тепер мають потужну підтримку у вигляді «Рукопису Войничча», перекладеного в 1978 році американцем українського походження Дж. Стойком. (John Stojko. Letters to Ood's Eye. Library of Congress Catalog. No: 78-68893). Ключі до цього найбільш втаємниченого манускрипту ХХ століття вдалося зрештою підібрати тільки завдяки використанню української абетки. Саме цей факт говорить про те, що на теренах Русі-України письмо існувало ще задовго до того, як створили свою кириллицю Кирило та Мефодій. Тож, судячи з перекладу, мова прадавніх русів близька й зрозуміла кожному сучасному українцю. Важливою ознакою рукопису є також високий рівень езотеричної культури, який від найдавніших часів був притаманний нашим пращурам. Вони знали істинне, вони торкалися його, «живучи з богами в єдиній правді», як це говорить у «Велесовій книзі», перекладеній Юрієм Миролюбовим.

У Науково-дослідному центрі езотеричної етнології Фонду ім. Миролюбова вдалося здійснити вкрай важливе відкриття. Завдяки застосуванню езотеричного ключа відкрилася можливість для вірного тлумачення перекладу Стойка і таким чином було зроблено справжній прорив у осягненні глибинного змісту «Рукопису Войничча». Такий шлях досліджень, запропонований автором книги, виявився надзвичайно плідним, адже в ньому розкрилася світоглядна позиція давніх оріїв. Вони вочевидь володіли способом розкриття прихованих природних можливостей людини, з яких постала істинна її сутність. Саме та, про яку згадували майже всі великі філософи світу як про справжню людину.

На сьогодні, коли, за виразом Докії Гуменної, світ блудить і не може знайти провідну ідею свого подальшого розвитку, зроблене автором відкриття езотеричних витоків культури орійських часів вельми вчасне. Що може бути більш важливим за можливість становлення нової людини в світі, в якому надію на це вже давно втрачено.

Проведені дослідження дозволяють критично переглянути наукову парадигму сучасного природознавства, а також догмати сучасної релігії, ідеології та культури, що власне й почав робити автор у своїй книзі. До цієї роботи потрібно долучити якомога більше науковців, адже тут може народитися абсолютно новий напрямок розвитку науки, культури а зрештою й самої людини. Характерницькі практики, з якими знайомить автор у своїй книзі, є наочним прикладом цього. Езотерична наука

на сьогодні прийшла своїм шляхом до опанування поширеним сприйняттям світу, яке на диво збігається з тим, що донесли до нас «Велесова книга» та «Рукопис Войнича» про знання суцього нашими далекими пращурами.

Усвідомлення світу, яке приходить з оволодінням цими практиками, в природознавстві на сьогодні вважається надзвичайно рідкісним і недосяжним явищем. Разом з тим його ознаки можна зустріти в будь-якій майстерні справжнього майстра. Власне цим володіє кожна талановита людина, як цілком справедливо наголошує автор. Отже, в третьому тисячолітті це явище таки повинне стати нормою для всього людства. Адже подолання світової кризи, що розгортається сьогодні в природознавстві, впирається саме в людину з її опосередкованим сприйняттям природного оточення. Поширене усвідомлення через пряме образне сприйняття дійсності вирішує цю проблему, розкриваючи справжню природу людини всупереч тим уявленням, які нині панують в науці.

Керуючись саме такою світоглядною позицією, як це слідує з архівних документів, і зробив свій переклад «Велесової книги» Юрій Миролюбов. І не його біда, що науковий світ ніяк не може подолати ту висоту, і по сьогодні ганьблячи себе і цю світового значення пам'ятку.

***В. ПЕРЕГІНЕЦЬ,
Голова Фонду ім. Ю. Миролюбова,
доктор філософії, професор,
академік МАІ*.***

*МАІ - Міжнародна академія інформації при ООН.

Знання сушого і світоглядна позиція нової людини

Кожна культура має своє езотеричне підґрунтя, без якого жоден етнос не може утримати належний духовний рівень, а відтак і життєву силу. Донедавна ця основа українського етносу лежала під уламками тисячолітньої руїни. І цю руїну авторові книги Василю Чумаченку вдалося розібрати, відкривши під завалами чисте і незамулене джерело культури стародавніх оріїв. Як цілком справедливо зазначає сам автор, це є не що інше, як слов'янська Шамбала, що знаменує собою духовну висоту золотого віку людства, адже саме в ньому набула неабиякого розвою природа справжньої людини, про яку наш великий філософ Григорій Сковорода говорив: «Справжня людина і Бог є одне». (Григорій Сковорода. Твори. У 2 т. К.: Обереги, 1994.)

Основним об'єктом досліджень Василя Чумаченка, в авторському доробку якого вже дві видані книги, присвячені пошуку езотеричних витоків етнічної культури українців («Шлях у невимовне». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2000; «Крик пугача». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2004), є надбання стародавніх оріїв і їх духовних спадкоємців – характерників Запорозької Січі. Саме з цих джерел черпає автор безцінні свідчення про дивовижне знання сушого, яким володіли наші пращури. І в цьому плані він є першопроходцем, якому вдалося відкрити і повернути із забуття те, що лежало в основі світогляду праукраїнців, формування психотипу і менталітету власне української нації. І не даремно ті, хто вже знайомий з працями Василя Чумаченка, називають його українським Кастанедою, бо саме він відкрив і продовжує відкривати підвалини езотеричної культури українців – тієї основи, на якій стоїть будь-який етнос.

Спираючись на власні езотеричні розвідки та своє езотеричне прочитання стародавніх текстів, зокрема таємничого «Рукопису Войничча», який набув сенсаційного розголосу після його перекладу у 1978 році Дж. Стойком, а також епіграфіки орійських пам'яток Малої Азії та Близького Сходу, що стала широко відомою завдяки праці О. Олійника «Мова русів у фінікійській і етруській епіграфіці» (Торонто, 1995), автор книги відкрив невідомий на сьогодні обрій – поширеного сприйняття світу і світоглядних уявлень, властивих стародавнім оріям.

Проведені автором дослідження зрештою дозволили йому вийти на рівень цілком обґрунтованого висновку: перед нами невідомий пласт духовних надбань наших далеких пращурів, в основі яких лежало знання сушого. На думку автора, це знання, від якого у нас залишився лише потяг до правди, приходило через дотик до тонкої основи світової

цілісності за межею образно-понятійного мислення, коли між людиною і світом не було існуючого в сучасному науковому підході бар'єра ілюзії. Саме на цьому й поставала справжня людина з її розумінням істинного та інтуїтивно-образним мисленням, яке базувалося на розкритті сакральної глибини образно-понятійного світу. Для неї були головними в житті такі поняття, як суще (істинне), віра по вірі, воля на волі, божа совість, а від того й душевна щирість, яка є воротами до пізнання людиною правди сущого, що панує в світі. Саме на них і формувався світогляд прадавніх русів.

Чи можливе повернення в такий стан сучасної людини? На думку автора, в третьому тисячолітті таки відбудеться велике входження людини в світ цілісності, де її несвідоме блукання, муки та нещастя у пошуках своєї кращої долі закінчаться і, як у давні часи, настане золотий вік людства. Адже ще Олена Реріх наприкінці XIX сторіччя говорила: «Відірваність від вищого світу поставила нашу планету на край загибелі. Потрібні найневідкладніші заходи, щоб повернути людство до розуміння основ Буття і величі призначення людини» (Листи Олені Реріх. – Мінськ, 1992, Т. 2, стор. 107). І в цьому контексті стає більш зрозумілим зміст пророчого вислову філософа Миколи Бердяєва, який зазначав: «Настають часи виявлення та об'єктивзації прихованих містичних вчень. Шлях позитивістський і раціоналістичний вже пройдений сучасною людиною, виявивши свої страшні плоди, і людина прагне повернутися до своїх сокровених витоків». (Бердяєв Н.А. Смысл творчества).

Тож окреслені автором книги основні засади культурного і духовного становлення нової людини, яка має здійснити корінний поворот у розвитку науки, заслуговують на пильну увагу не лише фахівців з езотерики, а перш за все науковців, освітян, політиків, громадських діячів і широкого кола читачів, яким небайдужа подальша доля українства і всього людства загалом. Бо що ми можемо зрештою відповісти на запитання, поставлене нашими далекими прашурами у вже згаданому «Рукописі Войничач»: «Се ви на що ж ждете, у вас що немає души?»

*Володимир СТЕЦЮК,
голова Асоціації криворізьких літераторів.*

*Чарівна краса того, що пізнається розумом,
величніша за красу, що доступна зору,
Аль Газалі*

Вступ

Про езотеричну культуру, здається, вже сказано майже все. Її неосяжне полотно тягнеться ще з прадавніх часів – від оріїв та доби написання Вед, від найдавніших міфів, звичаєвостей і обрядовості, що з глибини віків донесли до нас дивовижні знання про природу справжньої людини і довоколишній Всесвіт. У розмаїтті етнічних культур, що пишно квітнули на землі, іноді важко розгледіти сам предмет, яким займається, на якому стоїть власне езотерична культура. Для сучасного природознавства цей предмет є досить незвичним, хоч і написано про нього чимало трактатів та проведено безліч всіляких досліджень. Тим не менше, це не стало підставою для офіційної науки визнати його однією з найважливіших ланок, формуючих світоглядну позицію людини. Так минало за сторіччям сторіччя, але віз і донині там.

Цим предметом є змінені або вищі стани свідомості, які відкривають перед людиною втаємничені області позаантропного буття. Від цього й назва самої культури – езотерична (тобто, втаємничена). Вона має одну не зовсім зрозумілу і досить незвичну особливість: все, що ви будете описувати в ній ззовні (тобто, в незмінному, буденному стані свідомості), одразу ж стане міфом, казкою, бо не матиме назовні жодних об'єктивних носіїв свого існування. І навпаки – все оживе, ставши об'єктивною реальністю, нестиме світло істини, даватиме силу та насагу в житті, коли людина ввійде в сам процес і побачить його суть зсередини. Підкреслюючи саме це, св. Августин у свій час філософськи зауважив: «У всіх випадках (зовнішнього життя) ми маємо справу лише з вірогідністю, але коли мова заходить про предмет віри, то тут зникає все, що вірогідно має бути».

Всі ці змінені настрої сьогодні нам відомі як трансперсональні переживання, стани саторі або кінсе, яких інколи досягають окремі адепти, що знаються на техніці медитації. Чому сьогодні це стало для нас такою рідкістю? Яким чином між людиною і світом постала глуха стіна забуття? Пошуку відповідей на питання, що стосуються зазначеної вище теми, і присвячена ця книга.

Як і в минулих наших подорожах у світ невимовного, в цій мандрівці ми будемо триматися тієї ж стежинки, яка веде в глиб езотеричної культури України. Маємо надію, що десь там і відкриється перед нами ще одна таїна, пов'язана з витоками

Істина ще полягає в тому, що досягнути те знання суцього можливо в один єдиний спосіб – треба ввійти у воду річки, де воно панує. Але для цього потрібно повернути людині її природну здатність сприймати тонку цілісну основу світу. Перші спроби здійснення такого входу призвели до досить нечуваного в історичній науці висновку: ми дійсно не знайомі зі стародавніми культурами світу і не знаємо, чим вони є насправді. Те, що сьогодні називається міфологічним релігійним пантеоном образів стародавнього світу, в дійсності є формою викладення напрочуд дивного знання, яке зберігає знайдені переходи за межу антропного буття. Завдяки цим переходам людина й могла входити в безмежжя цілісності, де панує її величність істина.

Це були своєрідні ключі, або ключові форми, про які свого часу згадував Ісус із Назарету, стверджуючи: «Істина не прийшла в цей світ голою, але вона прийшла в символах і знаках, він не отримає її по-іншому»*. Цей зразок Ісусової відвертості завжди був перед нашими очима, але ми не знали, про які символи і про які знаки говорив Великий Галілеянин. Ті ключі зберігалися і в нашій землі. Що вони є і чим вони є? Відповіді на ці запитання, шановний читачу, будемо шукати у нашій подальшій подорожі.

Лицарі Великого Зеленого Лугу – козаки-характерники Запорозької Січі – залишили по собі великий спадок у галузі знань про позаантропне буття людини. Ці знання органічно вросли в етнічну культуру України, перейшовши у звичаєвість, тобто в ті практики, які повсякденно відтворює кожна людина в своєму житті. Осягнення тих істин досягалося у спеціальних навчаннях, які ми назвали вище характерницькими практиками. Вони були найрізноманітнішими, тому що торкалися майже всіх сторін людського буття. Через те запропонований матеріал викладено у формі есе, яка вже була використана у попередніх книгах «Шлях у невимовне» та «Крик пугача». І на це є вагомі причини.

Проблемні питання, які будуть підніматися в подальшому, в чомусь матимуть певні варіативні повтори. Мабуть, тому, що їх важко відокремити, якщо мати на увазі об'ємний характер всякого езотеричного знання, а особливо езотеричної спадщини

*Мень А. Источник религии. – М.: Слово, 1991.

України, яка несе в собі невимірну глибину проникнення людини у світ невимовного. Тому ті повтори, які ти можеш помітити, шановний читачу, використані з метою досягнення глибшого розуміння внутрішньої змістовності піднятої теми, бо її викладення багато в чому відрізняється від загальноприйнятого на сьогодні висвітлення подібних питань.

Так само, як дбайлива господиня миє вікна, декілька разів проходячи по одній і тій же шибці, застосовуючи різні засоби для досягнення особливо сяючої прозорості скла, будемо діяти й ми, з усіх можливих сторін розглядаючи підняті питання. І це лише задля того, щоб таки прийшло те внутрішнє осяяння, коли зовнішнє нарешті зливається з внутрішнім. Саме за цієї умови людина й підходить до змістовності тих істин, на яких базується характерницька наука. А на ілюзії, яка панує сьогодні в нашому сприйнятті зовнішнього, вибудувати храм істинного знання неможливо – він будується тільки на пізнанні правди сущого.

Можливо, тебе, шановний читачу, дещо здивувала у назві книги згадка про політ нічного метелика. «До чого він тут?» – гадаєш ти. Справа в тому, що саме нічний метелик у своєму польоті використовує той змінений стан, який і утримує його на межі цього світу. Завдяки таким особливостям ця комаха й отримала в народі назву нічної відьми. Безперешкодно здійснюючи свій політ у темній гушавині лісу, вона завжди вистрибує на світло з нічної птьми, ніби з'являється з нічого, на якусь мить відкриваючи перед нами загрозу інших незнаних досі просторів. Це яскравий приклад тої природи, яку в глибині своєї сутності має й сама людина.

Все викладене нижче уособлює колективну працю багатьох людей, які вже сьогодні йдуть тим внутрішнім шляхом, досліджуючи та відроджуючи характерницьке знання українців. З тим знанням народжується і нова людина, окремі риси якої вже сьогодні проявляються в їх образах. Адже ще Чжуан Цзи на початку нашого часу стверджував: «Той, в кому природне і людське не перемагають одне одного, і зветься справжньою людиною»*. То був останній відгомін золотого віку людства, який вже

* Чжуан Цзи. М.: Путь полноты свойств. – М.: ЭКСМО, 2005.

пішов. Сьогодні існують інші умови, пролягають інші шляхи у досягненні вищих станів свідомості і пізнанні суцього. Пошуком цих нових шляхів ми з тобою, шановний читачу, й займемось під час цієї мандрівки.

Два перші шаблі характерницьких практик одержали назви «Поклик» та «Пізнання». Всього на сьогодні існує сім шаблів такого навчання. Після третьої та четвертої сходинок, що мають назви «Бачення» та «Входження», навчання може продовжуватись далі в залежності від зрілості тієї чи іншої людини, яка вже здійснюється сходишками «Майстерності», «Становлення» та «Цілісності». Головними ж є чотири перші сходишки, які допомагають людині відкрити її внутрішній світ. Саме їм і присвячене це дослідження.

У такому навчанні постає нова людина з новими цінностями та усвідомленнями, яка повинна знайти своє місце в житті сьогоднішнього соціуму, а для цього конче потрібне розуміння дійсного стану справ у ньому. Задля цього й були написані відповідні публіцистичні нариси, які, до речі, не вирішують всю проблему як таку, а лише ставлять і розкривають її. Як показав досвід, саме цій справі потрібно надавати невідкладної уваги, бо нові шляхи в житті (у його поширеному сприйнятті) не повинні бути згорнутими пануючою на сьогодні суспільною думкою з її непорушною авторитарністю. Адже там тільки зовні все виглядає гладко, насправді ж побудоване на компромісних узгодженнях між очевидними протиріччями.

Є ще одна вагома причина, яка змушує досить глибоко досліджувати цю тему. Тиск на саму основу характерницького знання, як знання суцього давніх оріїв, був настільки великим, що зрештою стерлася сама світоглядна позиція, на якій вони стояла. Тому й виник цикл публіцистичних нарисів філософського спрямування, включених до цієї книги. Цьому напрямку присвячено дві перші частини, що в подальшому, напевне, матимуть своє продовження.

Слід ще раз зазначити, що поданий у книзі матеріал має, перш за все, навчальне спрямування, тому автор вибачається перед фахівцями за не зовсім повне теоретичне та дослідницьке розкриття поставлених у нарисах питань, адже викладене нижче

розраховане на досить вузьку читацьку аудиторію тих, хто став на шлях осягнення істин, які панують у світі. Та все ж автор має надію, що кожен зможе тут знайти свою тему, а відтак і свій широкий шлях у світ істинного. Щасливої вам дороги до усвідомлення тих істин, які по сьогодні панують у довкіллі.

Трав'яний Спас

Частина перша

Право на життя у правді

Мета: поклик

Розділ перший

Як велику ідею загубили в світі

*Світ збудований на правді, якою є сам.
Характерники, Січ*

Це було зовсім недавно – якихось 3-4 століття тому. Людська пам'ять – коротка пам'ять: декілька поколінь минає, – і все забуто, все відійшло в історію. Природне вміння осягати розумом невидиме колись стояло в центрі культури, було головним її напрямком, де працювала суспільна думка, розвивалася культура, яка розробляла задля цього дивні, незрозумілі на сьогодні, технології опанування тим знанням.

У минулих подорожах ми з тобою, шановний читачу, торкнулися того давно забутого, що складало велич стародавнього світу. Те знання надавало можливість не тільки знаходити шляхи в житті, а й вміння вести діалоги з небом.

Сьогодні все частіше говорять про трансперсональні переживання або особливу екстрасенсорну чутливість, своєрідне надсприйняття, яке демонструють окремі сенситиви. Все це сьогодні носить для нас екстраординарний характер, тобто сприймається як таке, що лежить поряд з міфом чи казкою. Мабуть, тому, що спадкоємних носіїв цього знання вже майже не залишилось. Є лише згадки про окремі дивні ритуали та не менш дивні загадкові будови, невідомо ким і навіщо розкидані по всій Землі. І це все. Ці стародавні культові артефакти, що залишилися, вже нічого не говорять нам про рівень усвідомлення світу, який існував у той час, а офіційна ж наука вважає все те недолугим язичництвом, пантеоном дивних божеств стародавнього світу, котрим «темні» люди первісного суспільного ладу «сліпо» і бозна навіщо вклонялися.

Звичайно, коли немає більш глибокого знання предмета, то треба щиро визнати, що нинішня наука сказати щось зрозуміле в цій сфері через свою очевидну молодість не здатна, бо вона ще не доросла до рівня усвідомлення величі того, що було на-

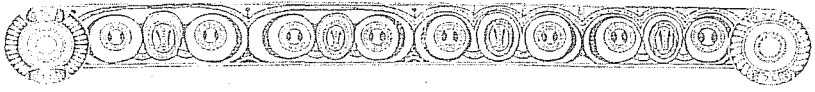

бутком стародавніх культур. Коли йде мова про високі досягнення в сучасному природознавстві, серед науковців чомусь прийнято обов'язково наголошувати на тому, що у пройдешніх віках людство було темним і забитим і що в його здобутках щодо пізнання світу майже нічого реально вартісного немає, а є лише безпросвітність віджитих віків, недолугості кволого і нерозвинутого людського розуму. А як же – коли сказати правду, то честь мундира буде заплямованою, позаяк триумф сучасних високих технологій виглядатиме не зовсім переконливо.

А ще може вийти зовсім несподіване: що саме односторонність науки, яка закреслила незрозумілу їй культуру людського духу, зумовила появу оберменшів у гітлерівській Німеччині, фарисейства в іудаїзмі і, як наслідок, – російський комунізм та інші тоталітарні утворення на кшталт сумнозвісного режиму Пол Пота. Такі собі «прогресивні» напрямки розвитку, що спричинили винищення десятків мільйонів людей по всьому світу. Сказати відверто, що все це наслідок існуючого на сьогодні одностороннього розвитку людства, де вбогість духу людини стоїть поряд зі справді великими досягненнями у пізнанні законів фізичного світу, у сучасній науковій еліті не вистачає сміливості.

Але знання те не зникло, воно ще просвічує у творах Платона, Марка Аврелія, Спінози, Луція Сенеки, Гете, а також наших великих українців – Григорія Сковороди, Тараса Шевченка, Миколи Гоголя, Миколи Бердяєва. Власне про нього у той чи інший спосіб говорили всі стародавні філософи. Ось як у свій час міркував про це стародавній філософ Китаю Чжу Сі: «У всіх випадках істина – це те, чим володію я сам, вона не виходить ззовні, і те, що називають знанням, – це істина в мені, а не її розуміння за допомогою моїх знань назовні». Краще, мабуть, і не скажеш. Або у Спінози: «Щоб я знав, що я знаю, я від початку з необхідністю повинен знати». Найбільш відверто про сакральний бік подібного людського знання говорив Луцій Сенека: «Хто не знає, у яку гавань плисти, для того не буває супутного вітру».

Що знало, що усвідомлювало людство у стародавні часи? Яким знанням володіли наші далекі пращури, які себе називали русами, а довколишній світ знав їх як оріїв? А було воно настільки звичним і природним, що про нього навіть не вважало-

ся за потрібне говорити. Принаймні у тих писемних джерелах, що збереглися, прямих вказівок на це просто немає.

До цієї таємниці, а це на сьогодні дійсно таємниця, ми вперше доторкнулися ще у книзі «Шлях у невимовне». Та мандрівка у світ невимовного дозволила нам з тобою, шановний читачу, дійти висновку, що контакт із тим світом невимовного, який мала людина в стародавні часи, не міг бути чітко сформульованим. По-перше, через те, що людина в тому усвідомленні просто жила, не знаючи чогось іншого, і навіть не задумувалась над тією здатністю, якою вона володіла. То була звична справа – ми ж себе не контролюємо на кожному кроці, як ми дихаємо, бачимо чи чуємо. Це звичайне явище, частиною якого є ми самі.

По-друге, образно-понятійний апарат мислення в ті часи ще не був достатньо розвинутим, щоб міг дати змогу відірватись від проміжного інструментарію – тих антропоморфних образів ідолів, які відкривали шлях до поширеного усвідомлення світу і пізніше втратили своє значення, бо культуру людського духу було згорнуто і почалося лише сліпе поклоніння божеству, образ якого ввібрав у себе все те, що згубила в собі людина.

Ви спитаєте: «Навіщо їм все те було потрібно, чого вони прагнули в своїх незрозумілих ритуалах?»

Там, за межею антропного буття, лежала і зараз лежить правда-істина, знання якої робило життя людини захищеним від всіляких негараздів, у першу чергу від тих, що були зумовлені її особистими упередженнями. На сьогодні про ту стародавню науку говорять лише як про шаманізм. Але коли б той шаманізм у пізніші часи не загубили, то не було б, наприклад, загибелі «Титаніка», катастрофи у Чорнобилі. Взагалі, не було б тієї кривавої бійні, яка прокотилася планетою у ХХ сторіччі. Просто цьому досить легко запобігти, коли всі знають одну правду, бо у правди, як відомо, шлях один, а у неправди їх багато.

Відтак дуже важливим стає те знання, що стоїть за стародавньою наукою як необхідний елемент культури, втраченої людством на більш пізніх етапах його розвитку. Сучасна наука справді має великі досягнення, але на її новітні технології витрачається майже весь економічний і інтелектуальний потенціал людства. То дуже дороге задоволення, тому, може, так ретельно і стережеться

честь її мундира. Адже ці витрати можна було б значно скоротити за допомогою того ж шаманізму, а вірніше – глибини тих знань, що пишним цвітом квітнули у стародавні часи, до небаченої висоти здіймаючи велич самої людини.

Воно й справді досить дивно виходить: коли людина, усвідомлюючи всілякі загрози в житті, таки виробляє відповідну здібність, завдяки якій опановує мистецтво ведення своєї долі у подієвих планах світу, що саме по собі говорить про її самодостатність і високий рівень природної адаптації, то все це проголошується проявом темних сил. Відтак плондрується і губиться сама основа людського життя, і таке невігластво проголошується святою справою. Мабуть тому наше земне буття й стає юдоллю журби та скорботи, а весь зв'язок із природним докіллям зводиться до одного – образу Бога на стіні, де сила духу людини вже є сторонньою, адже саму її веде та спрямовує хтось інший.

«Все, може, й так, як ви говорите, але візьміть, наприклад, хоча б індійський епос, – скаже нам обізнаний читач. – У ньому все свідчить про те, що носії індійського етносу знали й бачили, але якогось особливого розвитку його культури ми теж не спостерігаємо».

Дійсно, індійський етнос знав і бачив, але у своїй традиції задля збереження того знання створив великий пантеон божеств, які були виразом сил, знайдених ними в невимовному. Затверджуючи знання у такий спосіб, індуси навіть і припустити не могли, що хтось інший згодом може не бачити, втративши свою природну здатність дотику до цілісної основи світу, через що шляхи до істини для нього будуть наглухо закриті.

Саме тоді всі ті божества й зіграли свою згубну роль, опинившись у центрі культового релігійного дійства, за яким атеїстично спрямована наука вже цілком справедливо вбачала тільки сліпе поклоніння. Для самих віруючих ті божества стали істотами, які живуть десь на небі і можуть, при відповідному звертанні до них, прийти на допомогу. Але як для тих, до кого зверталися, так і для тих, хто звертався, це був хибний шлях. Ми тепер знаємо, що від початку то була не релігія, а засіб викладення знання, що лежало на тонкій основі довоколишнього світу, – нічого іншого на той час

у образно-понятійному мисленні людини просто не було.

«Виходить так, – запитає один з найбільш вдумливих читачів, – що в світі насправді існує дві релігії?»

Дійсно, це виглядає саме так: одна з них утримує в собі знання і прохід до істини, а інша – є релігійним догматом, сліпою вірою людини в те, чого вона прагне всією душею. І та сліпота має свою закономірність, бо як тільки знання цілісності стає релігійним канонам, охоплюючи великі маси населення, починається занепад культури духу. Людство починає орієнтуватись на більш штучні, відірвані від життя ідеї, які вже нічого спільного з дійсним станом речей в природному цілому не мають.

В часи, коли суспільство визрівало до того знання, входило в істину і знало її, саме тоді спостерігався розквіт культури. Та коли за якихось певних обставин відбувалося згортання набутого рівня свідомості, наприклад, коли людина ставала все більш орієнтованою на соціальні відносини і на пануючу вже в соціумі договірну правду, починався занепад культури. Мабуть, це і є головною причиною того, що величні культові споруди, які з глибокої давнини стояли по всій землі, з часом були покинуті. Їхні залишки, які деінде ми ще можемо спостерігати, сьогодні вже мало про що нам говорять, бо людство давно забуло, як ними користуватися і які шляхи до істини лежать за ними.

Під час минулих подорожей у світ невимовного ми з тобою, шановний читачу, дійшли до розуміння того, що людина не може існувати без правди, бо без неї її шлях на землі стає пустопорожньою справою. Мабуть, це і є та сила, яка у всі віки штовхала людство в безкінечні мандри у пошуках істини. Втративши безпосередній зв'язок з нею, та чи інша людська спільнота стикалася з великими труднощами у житті, а тому починала шукати шляхи для його відновлення. Можливо, це і є головною причиною тих глобальних міграційних процесів, які відбувалися в давнину і отримали назву великого переселення народів.

Звичайно, хтось може заперечити, що великі маси людей залишали обжиті місця насамперед через цілком природні потреби – мати більш сприятливі для життя умови: родючі землі, ситні пасовиська, гарні мисливські угіддя, достатню кількість питної води, тих чи інших ресурсів тощо. В свою чергу ми можемо запи-

тати: а що ж було першопричиною того, що землі попереднього осідку їх перестали задовольняти? Так, ми знаємо з історії, що такими причинами були певні кліматичні зміни, стихійні лиха і не в останню чергу й загарбницькі наміри якогось етносу по відношенню до іншого, коли витіснена з рідних місць своїми більш войовничими сусідами спільнота мусила шукати кращої долі в інших землях. Але ж ці процеси і є наслідком втрати людиною безпосереднього зв'язку з істиною, а відтак і її гармонійне співіснування з навколишнім середовищем було порушене, бо вона вже не володіла знанням цілісного сприйняття світу і втратила свою могуть у керуванні подійми зовнішнього життя.

Переселення великих мас людей породжувало конфлікт між автохтонним населенням і прибульцями, в основі якого лежали не лише територіальні та матеріальні чинники, а перш за все чинники культового, духовного характеру, що ідентифікувало їх як людей іншого світосприйняття. Саме загроза етнічній культурі автохтонного населення змушувала його чинити запеклий спротив загарбникам. Таким чином війни поступово стали ледве не головним змістом історії як стародавнього, так і сучасного світу. Втративши правду-істину, яка існувала в стародавніх культурах, людство було приречене на її безперервний пошук. Цей могутній двигун діє і в наші дні, коли людська спільнота, здається, взагалі втратила надію знайти ту невлочиму на сьогодні правду.

«Якщо все це так, – чуємо знову від нашого читача, – то те, про що ви говорите у заголовку цього розділу як про велику ідею, зовсім не є такою. Ідеї виникають у образно-понятійних моделях, які людина змушена будувати в процесі пошуку правди. А те, про що ви пишете, є прямим знанням, завдяки якому людина просто дотримується тієї правди, котру вона бачить, відчуває як реальність, що існує в світі незалежно від неї. То, очевидно, скоріше йдеться про необхідність повернення людини до себе, до своєї природної цілісності з довколишнім, часткою якого вона насправді є?»

«Але весь довколишній світ, в якому людина живе, теж може бути великою ідеєю, – зазначить інший читач, – бо, як слідує з уже сказаного, для людини знання Бог не перестає існувати. Він нікуди не зникає і за його образом стоїть, напевне, та сама цілісність, про яку ви говорите. А відтак релігія, а з нею й віра, у такому випадку

вже не повинні мати тієї сліпоти, про яку йшлося?»

На все це можна було б відповісти так. В цілому немає окремого або іншого, в ньому кожне одне є відображенням всього. Бажаючи підкреслити саме належність всього до єдиного, стародавній китайський філософ Хуей Ши колись таємниче зауважив: «Тінь птаха, що летить, ніколи не рухається». Отже, наміри людини можуть співпадати з загальними ідеями, але в такому випадку вони перестають бути ідеями, бо відповідають проявам розуму всесвіту. Саме тому ми й говоримо про знання, за яким стоїть її величність істина, бо на ній збудований, вочевидь, і сам світ.

Насамкінець варто дати бодай фрагмент того знання, яке стоїть за індійським епічним надбанням. Воно торкається самого процесу пізнання світу людиною, яка, мов птах, летить по своїй Дхармі, або, по-нашому, йде судженням шляхом. Велике істинне «Я» людини, або Махаратва, у своєму пошуку істини спирається на два крила її досягнення – Сат'ям (істина ззовні), з чого виникає образно-понятійний апарат її мислення, і Рішам (істина всередині). Тобто йдеться про інтуїтивно-образне світосприйняття внутрішнього аспекту світу. Входження в стан істинного «Я» забезпечує його через контроль розуму і чуття, яке вона надає людині. Веде ж людину судженням шляхом її віра та спрямованість (шраббха), за якою, як це витікає з уже сказаного, стоїть та велика ідея або ж світоутворюючий Намір неба.

Розділ другий

Причинна,
або
Історія одного пробудження

*Фарисеї і книжники взяли ключі від знань,
вони сховали їх, самі не ввійшли
і не дозволили ввійти іншим.
Ісус із Назарету*

Що то за ключі від знань, про які говорить Ісус? Якщо те, про що йдеться у наведеному вище Його вислові, дійсно має місце, то які невидимі на сьогодні двері вони повинні відімкнути? На жаль, серед розмаїття відомих на сьогодні напрямків розвитку езотеричної культури, досить ґрунтовно описаних у багатотомних трактатах, відповіді на ці запитання немає. Як так сталося, що всі ці езотеричні вчення спрямовують нас до чогось вельми важливого, а от самого проходу до нього не вказують?

Ми з тобою, шановний читачу, ще в «Шляху у невимовне» дійшли висновку, що з того рівня людської свідомості, яка панує сьогодні, нічого, зовсім нічого не можна вдіяти, щоб подолати той невидимий бар'єр, котрий стоїть на шляху до істинного знання. Хоча в глибоку давнину цієї проблеми взагалі не існувало. По-перше, через те, що на відміну від нас у стародавні часи людська свідомість була напряму пов'язана зі світом духів і, незалежно від існуючого культу, завдяки відповідній ритуальній культурі цей зв'язок з тонкою основою світу постійно утримувався. Тобто людина була чутливою до явищ тонкого енергетичного світу. Отже, спрацьовувала так звана третя сигнальна система, яка й забезпечувала можливість контакту з цілісністю світу, що має свою реалізацію на тому ж тонкому енергетичному рівні.

В більш пізні часи, коли ритуальне дійство поступово перетворилося на формальність, живий зв'язок зі світом невимовного було зрештою втрачено, і людська увага дедалі більше зосереджувалася на предметному світі. Цей відхід від першоджерел істин-

ного знання і призив до того, що наше нинішнє світосприйняття, згорнуте в суто зовнішній площині світу, унеможливує його пізнання за відсутністю відповідної сигнальної системи входження в контакт з його основою. Саме це й призводить до безкінечного блукання по зачарованому колу міфів та казок, які вже не можуть бути провідниками в той інший більш широкий світ. Бо через таке відсторонене світосприйняття принципово неможливо прийти до тих істин, що панують у ньому.

«Отже, пануюче світосприйняття потрібно змінювати», – неодмінно прийдете ви до такого висновку. Тобто, треба шукати нові шляхи, які б відкрили доступ до прямого усвідомлення тих природних процесів, що вирують довкола, а не вперто розвивати те, що тільки збільшує бар'єр ілюзії, віддаляючи цим людину від істинного стану речей. Чого тільки коштує поширене на сьогодні в езотеричних колах гасло щодо вивчення тольтекського шляху посилення усвідомлення. Виявляється, усвідомлення можна посилювати, тобто ілюзорне опудалко залишається, тільки воно вже має дещо більший розмір та потугу.

В новітні часи історія відродження езотеричної культури нараховує кілька періодів свого становлення. Вперше європейці були ознайомлені з нею через теософські праці Блаватської. Подальший розвиток, вже як практичного знання, принаймні в нашій країні, езотерична культура отримала в працях Гурджієва. Цю естафету наприкінці двадцятого століття перейняла Джуна Давіташвілі, яка започаткувала екстрасенсорний період її розвитку. Саме тут інтроспективне сприйняття було відкрите спочатку як метод діагностики у цілительських практиках, де сенситив, володіючи надсприйняттям тонких енергетичних форм, міг знаходити аномальні відхилення у діяльності людських органів під час їх діагностики. Проявом такого відчуття (бачення) був інтроспективний образ – картинка, схожа на рентгенівський знімок. Порушені функції виглядали темними аномальними зонами на тлі людської постаті.

В процесі корекції енергокомплексу людини (з метою ліквідації затемнених зон), було помічено, що коригувати порушені аномальні зони значно легше, якщо працювати не з самою людиною, а з її образом. Такий образ розміщувався у

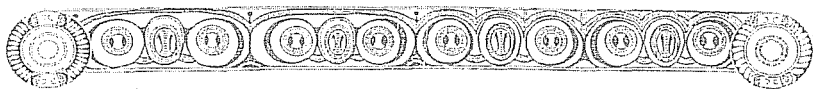
відповідному полі внутрішнього бачення людини, яке з часом одержало назву **модельного простору**. Саме тут і відкрилася дивна закономірність: корекція енергокомплексу відбувалася й тоді, коли в тому просторі протягом тривалого часу вдавалося просто утримувати образ хворої людини, фактично нічого більше з ним не роблячи. Простір діяв сам, гармонізуючи та прибираючи аномальну викривленість енергокомплексу людини.

Так вдруге було відкрито бачення, яке дозволяло спостерігати за корегуючою діяльністю самого простору. І той, хто бачив, міг переконатися, що цей простір мав, так би мовити, своє судження, свій розсуд, схилився до якоїсь своєї «правди», часто всупереч діям сенситива, який, ставши спостерігачем всього того, робився еспером, тобто, людиною, що вже володіла поширеним сприйняттям світу.

Далі було помічено, що на феноменальному плані все, співпадаюче з організуючою діяльністю того простору, мало позитивний імпульс – світилося теплим жовтим сяйвом. І навпаки, все, що діяло всупереч цьому організуючому чиннику, трималося тільки завдяки волі людини і було темним та невиразним. Коли ж воля людини переставала те утримувати, все зникало, знищувалося самим простором, бо було нежиттєздатним з точки зору причинної організації його цілісності.

Було також помічено, що речі, будівлі – все, створене руками людини, не завжди проходило іспит на досконалість. Модельний простір часто не сприймав форму образу, який мали ті чи інші предмети, тому весь час намагався змінити її на більш досконалу. З цього вийшло розуміння ключової вибіркової форми образу, притаманної гармонійній цілісності світу. Маючи більш потужну енергетику, такі образи незмінно світилися, через них відкривався доступ до енергетичних підвалин світу як одного цілого. Як виявилось, з цією першоосновою пов'язаний і образотворчий мистецький талант людини, яка в той чи інший спосіб отримувала доступ до означеної цілісності через своє відчуття-бачення.

З відкриттям такого бачення, або інтроспективного сприйняття, яке було скоріше тактильним, кінестетичним дотиком до тонкої основи світу, прийшло усвідомлення принципу життя як слідування тому шляху, що торує сама природа непрявленого.

На диво в цей час до людини приходять сила та спокій, відчуття вірності та доцільності обраного шляху.

Постійне неупереджене споглядання за тим дійством, що відбувається в модельному просторі, призводить до відповідної корекції психотипу самого спостерігача, який починає відчувати його «наміри» і мимоволі сам зливається з тим дійством. Таким чином людині відкривається шлях для входження в істину, яка стає її внутрішньою суттю. Відтепер тільки згідно з нею вона коригує своє життя, яке постійно має тій істині відповідати.

Так відбулося нове входження людини в світ невимовного. Отримавши доступ до особливого знання, завдяки якому з'являється можливість постійно утримувати внутрішній контакт з довкіллям, вона зрештою може контролювати подієве поле і згідно з ним коригувати й своє життя. Саме з цього, як виявилось, споконвічно й виходило мистецтво ведення життя, що панувало в стародавніх культурах. Природним ключем до того входження на сьогодні є будь-яка етнічна культура, що відтворює відповідний психотип людської особистості через особливий набір своїх архетипових образів – ключових форм входження в поширене світосприйняття. Бо всякий етнос на свій лад топтає свою стежку до тих істин в залежності від умов того ареалу життя, де він мешкає. У нас в Україні в подальшому з цього вийшло характерницьке мистецтво. Особлива майстерність лицарів Великого Зеленого Лугу народжувалася в тісному контакті людини з існуючим природним середовищем. Це дозволяло посісти те переднє місце у візку своєї долі, чого прагнули характерники Запорозької Січі в своєму житті.

Так, з огляду на вищесказане, сьогодні можна стверджувати, що після багатьох віків забуття знайдено давно забутий шлях єднання людини з цілісністю світу. Захоплення зовнішнім дійсно зіграло з нею злу річ, ставши причиною цілком естетичного розвитку культури, з якої таки вийшов технічний прогрес. Виключна увага до зовнішнього змусила все інше піти в підсвідомість, в забуття. Тисячолітня боротьба за свою кращу долю, яка тепер проходила між добром і злом, стала наслідком того замкненого стану людської свідомості.

Подальші дослідження модельного простору відкрили його об'ємну мірність. У ньому стало можливим розглядати події,

віддалені в часі від спостерігача. Як виявилось, в згаданому модельному просторі існує можливість діагностування людського образу, починаючи з дитинства. Це дозволяє знаходити первинне захворювання, те, з чого все почалося. Як виявилось, така первинна аномальна зона утримує всю аномальну викривленість енергокомплексу, корекція якої в тому пройдешньому часі часто призводить до швидкого зцілення людини. Саме ця зона куркової викривленості у народних цілителів усього світу пов'язується з образом хвороби, вигнання якого вони вперто домагались, використовуючи для цього найрізноманітніші засоби.

Якщо ж говорити про саму діагностику енергетичного образу людини, то тут, як виявилось, сам образ має ефект голографічної картини, яка при будь-якому подрібненні зберігає цілісність головного образу. Крім того було з'ясовано, що образ свого творця утримують усі створені ним предмети. Це й дозволяє точно ідентифікувати авторство тієї чи іншої речі. Так було відкрито природну спроможність діагностування образу людини, встановленого за допомогою будь-якої речі, з якою протягом певного часу вона перебувала в контакті. Цим у той чи інший спосіб досить широко користуються всі відомі цілителі світу. Виходить так, що в рухомому модельному просторі та часі стало можливим досліджувати процеси, причина та наслідок яких були схованими за завісою того ж самого часу.

Отже, швидка реакція модельного простору на той чи інший образ та корегування ним його спрямованості в бік правди дають підставу говорити про те, що в нього вже є уява про суть подій, оскільки він має їх причинну матрицю. Так було відкрито перед дію, тобто існування моделей подій на тонкому плані цілісності, які ще не набули своєї чинності. Звідси й прийшло розуміння людського життя як слідування задуму, утримуваному небом. Із того задуму й витікає життєве завдання, яке мусить виконати людина за тих умов і можливостей, що випадають їй у житті. Так прийшло розуміння судженого шляху, який кожна людина торує на землі.

Водночас перед очима дослідника, що включався в рухому шкалу часу з метою виявлення причини того чи іншого захворювання, стали проходити цілі фрагменти пройдешнього життя,

яке вирувало колись на землі. Назвати просто інформацією ці на подив живі фрагменти навіть язык не повертався, оскільки сам дослідник виявлявся включеним у те життя. Таким способом вдалося прослідкувати історію становлення стародавніх культур, відкрити те знання, яким вони володіли і на якому ґрунтувалася їхня культура. Все це суттєво розширило дослідницькі можливості людини у пізнанні тих чи інших подій життя або фізичних процесів. З цього зрештою й постала ретроспективна психометрія – своєрідна наука про астральну антропологію.

Завдяки входженню в цілісність, до якої людина нарешті одержала доступ, значно скоротилися об'єми пошукової інформації. Якщо раніше їй доводилось утримувати в образно-понятійному полі свого мислення те, на усвідомлення чого витрачалася значна частка життя, то тут все миттєво ставало зрозумілим через базу цілісності. Можливість передбачення та прогнозування, на чому в старі часи й поставала майстерність ведення життя, виникала як наслідок об'ємного світосприйняття еспером тих же самих картин з бази цілісності. Людина почала жити вже в усвідомленому, зрозумілому світі, де могла приймати миттєві рішення, реагуючи на ті можливості, які несе в собі оточуюче середовище тут, зараз, у цю виділену мить.

«Заждіть, заждіть, як це можливо моделювати в тому вашому модельному просторі? А з достовірністю як бути в такому разі? – запитує освічений читач. – І взагалі, чи є сьогодні якісь об'єктивні засади, на яких можна вибудувати хоч якесь наукове обґрунтування?»

Щоб відповісти на це запитання, звернімося для прикладу до гомеопатії, родоначальником якої є С. Ганеман. Ця наука сьогодні досить стрімко розвивається як галузь медицини. На якому природному явищі вона ґрунтується?

Свого часу було помічено, що всякий медичний препарат, який застосовують у лікуванні, крім чисто речовинної дії як хімічного продукту, міг впливати на стан хворої людини прямою дією – через свою конституційну форму, тобто притаманний лише йому особливий вид вібрацій. Виділення такої конституційної форми впливу медичних препаратів з часом і призвело до виникнення гомеопатії. Отже, виходить так, що всяка речовина має ще

й свою приховану особливо тонку організацію, або конституцію, своєрідне друге своє обличчя. І ця її друга сутність діє не гірше, ніж сам речовинний препарат. Вона може бути винесеною навіть за межі самого препарату і посадженою на будь-який інший носій, наприклад, чисту воду або віск. Отже, її можна повторити будь-де і в будь-якій кількості, але в кожному випадку її дія буде незмінною.

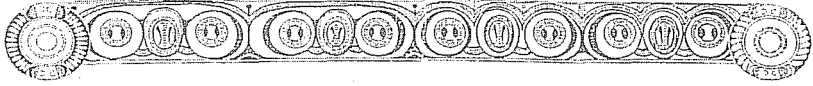
Тоді виникає питання: якщо існує передбачувана стійка дія формули речовини, яка має постійну дію на об'єкт (у гомеопатії – це організм хворої людини), то сам процес подібної взаємодії теж є сталою закономірністю і може бути розповсюдженим на всі інші процеси, бо цілком очевидно, що ніщо цьому не заважає. Але з цього виходить, що саме так зі сполучення різних ключових форм-образів, тих хвильових функцій, притаманних тільки цій речовині чи об'єкту взаємодії, може бути змодельований усякий природний процес, а від того мати свій прогнозований, передбачуваний результат. Діє ж та формула на організм людини, і прогнозовано діє.

Тобто, саме так, як проходить будь-яке фізичне явище або хімічна реакція на зовнішньому (феноменальному) плані, та ж сама дія може мати місце і на тонкому, енергетичному рівні. Виходить, що в природі може існувати дублювання всякого фізичного явища на тонкому, енергетичному плані. Як бачимо, це цілком ймовірно і цьому є підтвердження в гомеопатичному ефекті.

Подібне природне дійство в подієвих планах цілого стає доступним і для інтроспективного бачення еспера. За цими планами він може вибудовувати свої рішення та дії в житті, маючи природним орієнтиром те місце, де він мешкає, як частину цілісності. У науці це веде до можливості прийняття відповідних рішень при проведенні цілеспрямованого експерименту на підтвердження вже побаченого. Виглядає напрочуд незвично, але саме так воно повинно бути, коли не заперечувати все те, що відкрив Ганеман і що зараз досить успішно діє в медицині.

«Можливо й так, – знову заперечує прискіпливий читач, – але це моделювання може відбуватися лише у вашій голові, а, отже, мати чисто суб'єктивну природу. І як на такій хиткій основі ви можете вибудовувати якісь об'єктивні речі?»

По-перше, всякий процес дійсно моделюється у внутріш-

ньому модельному просторі бачення. Але все, що відбувається в подальшому, проходить не лише в голові людини – воно там лише запускається в дію. Сам же процес триває в просторі і вже аж ніяк не залежить від самої людини, яка стає лише спостерігачем того шляху, який обирає сама природа. Самі існуючі в ній умови забезпечують реалізацію можливого, тобто того, що може відбутись цілком злагоджено з великим цілим, не порушуючи його гармонійної довершеності. Сам еспер у стратегічному плані в цей час не діє – він лише слідує можливому, обираючи найбільш сприятливий напрямок своїх дій. Тобто спирається на відчуття істини та правди, яке при цьому виникає у нього. Це відчуття неможливо якось зімітувати, бо воно завжди приходить ззовні, коли людина являє собою частку всього того дійства. І коли є злиття внутрішнього і зовнішнього у одне ціле, – вона це одразу відчуває. Відчуває самою своєю сутністю як хвилю приливу сил та наснаги і тому твердо стоїть за ту правду, яку їй не хтось підказав, а вона сама її відчула і зрозуміла.

Суб'єктивність же виникає як хвороба мислення людини, замкненої у собі самій, обмеженої своїм багажем знань. Ніхто не контролює його вірність та доцільність. Світ довкола для неї являє собою німу пустку. Тільки накопичений багаж знань та ті наукові моделі світу, що існують на той час, можуть бути опорою її досить відносної об'єктивності. А цього, як ми з тобою, шановний читачу, тепер розуміємо, зовсім недостатньо. В есперології мірою об'єктивності може бути колективне бачення і вміння, коли, скажімо, під час навчання відповідного колективу більшість слухачів досягає однакової вправності та розуміння суті досліджуваного.

Опанування мистецтвом подібної вправності у інтроспективному сприйнятті подій життя відроджує напрочуд дивну якість людини – розуміння схованої причини всякого дійства, що розгортається перед її очима. Від цього стають зрозумілими витоки знань, на яких стояли великі культури стародавнього світу. В них всякий антропоморфний образ, всяка храмова будівля мали свою знакову форму і свій унікальний спосіб входу в істину. Тобто вони забезпечували дотик до тонкої енергетичної основи всякої події, зануреної в цілісність. Все те є великою скарбницею світової культури, знайдених дійсно унікальних шляхів досягнен-

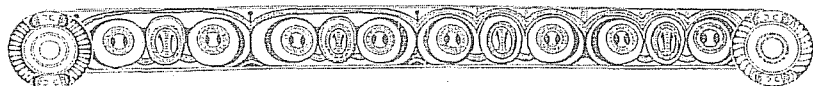
ня цілісності людини і світу.

Перше питання, яке тут виникає, торкається глибини самої людської сутності. Звідки береться той відгук, з якого починається пізнання істини?

По-перше, ми живемо в цілісному світі, який є одним детерміновано пов'язаним на кожному своєму рівні цілим. Тому людське тіло, яке і не виходило з тієї цілісності, про все те «знає» вже на основі самої своєї організації, тотожної організації того, що оточує її в житті. Тільки це його знання відноситься до неусвідомленого, а тому невимовного. По-друге, людина розвиває свій інтелект, багато читає, мандрує світом, або пізнає багато професій, для чого довго і натхненно працює. Нарешті багаж накопичених знань стає достатнім для того, щоб за окремими проявами життя постали у його свідомості цілі його картини, цілі історії. Людина починає інтуїтивно усвідомлювати все те, навіть коли існує лише ледь помітний натяк на якусь подію. В старі часи з цього приводу говорилося: «Навіть рипіння дверей, вірно зрозуміле, часто боронить життя».

Інтуїція людини знання має зовсім іншу основу. Вона спирається не лише на накопичений багаж знань. Самі факти життя людина прямо усвідомлює у своєму баченні. Вони приходять тим же інтуїтивним каналом, але вже з великої бази цілого як внутрішнє бачення. То велика мить, коли за ледь ясною картиною, або відчуттям, що виникають у тому кінстестетичному дотику, з'являється відчуття вірності та доцільності наступного кроку, постає внутрішня суть знань цивілізацій, які коли-небудь були в історії Землі. Здається, зовні вони вже давно зникли, але ніщо не зникає з тонких енергетичних підвалин світу. Все там залишається і його можна дослідити. Вулицями міст, стертих часом з лиця землі або заметених пісками пустель, можна походити. На тонких планах все те збереглося як своєрідний запис астрального файлу, якщо використовувати комп'ютерну термінологію. Прочитати ті записи можливо тільки в один спосіб – відродивши в собі здатність до сприйняття тонкої енергетичної основи світу. Цей шлях веде до набуття цілісності та повернення первинного зв'язку людини з довколишнім світом.

«А як же релігії, більшість із яких у той чи інший спосіб

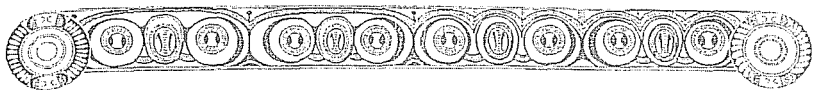

забороняє людині йти таким чином до істини? – запитає ознайомлений з тонкощами теології читач. – Таким знанням можуть володіти лише обрані святі люди і аж ніяк не широкі маси населення, які повинні тільки вклонятися святому духу і чекати його особливої розради та допомоги».

Так, через недостатній рівень людської свідомості більшість релігій світу дійсно ставить засторогу відносно передчасного входження людини в те знання. І це, мабуть, цілком виправдано, бо кожен ієрарх того чи іншого релігійного культу «пасе свою паству». Але коли сам монотеїзм вибудовується або канонізується так, що від цього шляхи до пізнання істини взагалі стають закритими, то така віра перетворюється на якусь «хатню» релігію, мета якої – підкорення людини в житті та керування нею на догоду тому чи іншому самодержцю. Про що і йдеться у вже наведеному вислові Ісуса із Назарета.

Подібна хатня релігія стає питомим джерелом людського его. Наприклад, Мойсей дав іудеям закон, за яким вони повинні були жити в світі. І завдяки йому вони вижили в найжорстокіших умовах пустель та й упродовж свого подальшого досить непростого існування. І це було беззаперечне благо для цього народу. Але коли пророк з Галілеї вказав шляхи до входження в істину і почав проповідувати це серед населення, тобто, говорив те, про що не сказав свого часу Мойсей, який, безперечно, був посвячений у подібне знання, Його пророцтво іудеї не сприйняли. Надто вже революційним був шлях, вказаний Ісусом, з обранням якого мав би відбутися перехід від «хатньої» релігії на ширший обрій життя, що поклато би край безкінечному самоствердженню і пануванню людського его.

Щоби виправдати свою прихильність до «хатньої» релігії, фарисеї спробували через неї досягти істини. Стверджуючи, що цей шлях є єдино вірним, а, отже, й здобуте на ньому стає беззаперечним фактом, вони таким чином намагалися відвести фарисейству панівну роль у світі. Саме це й призвело в подальшому до збочення в свідомості людини, внаслідок чого шлях розуміння істини нею було втрачено. А відтак на догматичному підґрунті зрештою й визріли фашистська та комуністична ідеології, розпочався технократичний розвиток суспільства. І як

би сучасні фарисеї від цього не відхрещувались, такі суспільні форми не стали б реальністю, якби пануюча «хатня» релігія з її тисячолітнім селективним впливом не стояла на варті згадуваного вище світогляду.

Через дуже низький рівень свідомості членів суспільства, яке перебувало в полоні таких догм, досягнути істинне вже було неможливо, бо незалежно від того, вважав хтось себе релігійною людиною чи ні, при суспільних укладах, де панувала релігійна чи якась ідеологічна догма, все розвивалося по одному й тому ж сценарію і у віруючих, і у полум'яних атеїстів чи науковців. Щоб затвердити такий підхід щодо утримання стійкої упередженості людського еґо, було пролито ріки людської крові, але життя вперто не хотіло його сприймати, бо саме перебувало в істині, чого не бачили засліплені своєю богообраністю «фарисеї та книжники».

Відповідним чином свого часу була скорегована й християнська релігія, яка постала з тих істин, що приніс людству великий Галілеянин. Як так вийшло, що знакові фрески Софії Київської, а вони й дотепер несуть у собі ті поширені стани свідомості, через які населення Київської Русі споконвічно досягало істину (незалежно від форми пануючого релігійного закону і, мабуть, через те ніколи не сприймало всерйоз «опудалок» хатніх релігій), у пізніші часи були перекриті нашаруваннями іконопису, який всього того вже у собі не містить? Мабуть, тому й потерпала у всі часи ця земля, вперто стоячи на своєму знанні істинного, з яким аж ніяк не сходилося те, що приносили зайди з чужинських земель.

«Виходить так, що існує два християнства, – знову завважує наш допитливий читач, – те, що цілком стоїть на езотеричних підвалинах внутрішнього шляху, котрий веде до тих істин, за які випив свою чашу страждань великий Назаретянин, і сфальшоване християнство, яке цілком сповідує вже «хатній» варіант релігії?»

Цей висновок виходить сам собою, бо людство не може споконвічно знаходитись у колисці. І воно таки вийде з неї. Дитинство, як відомо, колись неодмінно закінчується.

Розділ третій

Становлення нового світосприйняття в традиції стародавніх оріїв

*Форма стоїть попереду матерії
і є тим, що в більшій мірі є існуючим.
Аристотель*

Існує ще одна сторона того невловимого знання, що панувало в стародавні часи, і торкається воно ось чого. Колись греки говорили про слов'ян як про таких, що не мали над собою закону, бо він їм був не потрібен, адже знаходився у них всередині.

Що означає «закон всередині» в тому давньому вислові греків?

Щоб закони організації зовнішнього перемістилися у внутрішню сферу життєдіяльності людини, вона повинна їх пізнати. Таке пізнання стає можливим тільки у випадку поєднання світу зовнішнього зі світом внутрішнім, пануючим в самій людині. Для цього закони організації зовнішнього мусять мати таку ж цілісну організацію, що притаманна світу людини, бо в протилежному випадку це буде тим самим набором законів, які пізнає розум через формалізований апарат образно-понятійного мислення. Тобто, має бути розкритим рівень організації зовнішнього, в якому ті закони виходять з одного цілого, утворюючи його.

Вище ми говорили, що таким рівнем організації світу є ступінь тонкої енергетичної його взаємопов'язаності. На такому рівні не існує виділеного (ізолюваного) об'єкта, що має змогу переміщуватись у стаціонарному просторі та часі. Саме з ним на речовинному рівні пов'язується перенесення енергетичного імпульсу взаємодії речовинних мас матерії і вибудовується сучасна природно-наукова картина світу. Оскільки на цьому рівні швидкість такого перенесення впирається в кінцеву швидкість передачі імпульсу світла, то відповідна цілісність світу не може

бути реалізованою через виникаючу проблему спостережного горизонту, який розподіляє в такому випадку просторовий континуум на окремі детерміновано не пов'язані області. При такому підході світ втрачає свою цілісність, бо десятки, сотні світлових років потрібно, щоб сигнал від одного об'єкта метагалактики потрапив до іншого. В такому випадку ні про яку цілісну взаємопов'язаність світу мова йти не може.

На тонкому енергетичному рівні панує рух форми, яка у переході з одного горизонту на інший в квантово-розподіленому просторі несе з собою імпульс енергії. Але оскільки означений перенос пов'язаний зі зміною форми, то це несе в собі відповідну перебудову самих метричних відносин у просторі. З цього виходить нестационарність простору та часу на рівні тонких взаємодій, які змінюються з передачею подієвого імпульсу. Тому швидкість передачі такого «сигналу» не має тих обмежень, які виникають на рівні згаданої вище корпускулярної взаємодії. Втрачаючи свій статус як головного параметру просторо-часових відносин, швидкість тут може бути як завгодно малою, так і як завгодно великою, бо рухомою стає сама основа, за якою вона визначається.

Саме через це на тонкому плані існує єдність, що має можливість миттєвого узгодження будь-якого збудження по всьому просторовому континууму. З цього витікає детермінована пов'язаність його подієвого поля і сама його цілісність як така.

Яке значення має феномен цілісності світу на рівні тонкої його організації?

На цьому рівні виникає детермінована пов'язаність подієвого поля життя, отримуючого через те свій вектор, свій узгоджений напрямок в єдиному полі подій. Це означає, що стохастичний характер подій на речовинному рівні може мати своє істинне прочитання, свою обумовленість на рівні тонких взаємодій цілісності. І це буде справжньою глибинною причиною їх існування та проходження. Від того кожен об'єкт речовинного рівня Всесвіту отримує своє друге обличчя, пов'язане з феноменом цілісності на рівні його тонкої організації.

Яке значення це може мати для самої людини?

В її житті може панувати правда, коли вона стає відповідною істині свого народження, як події, орієнтованої в полі цілого. В

момент дотику або входження людини в ту цілісність виникає феномен поширеного сприйняття світу, що приходить як докорінна зміна світогляду. В існуючій природничо-науковій картині світу така зміна світогляду на сьогодні являє зону своєрідного «табу». Через зникнення самого феномена стаціонарної виділеної маси, на якій ця картина побудована, в новому світогляді вона стає залежною від позиції спостерігача, що веде до переосмислення самої концепції матеріальності світу.

«Як тоді так сталося, що людина відвернулася від всього того, чому запанувала така спрощена система світосприйняття?» – здивується допитливий читач.

Для цього існували певні причини. Через нерозвиненість евристичної стелі концептуального мислення в стародавні часи входження в поширене сприйняття світу відбувалося через відповідний психофізичний настрій. Для цього використовували, як вище було згадано, антропоморфно- або зооморфно змінені форми або образи, через які в динаміці свого життя живий організм продукував відповідну життєву силу. Від того ця сфера діяльності мала цілком міфологізоване підґрунтя, завданням якого було включення через відповідний настрій (своєрідну форму архетипу на рівні тонкої організації) зміненого стану свідомості. Такий настрій набувався у спеціальному ритуальному дійстві, серцевиною якого могло бути будь-що: пісня, танок, знакові форми, прочитання знаково побудованих текстів (мантр).

Так у стародавньому світі виник феномен релігії-знання. З часом ті образи почали своє особисте життя, стали предметом таємного знання, бо людська увага вже була зосереджена на взаємовідносинах у соціумі, від успішної діяльності в якому залежав рівень добробуту. Запанувала договірна правда, а разом з нею й ілюзорне сприйняття довколишнього. А оскільки все це входило в суперечність із самою істиною, то її, ясна річ, і було заборонено. Договірна самодержавність не могла існувати в істині, бо постала з чисто ілюзорного сприйняття світу.

Чому ми можемо говорити про феномен старих релігій як про особливе знання?

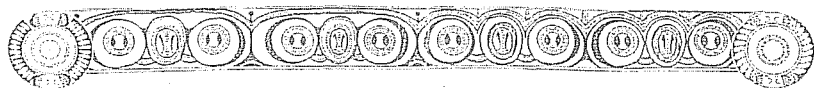
Ми вже говорили раніше, що стародавні митці відкрили тотожність сил, які поєднують тонкий план людини з відповідною

організацією світу на тонкому рівні. Звідси «наукова» спадщина тих часів несе в собі незліченні способи зберігання та передачі відповідних настроїв, що відкривали доступ до пануючих у довкіллі природних сил. Такою спадщиною стали, як було зазначено вище, ритуали, знаково-образні форми ремісницьких витворів, міфологізовані перекази та пісні, які у пізніші часи були записані як Веди. Виник психотип етнічної людини, що відповідає патерні умовам місця проживання на землі. Отже, людина отримувала свій егрегорний статус, поєднуючись із патерні умовами ареалу свого проживання. Виникла відповідна культура, яка була свєсрідним засобом утримання людини в знайденому полі контакту з природною цілісністю. Кожен порух, кожен крок такої людини відповідав істині, бо виходив з наміру, що народжувався в цілісності, а тому, безперечно, їй відповідав. Така людина у своїх діях отримувала підтримку всього континууму цілого, тому завжди мала велику життєдайну силу, була невтомною в проходженні шляху свого життя. Перед нею не стояло питання «бути чи не бути», яке пізніше постало перед людством. Людина ж, яка перебуває в рамках сучасного світогляду, творячи благо і добро, не може розраховувати на відповідний відгук з боку самого життя, бо займається ілюзорними справами, що вже ніяким реаліям життя не відповідають.

Як говорилося вище, через особливості плину часу та пов'язаного з ним простору на рівні цілісності події життя феноменального плану мають свій відтиск як ланцюга безперервних перетворень на її тлі. Саме тому всі події життя, що відбувалися впродовж тривалої історії людства, у свєсрідному запису наживо існують і по цей день. І до цієї спадщини людства, на чому вже наголошувалось, можливо доторкнутися й сьогодні.

Саме такі дослідження, що отримали назву ретроспективної психометрії, і стали основою нового наукового підходу. Таке наукове відання спирається на існуючий відгук цілісного рівня на ту чи іншу подію або вчинок людини на рівні їх моделювання у відповідному просторі. У ньому всяка відповідність, як було зазначено, несе з собою позитивний енергетичний відгук, тоді як невідповідність тане в імлі мороку.

Було помічено, що в тому самому модельному просторі форм об'єктів набуває зміненої, ключової щодо цілісності, форми. Так був відкритий рівень, з якого людина черпала інформацію щодо створення бездоганних форм у живописі, скульптурі, ремісницьких виробках, завдяки цьому вмiла також бездоганно точно діяти в складних питаннях політики, бізнесу та військової справи. Саме тому в усі часи існували великі політичні діячі, полководці, неперевершені митці, взагалі люди, шлях життя яких відзначався неабияким успіхом та вдачею. Знаємо тепер через що вони володіли тим невловимим на сьогодні відчуттям істинного, завдяки якому бездоганно точно діяли. Тобто через існуючу можливість постановки того бачення виховання людського таланту до будь-якої справи стає цілком реальною справою. Тобто істина не зникла, вона переселилася в мистецькі майстерні, стала основою духовної культури.

Попереднє ретроспективне дослідження історії формування та становлення титульного етносу України, здійснене за методологією нового наукового підходу, дозволяє говорити про розвиток українства як відповідного психотипу, народженого за часів культури Трипiлля-Кукутені. Як показав ретроспективний пошук, сама по собі культура Трипiлля формувалася на об'єднанні родинних племен, самоназва яких лунала так: *вирiшні* (діти землі та неба), *слухі* (відважні), *говажді* (діти богів), *мерехва* (зоряні діти), *нази* (ті, що вклоняються місяцю, від стародавньої назви місяця – Наз), *укри* (сонцепоклонники, ті, що йдуть у житті за Сонцем, від стародавньої назви Сонця – Угр). Через зміну патерн умов місця проживання, яке асоціювалося з гнівом богів, головні племінні групи зійшли зі своїх територій протягом життя декількох поколінь.

Племінне угруповання марішті пішло на захід, на сьогодні це германомовні народи. Ватарі пішли на південь, на сьогодні це один з титульних етносів Індії. Савакхі пішли на схід, в їх числі племена назів та укрів. Нази пішли через малі гори Валдайської височини на північ до Уральського хребта, зайшовши за нього. Укри пішли до північного краю Уральського хребта і далі до Алтаю. Не витримавши довгих зим на півночі, нази спустилися на південь вздовж Уральського хребта і далі пішли на схід до озера

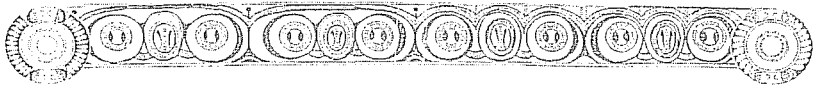
Байкал, звідки повернулися назад до Каспію і через узбережжя Азовського та Чорного морів дійшли гирла Дніпра, повернувшись майже через півтисячоліття на свою батьківщину. Те саме здійснили й Укри. Саме ці дві племінні групи заклали основу того психотипу, який має на сьогодні український етнос.

Мовні здобутки назів, що дійшли до наших днів, і сьогодні є у нашому щоденному вжитку: вечір, рвати, марево, жук, квац, морока, крик. Було в них таке прислів'я, що відкривало філософію їхнього життя: «Як кряк жиє, зак нрав має». Що означає: коли маєш волю, живеш своїм життям. Нази вклонялися місяцю, вибудовували кільцеві кам'яні споруди крѳмлехи, в яких зверталися до головного свого небесного управителя. Саме слово вечір означає віче, зібране не смерку, наприкінці доби, коли сходить місяць.

На відміну від назів, укри вклонялися сонцю, звідси їх самоназва, яка походить від стародавньої назви Сонця – Угр. Знали астрологію, були поміркованими та обачливими, володіли знанням, яке отримали у спадщину ще з більш давніх часів. У «Велесовій книзі» існує згадка про них, як про уктріанів-брахманів. Їх філософія життя проглядає в таких афоризмах: «Авака муні, авака сан, овідні моше, злетні случ». У перекладі цей вираз має такий зміст: хай живе місяць, хай живе сонце, нехай вічно живе земля. Або: «Сані вратна, муні шара, збрак дікшава вір'я», що в сучасному викладі означає: сонце світить, місяць бачить, зірки пестять зорю. Є у назів ще й такий вираз: «Збрало крес зима пред, брем сняк відра звесна пров». Тобто, зима відступить, як тільки у ковбані весна розтопить лід.

У племінному об'єднанні назів вклонялися різним богам. Ось деякі з них: Мерех – бог родючості, у подальшому – Дажбог, Плав – бог сновидінь, у подальшому – Перун, Власа – покровитель жіноцтва та землі, в подальшому – Велес, Мудр – верховний бог, що все знає, в подальшому – Род.

Автохтонний егрегорний вихор, притаманний психотиповій відстройці людини в умовах певного ареалу життя – на кристалічному щиті України, постав із поєднання вищеназваних племен укрів та назів та тої глибини проникнення в істинне, яким вони володіли. Протягом тисячоліть цей етнос набирався сили, вбираючи в себе енергію великих мас народів, що перекочували

через Подніпров'я.

На сьогодні наука приділяє досить мало уваги так званім малим міграціям автохтонного населення в межах земель свого ареалу життя. Але саме ці малі міграції й лежать в основі формування корінного етносу. Так, племена назів (місяцепоклонників) та укрів (сонцепоклонників) жили весь час окремо, але з появою в регіоні численних войовничих племен (зайд) вони мусили об'єднатися. Поступово породичавшись, представники цього об'єднання стали осіло жити на землях сучасної Волинської області.

Через деякий час частина їх мігрувала у місцевість, де зараз місто Коростень, а потім пішла аж до Ужгорода. Звідти мігранти знову повернулися до Дніпра (район сучасного Києва), а через деякий час змістилися на північ (місто Чернігів). Внаслідок похолодання мусили в подальшому піти на південь (Запоріжжя, район Кам'яної Могили), а звідти, через засуху, вирушили до річки Сіверський Донець, що на Слобожанщині. Протягом багатьох століть мандруючи зі сходу на захід, північ та південь, оріїські племена укрів та назів обжили таким чином майже всю територію сучасної України.

Десь на початку II тисячоліття до н. е. на землі нинішньої України ввійшли потужні кочові племена з півдня і сходу. Вони злилися в одне племінне об'єднання в районі Високих Могил на Слобожанщині, ввібравши в себе племена орелі, важди, муні, ворохи, заброди, готи і герхи. В цій досить неоднорідній масі прийшлого населення укри та назі й розчинилися. На основі цього конгломерату виникла нова генерація – слов'яни, які вже не володіли тими знаннями, що мали колись орії.

З часом, коли після татарської навали великі міграційні процеси пішли на спад, автохтонний вихор оріїв, увібравши в себе великі маси прийдешнього люду, відродився в етносі українців. Саме їм дістався у спадок психотип їхніх пращурів, сформований на традиціях глибокого вшанування Сонця та Місяця, Землі та Неба як одвічних прообразів матері та батька. А ще вони успадкували характерні мовні ознаки, працелюбство, одвічний потяг до пізнання правди-істини, а відтак і невтомність, стійкість і велику духовну силу у торуванні шляху до неї та велику любов до своєї рідної землі. Та й сама назва нашої землі Україна по цю

пору утримує в собі стародавню назву Сонця, від якого укри знаходили свій спосіб дотику до істини. Тому слово Україна у своєму стародавньому значенні це ще земля укрів – того населення, яке віддавна вклонялося Сонцю.

Автохтонний вихор має свій початок у цілісності. Щось подібне відбувається при зародженні циклонів над тією чи іншою ділянкою океану. Тут теж все починається з невеликої зони, яка має разом з тим певний дотик до глибинних шарів атмосфери. З часом, вбираючи великі атмосферні маси в свій рух, ця зона перероджується в потужний атмосферний циклон. Аналог дуже близький, якщо ще згадати Книгу Буття. Подані в ній стародавні записи свідчать про те, як цілі народи поставали з одного коліна, походили від однієї особи, що мала дотик до глибини істинного.

Новий науковий підхід дозволяє дослідити той стан речей, що склався на сьогодні в сучасному суспільстві. Перенесення людської уваги з природного оточення до способу виживання в соціумі призвело, з одного боку, до розвитку технологій, а з іншого – до трансформації релігії знання стародавньої людини в культову релігію. Зооморфна та антропоморфна скульптура з інструментарію введення самої людини у відповідний стан свідомості виродилася в образи незліченних божеств. Від того постала язичницька релігія, яка вже не мала того сакрального дотику до істини. В кращому випадку людську свідомість опанувала відповідна польова форма, яка стояла за тими чи іншими ідолами. Часто це були духи так званих стихій, що вже не могли нести якихось істин, однак захищали своїх прихильників у житті, бо отримували від них енергію та жертвоприношення.

Отже, людина стала залежною від примх стихійних польових форм життя. Для знешкодження їхнього негативного впливу на життя людини і виведення людства з глухого кута знадобилося введення монотеїзму – віри в єдиного бога, що не мав ніякого образу.

Шлях до опанування істинного спробував свого часу відновити Ісус із Назарету, але, незважаючи на всі Його зусилля, соціально орієнтована людина вже не змогла досягнути того, що він говорив і словідував. Соціум переміг, природа відступила. Це й призвело до трансформації Його вчення в християнську релігію, де її

провідник зайняв центральне місце бога. Шляхи до опанування істиною, які він сповідував, були закриті образом Його самого. І вже тільки через канонізований євангелістами образ Ісуса Христа проходив шлях на той бік. За твердженням апологетів християнського релігійного вчення, це і є той єдиний шлях, яким людина може потрапити до раю істин, пануючих у світі.

Так живе життя було замінено дрібною його регламентацією, що аж ніяк не могло відповідати дійсності, заглибленій у безмежжя цілісності. Земне буття стало юдолюю скорботи та гріха, в чому євангелісти, що так і не зрозуміли до кінця свого Учителя, не помилилися. В деяких не канонізованих церквою євангельських текстах про це говорить і сам Ісус: «Ті, хто поряд зі мною, так мене і не зрозуміли»*.

Свого спасіння від того лиха людство стало шукати в розвитку технології та природознавчих наук. Це призвело до розбудови природно-наукової картини світу та відповідної загальної культури, яка мала все те обслуговувати. Сама ж людина, з її природними можливостями, відійшла на задній план.

Так склався той стан речей, що панує на сьогодні, де релігія, культура і наука обслуговують соціальну людину, яка виживає в світі за рахунок техногенного розвитку. Відгородженість людини від своїх природних початків різко звузила її світогляд, її погляд завмер на одній виділеній зовнішнім відчуттям площині світу, енергії якої стає тільки на підтримку самого фізичного існування. На пізнання істини в поширеному світогляді та оволодіння силами розгорнутого континууму енергії вже бракує. Звідси й коротка тривалість життя, хвороби, відсутність повноти реалізації того шляху, який людина обирає в житті.

Треба сказати, що українці (завдяки своєму працелюбству, волі та духовній стійкості) притаманного їм потягу до пізнання правди-істини не втратили. Незважаючи на всі новітні ідеї, що запанували в світі в бурхливому ХХ столітті, зв'язок зі своєю землею вони попри все утримали, хоч за це їм судилося зазнати майже такого ж розп'яття, яке випало на долю Ісуса з Галілеї. Цей на-

*Блаватская Е., Рамачарака, Безант А. Мистический Христос. — М.: Сфера, 2002.

род вистояв, бо таки утримав у полі свого світосприйняття вічні ідеї становлення та розвитку людини, що йому дістались у спадок від далеких пращурів. І по сьогодні в Україні вшановують перш за все людську гідність, порядність, щирість і прагнення правди, а все інше стоїть на другому плані.

Релігія, що розвинулася з зовнішньої, євангелістської, сторони вчення, принесеного Ісусом із Назарета, стверджує божественну природу самої людини. І саме це вказує на те, що вона має глибинне езотеричне підґрунтя. Той рівень езотеричного християнства, що розвинулося на терені Русі-України за часів Ярослава Мудрого, проглядає у фресках Софії Київської – однієї з найстародавніших пам'яток раннього християнства на нашій землі. Слов'яни, завжди маючи закон всередині, відтворили у православ'ї найбільш близький варіант того знання, яке приніс у світ Ісус із Галілеї. Таке християнство не закривало людині шлях до істини, підносячи в ній її божественну сторону. Ще Ібн Руш, великий суфій і філософ Сходу, дійшов того самого, стверджуючи: «Пізнай самого себе, пізнаєш свого бога». Саме таке пізнання й проглядає у стародавніх фресках Софії Київської.

З виходом людини на рівень поширеного сприйняття світу у неї з'являється можливість безпосереднього спілкування з цілісністю, яка є дійсним витокom та причиною всіх релігійних течій та конфесій, існуючих у світі. І вже це мало би зрештою привести нас до визнання незаперечного факту – єдності всіх релігій світу, а відтак і до усвідомлення необхідності зародження нової, єдиної світової релігії. І в центрі цієї релігії має постати нова пробуджена людина. Саме з цього приводу стародавній філософ Китаю Чжуан Цзи і зауважив: «Коли природне і людське не перемагають одне одного, на світ з'являється справжня людина».

Таким чином, науковий метод досліджень, що ґрунтується на адресному психометричному сприйнятті-відгуку поля континуальної цілісності на події та процеси, модельовані в ньому, дозволяє отримати відповіді на ті вічні питання, які сьогодні стоять перед людиною. Така культура стає образно-понятійним знаковим полем, що утримує свідомість людини і здійснює відповідну відстройку її психотипу, а сама людина стає інструментом осягнення істини. Звідси й з'являється закон всередині, про який сво-

го часу говорив Геродот.

Становлення подібної культури в наш час має пройти п'ять етапів визрівання та формування відповідного світогляду. Перший етап може бути названий покликом, коли людина зрікається старого, усвідомивши вузькість рамок пізнання, які має існуюча на сьогодні наукова картина світу. Це вирішальний етап, коли руйнується старе світоглядне русло і вже стає видимим його новий обрій.

Виникаюча необхідність поширення світогляду на другому етапі стимулює пошук ключової форми, яка б могла сформувати відповідний стан людського світосприйняття. На третій сходинці відбувається входження у відповідні стани усвідомлення через ті знайдені ключові форми, якими стають ремісницькі вироби, мова, пісні, одяг, побудова житла, звичаєвості. Завдяки їм людина регламентує свою поведінку в житті.

Далі йде засвоєння законів, пануючих у цілісності, відбувається дотик та розкриття істин, які містяться в ній. На п'ятій сходинці набуте знання застосовується в житті, йде дослідження та очищення знаковості відповідної етнічної культури, в полі якої людина вже повсякчасно має дотик до істинного плину подій у довіклілі. Ще раз підкреслимо, що така можливість настає тоді, коли життя людини починає відповідати істинності буття на рівні цілісності світу. Така культура, розбудована способом внутрішнього сприйняття істини, у всі часи носила назву культури духу.

З огляду на вищесказане духовна культура нарешті стає предметом наукового дослідження, виходячи з-під ярма тих спекуляцій, що панують на сьогодні навколо цієї теми. Така культура духовно не висока і не низька, просто вона або є, або її немає. Втім, про це вже гадувалось вище.

Таким чином, у стародавні часи в процесі виживання людини в несприятливих диких умовах у неї з'явився потяг до особливого знання, що ґрунтувалося на утриманні перебігу подій в довіклілі на рівні тонкого кінестетичного відчуття. Саме це рятувало життя, відводило лихо, давало силу та насагу у подоланні того шляху, що випадав людині по її долі. Таке знання оберігалось в кожній домівці, голова роду був його спадкоємним носієм. Пер-

шу народжену дитину віддавали на навчання до жерця, де вона проходила відповідну школу. Особи, що володіли подібним знанням, в ті часи були вельми шанованими, займаючи чільне місце в суспільстві, яке виживало в прагненні до пізнання тої правди і тих істин, що ходили світом. Тільки за таких умов спорідненості людини і довколишнього світу її життя могло мати щасливе майбутнє.

В пізніші часи, коли зростає чисельність населення і дика природа відступила у хащі та нетрі лісів, у людські оселі прийшов добробут завдяки налагодженому виробництву. Тепер головною умовою виживання стало вже зовсім інше. Так розвиток виробництва призвів до створення соціуму, в межах якого вже проходило життя людини. Правила в ньому були іншими, люди розділилися на бідних і багатих, які не бажали втрачати набутого рівня життя і домагалися цього в будь-який спосіб. Правда в такому соціумі стала договірною і вже аж ніяк не відповідала природному розвитку та становленню людини. Настали часи скверни, мудрість була вигнана на периферію суспільства, в ній вже не вбачалося особливої потреби. Більше того, вона стала носієм «зла», яке могло завдати великої шкоди суспільству, що вже жило за договірною правдою. Так минули тисячоліття людської історії, зануреної у безкінечні війни та протистояння тих різних договірних «правд» і обраних за ними способів життя.

Нарешті могутній технологічний потенціал було створено, він забезпечив людину всім необхідним, ставши своєрідним природним харчовим льохом суспільства. Напруга соціальних протистоянь ослабла. Але головною вимогою дня знову стала проблема відновлення природи людини і її взаємозв'язку з довколишнім. Біда, яка з'явилася внаслідок нехтування людською природою в процесі технологічних змагань, стає дедалі загрозливішою. Людині доводиться тепер платити своїм здоров'ям і життям, бо порушення, які відбулися вже на генетичному рівні, ведуть до виродження самого людства.

В цей час природа, вочевидь, не стояла на місці – відбулися зміни в мікрофлорі та природному середовищі, від чого людина катастрофічно відстала, що й призвело до перевантаження імунної системи та значного скорочення тривалості життя. Серцево-

судинні та онкологічні захворювання набули надзвичайно загрозливих тенденцій. Саме ці два фактори – ослаблення соціального тиску та падіння потенціалу життєздатності – знову привернули увагу людства до езотеричних знань, бо саме в них зберігається той надзвичайно важливий стратегічний резерв, необхідний для виходу з цієї глобальної кризи.

На чому, шановний читачу, базується така впевненість?

В першу чергу – на зростанні інтелектуального потенціалу, за яким стало вже можливим говорити про існування чогось неіснуючого в зовнішньому спостережному полі. На відкритій на цій основі можливості прямого контакту людини з природним середовищем на рівні його тонкої організації та прямого впливу на хід подій у ньому. Все це стає доступним з відповідного рівня людського усвідомлення, що з'являється з певною його відстройкою щодо існуючої цілісності. Ця особливість пов'язаності людини з тонкою патерн організуючою основою світу, відмічена Фрїтгофом Капрою*, сьогодні стає основою головного базового положення кібернетики в галузі дослідження фізики живого. В цьому світлі надзвичайно великий інтерес викликає будь-яка етнічна культура, яка протягом століть накопичувала інструментарні засоби набуття людиною цілісної поєднаності з патерн умовами ареалу свого життя.

*Капра Ф. Павутина життя. – К.: Софія, 2002.

Розділ четвертий

Космогонія стародавнього світу

*Істину не придумують,
про неї не говорять, її знають.
Характерники, Січ*

Серцевиною стародавнього знання була космогонія. З якої причини вона посідала в ньому центральне місце? Як тепер стає зрозумілим, людство має одну проблему, від вирішення якої залежить успішне долаття людиною шляху свого життя. Ця проблема лежить у площині порозуміння людини з довколишньою цілісністю, в якій вона має жити. В стародавні часи на цю проблему була спрямована суспільна думка, її вирішення стояло в центрі культури чи то на заході, чи на сході, чи на півдні, чи на далекій півночі. Однак, у сучасному природознавстві (з точки зору засад, за якими воно організоване), цей аспект взагалі не розглядається, ніби його й немає.

А проблема полягає в узгодженні людиною своїх вчинків і дій з тим природним подієвим полем, в якому вона існує. Пам'ятаєте у книзі Еклезіяста: «Час розкидати каміння і час його громадити»? То є відгомін напрочуд давнього знання, серцевиною якого була космогонія.

Життєвий досвід нам підказує, що в нашому житті є вчинки та дії, які були вірними, бо привели до сподіваного результату, але були й такі, що нічого, окрім нещастя, нам не дали, бо були невчасними і невірними. Є характерницький афоризм, що зберігся від давніх часів, який проголошує: «В житті ти можеш робити що завгодно, але мусиш все те зробити вірно». Що стоїть за отим «вірно» і чому в такому сенсі це поняття сьогодні взагалі не розглядається?

З точки зору сучасного природознавства природні сили діють цілком незалежно від людини, утворюючи середовище, в якому існує вона сама. Всі ці сили, як стверджують науковці, є похідними від руху планет і сонця і нічим іншим бути не можуть.

Але сьогодні ми вже знаємо, що є тонка енергетична сторона світу, закони організації якої вочевидь не охоплюються нашим природознавством. «Ми не маємо достатньої практики взаємодії з цією стороною світу», – кажуть нам науковці, бо немає приборної бази, що унеможлиблює її експериментальне дослідження. Але причина полягає в іншому.

Сучасну науку шокує те, що будь-які зміни на цьому тонкому енергетичному рівні одразу ж відгукуються на фізичному плані. Починає змінюватись те, що вважалося фундаментальним і незмінним, наприклад, метрика простору-часу нашого існування. Простір перестає бути однорідним і ізотропним, і в своїй зміні починає породжувати дивні сили, які з нашої точки зору не можуть діяти через очевидну відсутність носіїв – передавачів цієї взаємодії. Але ж вони діють, впливаючи на всі процеси, що протікають в докільлі, водночас змінюючи їх.

Так само діють згадані вище природні сили, що з'являються у відповідну пору року. Саме з цієї точки зору в старі часи й оцінювали природу подібних сил. Зміни пір року були для наших пращурів знаковими подіями приходу нових впливів, які й несли в собі відповідні зміни. Ми вважаємо, що ті зміни пов'язані з природними явищами, рухом планет та зірок. В старі часи вперто вважали, що то лише знакові явища, які запускають дію означених сил, а насправді цілком незалежні від них. Це так само, як ми відчиняємо двері й вікна в домі, провітрюючи протягом приміщення. Ми знаємо, що не самі відчинені двері створюють протяг, а рух повітря між сонячною та тіньовою сторонами будівлі, який є завжди, тобто тут діє існуючий в непрявленому закон. Так само діють ті сили на рівні тонкої, продихової організації світу (світ живе, «дихає» на рівні своєї тонкої організації, – вважалося тоді).

На чому ґрунтувалася така впевненість?

Справа в тому, що, як зазначалося раніше, в ті давні часи людство ще не втратило свого чуттєвого кінестетичного дотику до патерну довколишнього природного середовища. Тому люди могли бачити, що ті впливи, які ми вважаємо результатом відповідних явищ на небі і на землі, насправді можуть діяти цілком незалежно від них, маючи від початку свою самостійну природу. Вони

супроводжують означені природні явища, але самі мають більш незалежний і більш первинний характер, бо можуть бути викликаними будь-коли. Дія означених сил, як стверджувалось вище, незвична. Вони впливають на всю ситуацію в цілому, забезпечуючи впровадження тієї чи іншої події в загальному подієвому полі.

Стародавні митці зрозуміли, що дії людини в житті можуть мати успіх, коли стають спорідненими з тими силами, тобто, коли людина починала діяти, враховуючи перебіг природних сил у довкіллі. Вони побачили, що події людського життя можуть протікати в гарантуючому успіху напрямку, коли людина йде за тими силами. І мало на що можна було сподіватись, коли людина починала діяти супроти, гублячи свій зв'язок з вищезначеною цілісністю. Тобто, стародавні знавці пробували ловити вдачу через особливе знання, яке приходило разом з дотиком до тонкої цілісної основи світу. Саме тут вони починали знати, коли найбільш вірогідно започаткувати ту чи іншу справу, здійснити те чи інше дійство, а коли не можна, бо тоді крім біди нічого не вийде.

Дуже цікаво пояснював це один старий характерницького кореня козак: «Якщо вам захотілося скуштувати запашних яблук, – говорив він, – то ви знаєте, що знайти їх можна в яблунево-му садку. Але коли ви підете туди взимку, то можете там лише умитися снігом. Коли ж навідастесь туди навесні, то зможете понюхати цвіт на тих яблунях та послухати соловейка. А от коли ви зайдете в той садок восени, то можете таки покуштувати тих яблук. Не будь-коли, а тільки у відповідний час стає те можливим», – підкреслював він.

Саме таке знання й було головним джерелом космогонії і саме воно призвело до виникнення відповідного інструментарію: кам'яних вівтарів та всіляких інших споруд, які ми вважаємо сьогодні обсерваторіями стародавнього світу. Там дійсно спостерігали за рухом сонця, місяця та блукаючих зірок-планет, але займалися зовсім не астрономією. В них розмежовували поле подій у часі, намагаючись піймати вітер вдачі через контакт з тими силами, що відкривалися в той чи інший час. Ці вівтари були своєрідною кам'яною книгою

змін в подієвому полі Землі. Її аналогом є відома книга змін «І-Цзин», що збереглася до наших часів як надбання культури стародавнього Китаю.

Але знати, передбачувати за допомогою тієї кам'яної книги було можливо лише за однієї умови – вміння тримати природне середовище на чуттєвому кінестетичному дотику. Такий контакт зі світом стихій або духів, як це вважалося в ті часи, досягався через змінені (за сьогоdnішніми поняттями – поширені) стани свідомості людини. В такі настрої входили через особливі знаково відстрєсні зооморфні або антропоморфні ключові образи.

Чому такий підхід ставав можливим?

Справа в тому, що стародавні мудреці змогли досягнути дві дуже важливі істини – вони відкрили цілісну організацію світу, яка, за «Велесовою книгою», зветься Правою і ґрунтується на узгодженому русі вибіркового форм, з чого й бере свій початок цілісність. Вони також знайшли, як зазначалося раніше, тотожність тонких планів організації людини і тонкої організації тієї цілісності. Завдяки цьому і ставав можливим доступ до живої матерії світу через вибіркові знакові форми-настрої, які могла продукувати людина на рівні своєї тонкої організації. Входування у вибіркові образи, яке здійснювалося через антропоморфно- або зооморфно змінені стани, і забезпечувало той необхідний контакт з означеною єдністю. Саме в цей час приходило розуміння незалежності тих сил, що діють у природі, від зовнішніх природних проявів. Далі виявилось, що сама людина могла ставати центром запуску відповідних сил, через свої настрої впливаючи на перерозподіл їх у докiллі. Бажання утримати подібні досягнення в повсякденному житті призвело до розбудови відповідної культури, де мова, пісні, танці, малюнки, ремісничкі вироби, житла створювалися виключно в тій же знайденій ключовій формі, яка забезпечувала постійно існуючий живий контакт з тим, у чому людина вже просто починала жити.

Такі вибіркові, ключові форми відкривалися під час відповідних ритуальних дійств, коли досягався необхідний стан поширеного сприйняття світу. Головні фрагменти тих обрядів у людському житті переходили в звичаєвості, склали основу тієї чи іншої етнічної культури. Наприклад, звичай стукати по чомусь

дерев'яному, щоб застерегти прихід лиха, є частиною стародавнього обряду, пов'язаного з викликом сили, яку, за старою вірою, мала богиня Дана. Стукати рукою об руку при вирішенні якихось важливих питань, тупати ногою або стукати палкою об землю – це фрагменти ритуального дійства, пов'язаного з викликом сили Перуна, який є управителем під час переходу до чогось нового, що з цього моменту затверджується.

Звичай ставити на покутті Дідуха – закликати до хати добробут через силу Дажбога. Розписана, розмальована піч мала знакову силу Ярила, що надавала мешканцям домівки здоров'я та життєві сили. Силу Велеса – бога знань та мудрості – викликали через горлові протяжні звуки, граючи на великих дудах, таких, як трембіти, що збереглися до наших часів у Карпатах. Часте биття на весіллі в бубон з бубонцями є частиною ритуалу закликання Мокоші – богині, яка надавала сили подружній парі, доброю ознакою появи якої був рясний дощ під час весілля. Танцями в колі з піснями закликали силу Дажбога. Силу бога світла Купайла викликали, святкуючи появу молодого місяця, голосно промовляючи: «Купайло, Купайло, зійди до мене, дай мені силу» і т. ін. Божественність цих сил полягала у неосяжності їх дії, яку не можна було пояснити за допомогою звичної логіки. Їхню силу людина відчувала як зміну сталого перебігу подій на нове розкриття життєвих шляхів.

Щоб докладніше зрозуміти дію вищезначених сил, варто прослідкувати за зростанням будь-якого зерна. Тут треба чітко зафіксувати фази того зростання. Набряк зерна, його натугу перед викидом пагона можливо порівняти з дієвою силою Мокоші. Поява пагона – то вже включення Сварожої сили, що дає нове життя. Формування стебла рослини – то є гармонізоване дійство з узгодження вже багатьох процесів, за цим стоїть сила Роду та Дажбога. Формування нової якості бутону – розкриття квітки – то є сила Дани. Розквіт та запліднення квітки з формуванням нового зерна уособлює силу Лади. Неушкоджене зберігання зерна зимової пори – то є дія Купайла. Стережуть і дозволяють здійснитись всім цим фазам зростання – сили Перуна, Ярила та Дажбога. А стоїть над ними Сварог, що з'єднує всі ці сили в одне.

Ми виділили тут головні діючі сили, що за уявленнями

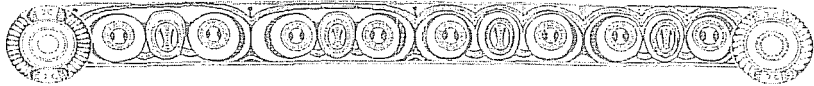
природної магії слов'ян супроводжують появу та розквіт будь-якого нового життя. Ясна річ, що багато сил діє в означених процесах паралельно, бо процес народження нового є багатоплановим. Викликає ці означені вище сили сама форма набряклого зерна, структура та форма пагона, сама природна вибіркова форма рослини, яка є ключовою до відповідного обрію цілісного світу Прави. Ці якісні переходи є також своєрідним звертанням самої рослини через свою знакову форму до вибіркового настрою світу цілісності, звідки вона бере необхідну їй силу. Людина ж може досягнути тих сил через змінені свої настрої. «Уява – це віра Ора», – свідчить нам напис на стародавній статуї головного бога оріїв, знайдений в королівстві Самаль німецьким вченим Феліксом фон Лушаном. Дістатися до тих сил у той чи інший спосіб намагаються всі релігії світу, здійснюючи канонізовані ритуали або обрядові дійства. Саму ж їх глибину змістовність вже давно забуто.

Що ж являли собою кам'яні вівтарі старого світу?

За часів розквіту трипільської культури кам'яний вівтар зазвичай являв собою два кола, влаштованих з вертикально стоячих кам'яних брил. Одне, зовнішнє, – сонячне, друге, внутрішнє, – місячне. Кам'яні брили, яких зазвичай нараховувалось вісім, розподілялися за сторонами світу: чотири – на північ, південь, схід і захід, інші чотири – займали чотири проміжні позиції.

За зовнішнім колом рахувалося обертання неба за годинниковою стрілкою. Воно являло собою праву сваргу. За внутрішнім – рух проти годинникової стрілки. Воно уособлювало ліву сваргу. Кожна вертикально вкопана брила споруди була орієнтована на ту чи іншу сторону світу, від чого під час звертання до неї пропонувала відповідний настрій, з якого відкривався людині доступ до сили тієї чи іншої стихії. Тут лежить чи не найбільша таємниця кам'яного вівтаря, бо кожен його окремих камінь був ще й воротами в іншу, поширену, позицію людського світосприйняття, або, за Карлосом Кастанедою, нагвальну область.

За стародавніми уявленнями звертання на північ відкривало доступ до стихії вітру; на північний захід – до стихії води; на захід – відкривало силу стихії вогню; на південний захід – відкривало рівень сил Прави; на південь – до стихії землі; південний схід – до

сил провидіння; на сході відкривався напрям, з якого діяла сила святого Духа; камінь на північному сході відкривав сили роду, сили країни пращурів.

Внутрішнє коло складалося з кам'яних брил більш світлої породи і було повернуте від установчих ліній зовнішнього кола десь на чотири градуси проти годинникової стрілки. Це було нічне місячне коло, яке вводило людину в світ духів.

По колу, ліворуч від північного каменя, що уособлював сили всесвіту, розташовувалися духи рослин, дерев. Духи зла та холоду були на заході. Далі був світ померлих душ. На півдні панував дух землі. На південному сході відкривався доступ до сили духу води, а в східному напрямку панував дух ночі.

Самі по собі напрямки нікуди не вели, вони лише дозволяли під час звертання до них опановувати змінені стани свідомості, через які, за стародавніми уявленнями, і відкривалася та чи інша природна сила або обрій життя. Ці сили, вдень – у сонячному колі, вночі – в місячному, дозволяли приймати важливі рішення щодо запровадження тієї чи іншої події або отримання необхідної допомоги чи знання про те, що насувалося. Все залежало від того, на який сектор у перехресті ліній у визначений час падало світло від небесних світил.

Саме через це сектори на землі праворуч від північного каменя по колу мали значення: перший – все, що пов'язане з добробутом; другий – все, що пов'язане зі здоров'ям, третій – сектор передбачення; четвертий – сектор вдачі; п'ятий – сектор майбутнього та піклування про дітей; шостий – знаменував війну та походи; сьомий – зміну погоди та природних явищ; і, нарешті, восьмий – вказував на життя або смерть.

У центрі вівтаря стояв головний камінь, який являв собою місце, де збігалися всі природні та надприродні сили, тому потрібно було бути дуже підготовленою людиною, щоб вести всі ті спостереження, стоячи на ньому. Головною умовою тут була особлива чуттєвість людини до подієвого поля тонкого енергетичного світу як основи тих подій, що відбуваються на його зовнішній стороні. Така взаємодія зі світом природних сил дозволила стародавнім вченим відкрити існування інших проекцій світу, де за їхніми віруваннями теж існувало життя, але більш розвинене, аніж на землі.

Вхід у той Горній світ, про який у нас з тобою, шановний читачу, ще буде попереду розмова, вони знайшли, поєднуючи всі сторони світу в одній точці, з якої й відкривалася відповідна вища проекція. Таке поєднання сторін світу, коли з центру розкривається світ, що несе з собою потужний гармонійний початок, зображено на горщиках трипільської культури. Це так званий знак Рум, або око Кия – божества, до якого зверталися за порадою або просили про допомогу.

Це фігура неправильного білого чотирикутника, сторони якого прогнуті всередину. Часто цей знак був захищений спіральними колами, що уособлювали відповідні сили стихій. Звичай це були стихії землі, вогню, вітру, сонця, місяця та зірок. Досліджуючи відкриті проекції, трипільські майстри осягнули розбудову тонко матеріальних планів, існуючих довкола Землі. Вони навіть створили систему розрахунку земного календаря з урахуванням впливу тих невідомих проекцій вищих світів.

На одному з горщиків, що зберігається в музеї Трипільської культури (колекція О.С. Поліщука), така система має своє зображення у вигляді спіральних орнаментів. Перший орнамент має сім кіл, розташованих поряд з деревом життя. В центральному внутрішньому колі орнаменту п'ятнадцять заглиблень, те саме число має і дерево життя, зображене поряд у вигляді п'ятнадцяти гілочок, враховуючи центральну. Число п'ятнадцять відкривається через сім спіралей ритого орнаменту, якщо повторити їх двічі, і одну позицію вихідну, початкову, з якої почалося творення світу.

На сьогодні, завдяки теософським працям Блаватської та розкриттю глибинного змісту езотеричного підґрунтя релігій світу послідовницею Блаватської Анною Безант, ми знаємо, що перша сімка – то є кількість парних цифр, які уособлюють собою стадії формування речовинного світу. Непарні числа, яких також сім, демонструють систему народження та організації живого світу. Всього для того й іншого було сім подихів Неба, про що свідчать вироби стародавніх митців з відповідною символікою. До речі, те саме число мають так звані сходи Іакова, які можна знайти в старовинній Кирилівській церкві в Києві.

Водночас п'ятнадцять лунок ритого орнаменту відображають число місячних свят, які відзначаються протягом року. Це дні,

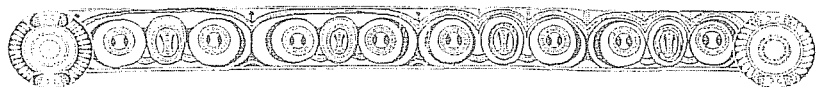

в які можливо було проводити відповідні ритуали з метою отримання відповіді на те чи інше питання, що постало в житті. Зовнішнє коло ритого орнаменту також утворює низка лунок. Їх близько дев'яносто восьми. Саме стільки, за уявою стародавніх митців, існує сонячних свят протягом року, під час яких через відповідний ритуал можна було звертатись до Сонця, або, наприклад, запліднювати нове життя, щоб отримати здорове продовження роду.

Ритий орнамент з семи концентричних кіл, що розташований поруч, уособлює собою високосний рік і число днів у ньому. Дуже цікавий ритий орнамент з семи концентричних кіл, до яких дотична фігура з п'яти кіл. То є зображення тонкого Горнього світу пращурів. Трипільці називали його Оровою криницею, доступ до якої відкривався тільки в окремі дні року. Таких днів було п'ять. Це день зимового сонцестояння – 22 грудня, весняного рівнодення – 14 березня, Купайла – 3 липня, житній спас – 7 серпня, день осіннього рівнодення – 21 жовтня. На сьогодні ці дати дещо зміщені, але ми повинні пам'ятати, який величезний відрізок часу відділяє нас від них.

Назва того горщика, як і всякого ритуального посуду, що мав вушка або ніжки, – Кізлок. Подібну рогату посудину і по сьогодні саме так називають на Волині. Подальше дослідження цього питання показало, що ця тема потребує окремого висвітлення, бо вже виходить за рамки характерницьких практик, які є метою наших з тобою, шановний читачу, досліджень.

Таким чином, завдяки природному зв'язку з довкіллям стародавня спільнота мала більш розвинену картину світоуявлення, аніж та, що панує сьогодні, бо вона побудована на нашому звуженому усвідомленні лише зовнішньої картини світу. Ось такий висновок можна зробити, шановний читачу, після цієї подорожі.

Розділ п'ятий

Шлях Орія, або Про тиранів та бездоганих сталкерів

*Людині необхідно для свого спасіння
знати щось таке, що тікає
від її розуму і приходить тільки
через божественну відвертість.
Фома Аквінський*

Мабуть, шановний читачу, було б справедливим таке твоє запитання: «Чим описане вище відрізняється від того, що на сьогодні є в езотеричній літературі? В чому тут полягає головна відмінність?»

Відповіді саме на це запитання (ситуація тут вкрай заплутана) і присвячене все викладене далі.

З індійської ведичної спадщини нам відомо, що існує два світосприйняття людини у її відношенні до довколишнього середовища – стан Пашубхави і стан Вірабхави. Пашубхава – це людина, яка пізнає зовнішній світ за рахунок звичайних органів відчуття, тому її світоуявлення має суто зовнішнє забарвлення. Сили, які ведуть і організують довколишній світ у одне-єдине ціле, для неї закриті. На відміну від Пашубхави, Вірабхава – це людина, котру не відділяє стіна невизначеності щодо довколишнього. Внутрішній зміст подій їй зрозумілий завдяки існуючому зв'язку з довкіллям, який здійснюється через інтроспективний канал. Саме тому Вірабхава й не втратив своєї природної спорідненості з патерн умовами або павутиною вируючого довкола життя, якщо згадати Фрітцофа Капру*.

*Капра Ф. Павутина життя. – К.: Софія, 2002.

Пашубхава ж, керуючись тільки побаченим і почутим, жодної уяви не має щодо істинного стану речей у світі. Його відділяє від світу бар'єр ілюзії, існуючий у вигляді різних наукових моделей, за допомогою яких Пашубхава намагається пояснити собі те, що для Вірабхави є цілком природним полем його життя, його рідною домівкою. Пашубхава може тільки вірити в те, що Вірабхава знає. Тобто, Вірабхава має змогу корегувати свої уявлення завдяки існуючому між ним і довкіллям надчуттєвому зв'язку, своєрідному відчуттю-баченню. Це відчуття-бачення йде через надтонке, трансперсональне сприйняття, як говорять сьгодні освічені езотеричною літературою читачі.

На нашу думку, тут можна говорити про об'ємність світосприйняття Вірабхави, коли в одному внутрішньому відчутті знаходяться всі канали, притаманні світосприйняттю Пашубхави. Завдяки цьому народжується нова якість – відчуття істинного ходу подій через саму присутність в них. Тож там, де Пашубхава тільки уявляє, Вірабхава знає.

Особливу вагомість такого сприйняття у житті людини підкреслювали характерники Запорозької Січі, весь час стверджуючи, що спочатку треба бачити і знати, а вже потім діяти, щоб негаразди не спіткали людину в житті. З ними в унісон говорить і стародавній китайський філософ Чжу Сі: «Знання – спочатку, дія – потім».

В стародавні часи психотип Вірабхави відносили до стану пробудженої людини, що несла у собі особливе знання. Майже вся існуюча на сьогодні езотерична культура присвячена сходженню до того внутрішнього знання нашого Пашубхави, який десь на дистанції усвідомлення езотеричних істин мусить стати Вірабхавою. Тому, мабуть, за традицією й розміщують ці два психотипи у такій послідовності: спочатку Пашубхава, а вже потім Вірабхава. Насправді ж психотип Вірабхави більш стародавній і первинний, бо сформований у природному стані спорідненості людини і оточуючого світу. Вірабхава є спадкоємцем орійської традиції світосприйняття. Тому він знає істину там, де Пашубхава, шукаючи шлях, тільки мацає у темряві.

Як уже зазначалося раніше, шлях Пашубхави – це пошук закономірностей, на яких стоїть світ. З цього й постає техногенне

суспільство, метою якого є захист Пашубхави від тих негараздів, які чекають на нього одразу ж за порогом його домівки. Адже він не знає, не відчуває, коли саме треба з неї вийти, щоб не потрапити в якусь халепу. Не знає, в який бік спрямувати свої кроки, який шлях обрати, щоб уникнути негараздів, що чекають його попереду.

Зв'язок Пашубхави з довколишнім розірваний, він – людина, яка згубила нитку Аріадни, що пов'язувала його з довколишнім світом. Тому шлях його життя тяжкий і карколомний, бо через хибні свої усвідомлення він все робить не так і весь час змушений обирати між добром і злом, достеменно не знаючи, чим обернеться для нього і те і друге. Пашубхава постійно шукає своєї кращої долі, тому щасливе життя без катастроф стає його метою. Він змушений весь час шукати ту істину, усвідомлення якої дасть йому ту точку опори, спираючись на яку можна буде вірно орієнтуватись у житті.

І тут Пашубхава дізнається від Вірабхави про ту стіну забуття, що відділяє його від блукаючої світом істини. Її знання, запевняє його Вірабхава, наповнює життя світлом добра і щастя, тому страдницький шлях на цьому й закінчується. Приголомшений цією звісткою, Пашубхава озирається довкола і всі свої негаразди відносить на рахунок недосконалості того суспільства, в якому він змушений жити. Життя в ньому, вирішує він, є цілковитим безглуздя, великою і страшною помилкою з його боку. З вуст Вірабхави він чує про стан бездоганності, що є головною умовою виходу з тої халепи, в якій він опинився. Для шокваного своїм положенням Пашубхави бездоганність – це перш за все засіб його виходу з оточуючого його страхіття. Тому його метою стає майстерність неупередженої акторської гри на сцені життя. Завдяки такому сталкінгу, вважає він, його поведінка стає непередбачуваного (такою ж, як у Вірабхави). Отже, з дичини на життєвому полі він перетворюється на мисливця, одержуючи тим самим свою перемогу над життям.

Слідкуючи за вивертами Пашубхави, Вірабхава тільки посміхається, дивуючись тому, як зі своїм усвідомленням світу він взагалі може мріяти про якусь бездоганність і невразливість, не знаючи достеменно від чого. Сам Вірабхава йде до цього че-

рез свою цілісну злитість з патерн умовами життя, тобто свою особисту невиділеність з природного середовища. Тому навіть тоді, коли він не замислюється над своїми вчинками, його дії відбуваються в межах можливого, існуючого в цілісності. Його інтуїція має саме цю природу. Тому сила цілого стає його силою. Через це Вірабхава наповнений енергією там, де Пашубхава ледве пересуває ноги під вагою нещастя, що повсякчас сиплюється на його голову.

Почувши про існування духовного плану в людині і його провідну роль у житті, Пашубхава вирішує всі свої безглузді дії припинити і опускає руки, таким чином через недіяння випускаючи свій духовний початок вперед. За прикладом Вірабхави Пашубхава починає будувати особливі храми, на стінах яких зображує образ того невланного духу. Молячись перед ним, він сподівається на щастя і добробут. Але як тільки він виходить з того храму у реальне життя, вихор упереджень, породжених його світоглядом, знову навалюється на нього. Тому стає ще гірше, ніж було. Саме через це Пашубхава вважає Вірабхаву підступним тираном, який повсякчас вводить його, гарну та добропорядну людину, в оману.

Для Вірабхави ці дії Пашубхави є нічим іншим, як цілковитим невіглаством, танцем слона у посудній лавці. На його глибоке переконання, Пашубхаву треба тримати як можна далі від керма того корабля, який являє собою життя.

Отже, Пашубхава й Вірабхава постійні антагоністи. Пашубхава безкінечно підозрює свого опонента у підступності, хитрощах і відсутності людяності, бо Вірабхава часто заводить його в ситуації, з яких немає виходу, і потім відверто глузує над ним, тримаючи його, хорошого та добропорядного, за дурня. Не розуміючи Вірабхаву, він вважає, що його дії несуть тільки загрозу звичному для нього способу життя. Тому для Пашубхави він є тираном, який породжує зло. Дійшовши до такого остаточного висновку, Пашубхава обирає шлях боротьби із тираном, перемога над яким стає метою його життя.

Намагаючись нейтралізувати Вірабхаву шляхом досягнення бездоганності в житті, Пашубхава починає практикувати сталкінг, з усіх сил борючись із тим, що є для нього єдиною можливістю

виходу з того безглуздя, у яке загнало його упереджене ставлення до життя. Але для Вірабхави подібна бездоганність Пашубхави смішна й кумедна. Він скептично дивиться на те, як Пашубхава вводить правила або канони, за якими починає діяти в житті. Його сталкінг у кращому випадку орієнтований на знакові події у житті, яких він так до кінця і не розуміє, бо все тече, все змінюється у світі, він кожної миті стає іншим. Як у такому випадку можна застосовувати до нього шаблон у вигляді якихось правил?

Вводячи Пашубхаву в безвихідні ситуації, Вірабхава намагається розбудити в ньому вміння по-справжньому сприймати світ, щоб він полишив зрештою свою дитячу забавку з однієї виділеної позиції складати своє остаточне судження про довколишнє. Згадаймо ті ж самі стародавні лабіринти. Яку саме роль вони виконували? Та ту ж саму: входячи в них, людина потрапляла в безвихідну ситуацію, вибратись із якої, керуючись лише однією логікою, було неможливо. Таким чином її примушували вмикати в собі вищу силу, бо тільки вона й могла з тим упоратись.

Але закоханий у техногенну силу суспільства, яка спирається лише на договірну правду, Пашубхава всього цього не сприймає і ставати іншим не збирається, намагаючись за всяку ціну покращити той стан, у якому він перебуває. Він розробляє новітні технології, виходить у космос, розробляє все нові й нові наукові моделі світоутворення. Однак, якщо пригадати шумерські та ацтекські календарі, Вірабхава про це вже давно знає. Пашубхава постійно веде боротьбу за своє виживання, намагаючись у звичний для нього спосіб облаштувати й захистити від негараздів своє життя. Він будує мегаполіси, розвиває промисловість, медицину та науку. Отже, його головною метою є протистояння зовнішньому. Вірабхава ж шукає внутрішні шляхи досягнення єдності зі світом. Він діє в межах того можливого, що перед ним відкривається, тому його мета – не порушити своєї цілісності зі світом.

Як би не вдосконалював своє життя Пашубхава, але схватитись від бід і нещастя за мурами мегаполісу він не може – життєві негаразди, хвороби та передчасна старість дістають його й там. Він починає звертатися до Бога – єдиної, за його увлеченням,

організуючої сили, яка виконує роль своєрідного великого батька усього людства. Дотримуючись цілком слухної позиції, що оточуюче життя і сама людина пов'язані з тим великим цілим, але діючи несвідомо, він робить все всупереч тому цілому. Наслідком таких суперечливих дій Пашубхави і є все його страдницьке життя. У Вірабхави ж таких проблем немає. Його життя квітне пишним цвітом, бо зовнішній і внутрішній шляхи у ньому співпадають, завдяки майстерному поєднанню цих шляхів і виходить його щаслива доля у житті.

Пашубхава в муках народжує образно-понятійну картину світу, відточує свій інтелект, збільшуючи тим самим бар'єр ілюзії між собою та світом. Вірабхава всього того не має, він іде за життям, його пояснення світу цілком міфологічні, але його це задовольняє, тому що на ті міфологеми в своєму житті він і не спирається. Головне їх призначення полягає в іншому – передати той настрій, який веде до входження у знання суцього. Світ міфологем, на яких формується свідомість Вірабхави, це обрядові пісні, танці, образні малюнки, антропоморфні скульптури, особливо виконані храмові споруди. Разом з природним оточенням та різними природними об'єктами, що існують в довкіллі, вони й відкривають йому шлях до знання.

Спостерігаючи за дивакуватим Вірабхавою, Пашубхава вважає всі ті чудернацькі речі, якими він захоплюється і наївно вірить у їхні дивовижні властивості, просто нісенітницею, бо не знаходить там ні логіки, ні здорового глузду, що спирався б на якесь об'єктивне підґрунтя. Та ось він дізнається з езотеричних трактатів про існування енергетичних центрів – чакр, енергетичних каналів – Наді, пов'язаних з силою Кундаліні, і починає все те опановувати, адже в трактатах сказано, що за рахунок цього можна досягти вищих станів усвідомлення. Можливо досягти, наприклад, стану Самадхі – особливого стану всезнання. Пашубхава впевнений, що через якийсь механізм, нехай і тонкий енергетичний, можливо досягти стану пробудження. І, як на диво, під час перезбудження вказаних систем енергокомплексу людини те пробудження іноді приходить, але воно проблискує і через психоделики та наркотичне зілля. Тільки проблискує – запам'ятаймо це.

Від цих зятятих домагань свого візаві Вірабхава заливається сміхом, аж за боки береться. Чудасія та й годі – людина щоденно стоїть на голові, старанно годинами здійсмає енергію Кундаліні в позі лотоса, медитує, сидючи в цілковитій темряві десь у холодному льосі, практикує особливе дихання або потягує димок із люльки, де тліє якийсь особливе зілля. Він хоче бачити і знати, але точно так, як він це робить у звичайному житті, – тобто, в тому самому усвідомленні, де правдою є образи та поняття того, що є доступним у зовнішньому спостереженні і не більше. Тому й бідкається своїй молодій сусідці, що ось-ось щось побачилось, але одразу ж і згорнулося, трясця його матері, мабуть, треба більше сидіти в тому льосі, в якому холодно і спина та ноги німіють.

Чому у Пашубхави немає результату? Вдумливий та поміркований читач скаже нам, що досягти підняття рівня свідомості або його розширення Пашубхаві, по суті, ніщо допомогти не може – в кращому випадку це буде та ж сама його позиція, але вже з елементами трансперсональних переживань.

У такому разі, що ж заважає Пашубхаві в його боротьбі за істинне знання та кращу долю? В чому полягає його кардинальна помилка?

Як відомо, Пашубхава бездоганно володіє зовнішніми знаннями, зокрема й чудово знається на законах механіки. Отже, коли ви запитасте у нього, як буде рухатись авто, коли у нього підняті ведучі колеса, він тільки засміється. «Ніяк не буде рухатись», – впевнено скаже він. І матиме рацію, бо причиною руху авто є колеса, що обертаються, і якщо вони як причина будуть розірвані зі своїм наслідком – землею, що й штовхає автомобіль уперед, то, звісно, ніякого руху не буде.

А тепер можна поставити цілком логічне запитання: як же людина може досягти свого прозріння, будучи виключеною із плину життя, сидючи десь високо в горах або під дубом у лісі чи в тому самому льосі?

Тут також причина розірвана з наслідком. Щоб мати підказку та ведення духу в житті, треба в ньому жити, займаючись чимось справжнім.

«У поті чола будете здобувати хліб свій», – говорить з цього приводу Головна Книга Буття. Ті тонкі структури, які має люди-

на, теж із чимось «зчеплені» й прислужуються для чогось, щось урівноважують, завдяки чому й існує те диво, якого так шукає Пашубхава і яким є саме його життя. Власне, це і є справжній стан його самого. Але він ніяк не може зрозуміти, що сидячи під дубом і спостерігаючи за каменем або горами, нічого іншого і не побачить, якщо в ньому самому не буде розгорнута зовсім інша система світосприйняття.

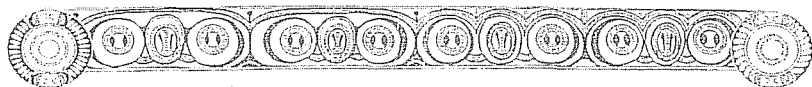
Шлях Пашубхави проходить там, де його, власне, не може бути. Вірабхава ж все те знає і без сміху та глузування дивитися на витівки Пашубхави не може. Пам'ятаєте, як сміялися Дон Хуан та Хенаро над особливими записами свого учня Карлоса Кастанеди?*. Чим були насправді ті записи? Для самого Карлоса Кастанеди – нічим іншим, як засобом утримання свого стану Пашубхави. Для його вчителів це й справді було дуже смішно.

Чого ніяк не може зрозуміти Пашубхава? Вірабхава весь час намагається йому пояснити, що для того, щоб глянути на шлях під возом, на якому він їде, не обов'язково перехиляти сам віз – достатньо самому змістити свою позицію на возі, нахилившись і побачивши, що там насправді діється. Плани можливого – то є подієве поле самого життя, що пов'язане в одне ціле, являючи собою суцільний континуум світових подій, який треба бачити і правду якого треба знати.

Дії ж суспільства пашубхав мають свою відмінну мотивацію, свою договірну (з приводу будь-чого) правду, тому й заплутують ситуацію в подіях життя до неможливого. Можна сказати, що своїми діями вони створюють свій світ подій – світ, що виходить з їхньої логіки. Тож не дивно, що вся заплутана Пашубхавою ситуація неодмінно звалюється йому на голову, коли він опускає руки, готовий вже слухати дух і слідувати його вказівкам. Власне, це і є його злий геній, якого він сам і створює.

До справжнього ж духу ще треба дістатися, перебудовуючи самого себе, або, за Карлосом Кастанедою, – корегуючи свій тональ. Та внутрішня сутність, що пов'язує Пашубхаву зі світом та боронить його життя (часто від нього самого), навіть не

* Кастанеда К. Вчення Дона Хуана. Мандрівка в Ікстланд. – К.: Софія, 1992.

здогадується про мотиви, якими керується Пашубхава, діючи в своєму світі ілюзій.

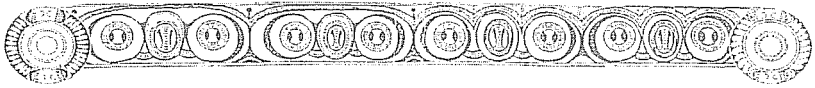
Духовна сутність людини ходить рейками світових подій, а у світі Пашубхави вони навіть не проблизкують. Всі дзеркала в ньому криві і жодне з них не відображає істини. Якщо ж всі дзеркала брешуть і рівного дзеркала немає, то й самої істини як такої не існує. Отже, всі дзеркала треба розбити. Не маючи перед собою абсолютної істини, Пашубхава зрештою приходиться до такої філософії, з точки зору якої все в цьому світі має відносну істину.

Що ж то за дзеркала, які Пашубхава намагається розбити?

Вірабхава живе в стані спорідненості з довколишнім світом, з чого й витікають його знання. Бажаючи весь час знаходитись у тому стані, він виробляє речі, які несуть відмітку того знання, отримуючи через те знакову, сакральну форму. Завдяки їй Вірабхава й має можливість весь час зберігати єдність із довколишнім. До таких знакових речей відносяться давні традиції зведення знакових будівель і храмів. Тому ж прислугують і всі мистецькі витвори Вірабхави – від ремісницьких виробів до полотен художників, від мовних назв до музики та пісень. Всі ці речі мають свою чарівність та особливий зміст через дотик до цілісності, який вони в собі несуть. Така своєрідна культура духу й допомагає Вірабхаві весь час жити в істині, яку являє собою для нього сам довколишній світ.

Для Пашубхави все це і є тими дзеркалами, які він намагається розбити. Вони йому ні до чого, бо за ними нічого не стоїть, оскільки він там нічого не бачить. Разом з тим його головною ідеєю є суцільна глобалізація всього. Саме це й викликає у Вірабхави саркастичну посмішку, тому що та глобалізація є нічим іншим, як викривленою ціллю його самого, спрямованою на поєднання всього в цілісності.

Через культуру, що споріднює його з духом, Вірабхава має дивовижну властивість отримувати все в житті цілком природним шляхом, коли все оживає, наповнюється життям від одного його дотику. Є така властивість і у козака Мамає, який був втіленням характерницьких якостей козацької доби в Україні. Пам'ятає слова пісні: «Сидить козак, у кобзу грає, що замислить, все те

масе*». Тепер зрозуміло, чому всякий задум і всякий його намір має своє втілення в житті: бо витікає з того самого життя, де він існує як прихована в ньому можливість.

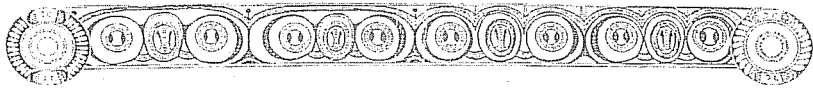
Життя Вірабхави зовсім нелегке, але воно справжнє і веде його шаблями зростання усвідомлення світу. Пашубхава ж бігає по колу за своїми упередженнями, постійно маючи спротив всім своїм діям. З його зовнішньої точки зору Вірабхава живе легко, не докладаючи якихось значних зусиль для цього. Але хата в нього, як картинка, має чарівну й розумну дружину, роботящих і кмітливих дітей. Врожаям на його полі сам Бог би позаздрив. Та й сам він живе з усмішкою і майже весь свій вільний час співає, граючи на якомусь інструменті, або малює, або створює якісь химерні фігурки, подивитись на які мало не весь світ з'їжджається. А на що там дивитись? Химери – вони і є химери. Але щось у його діях таки зачіпляє Пашубхаву. Він теж намагається встановити якийсь зв'язок із довколишнім, даючи відповідні назви всьому, що його оточує, і свято вірить, що таким чином і до нього врешті решт прийдуть щастя й добробут, які має Вірабхава.

Так виростає цілий сонм образів та понять, що складають окремих світ Пашубхави, у полоні якого він і опиняється. Це стає ще одним бар'єром ілюзій, який відокремлює його від пануючої в світі правди. Внаслідок цього його сутність виявляється розподіленою на дві окремі проекції, які уособлюють велике та мале «Я» на внутрішньому плані. Тому Пашубхава має дуже низький рівень життєвих сил, часто хворіє і, проходячи через страждання та злидні, зовсім мало живе на світі. Він весь час натужно працює, але одержує за це мізерний зиск. Але хто йому допоможе? Тільки він сам.

У православ'ї, яке приніс Вірабхава, той шлях ясно вказаний: каяття, смирення і прощення. Що може бути простіше? Праведність або бездоганність, то є те, що досягається тільки у поєднанні зі світом, і не інакше. І це є внутрішньою проблемою людини, а не зовнішньою.

Час іде і його не можна зупинити. Світ упереджень Пашубхави зростає і у своїй розбіжності з довколишнім досягає, врешті

* Ільченко О. Козацькому роду нема переводу. К.: Дніпро, 1964.

решт, критичної точки. Ось тоді й вибухає криза. Дві світові війни, що прокотилися планетою в ХХ сторіччі, переконливе тому підтвердження. Своє загрозливе становище Пашубхава сьогодні вже добре усвідомлює і бореться за збереження довколишнього середовища, тваринного та рослинного світів. Він вже знає, що не можна руйнувати пташиних гнізд, але ще не усвідомлює, що також не можна чіпати дзеркал людської культури, через які істина проливається на землю. Мистецтво життя Вірабхава йому ще треба опанувати.

У своєму мучеництві Пашубхава виробляє абстрагований апарат понять і, вдосконалюючи його, наближається до розуміння дуже непростих істин, на яких стоїть світ. Головною ідеєю світу, мабуть, є не тільки саме його існування – його потрібно весь час ще й відтворювати та гармонізувати. Знаходячись у скрутних умовах, саме Пашубхава змушений виробляти все більш тонкі образи та поняття, входить у все більш абстраговані області розуміння життя. Тому він і є тією тягловою силою, яка вивозить віз людства на більш широкий обрій взаємодії людини і світу. Саме з цього приводу Той, хто досяг найвищої позначки пізнання світу, говорив: "Всі турботи твої, марна праця твоя будуть благом, тому що нічого не проходить непомітно повз очі Божі". Так говорив Ісус із Назарету, прозваний Христом, який і був яскравим прикладом втілення справжньої людини на землі.

"Якщо все так, як ви говорите, то де ж той Вірабхава присутній у житті – чому ми його не бачимо і нічого не знаємо про нього?», – чуємо запитання нашого вченого читача.

Вірабхава весь час перед нашими очима – просто він не блищить галунами, не бряжчить медалями, не говорить гучно й переконливо, а живе, нічого не ламаючи на своєму шляху задля досягнення своєї мети. Його шляхи особливі, а тому й непомітні. Доки Пашубхава б'є себе в груди на високій трибуні, Вірабхава працює на пасіці, у художній майстерні або крутить гончарське колесо – йому ніколи, він творить своє життя. Тому чиясь зовнішня увага йому зовсім не потрібна, а відтак і одяг у нього завжди простий і неяскравий. З точки зору Пашубхава, він той, хто збагачує і утримує суспільство, і тільки. Насправді ж не все так просто. Вірабхава живе, відтворюючи те, що в цьому світі є істиною, і

таким чином утримує в ньому рівновагу. Він радіє вирощеному власними руками доброму врожаю пшениці або картоплі, дбайливо ростить дітей, а потім і внуків... Іншими словами, він займається життям, господарем якого насправді є. Треба тільки добре озирнутися довкола, і риси Вірабхава одразу ж впадуть вам в око.

Пашубхава будує станції слідкування за космосом, шукаючи собі братів по розуму, і терпляче очікує відповіді на свої радіограми, відправлені до найближчих зірок. Вірабхава ж про існування живого Всесвіту давно знає і постійно з ним спілкується, тому ієрархія світів не є для нього таємницею. Наочним прикладом тому є стародавні знання, що на сьогодні розкриваються світу через розшифрований Дж. Стойком "Рукопис Войнича". Про те ж саме говорять в своїх книгах і О. Блаватська та О. Періх.

Вірабхава визнає Бога, він знає про ті труднощі, які виникають на шляху примирення двох протилежностей у якомусь об'ємному континуальному полі. Він знає, що це може зробити тільки всесвітній розум, тому й звертається до нього через ключові образи, неперевершеним зразком яких у нас в Україні є стародавні фрески давніх храмів. До речі, вони несуть ті ж образи, про які говорить "Велесова книга", але вже пристосовані до християнської релігії. В цьому й проглядає велич Ярослава Мудрого, який все це зумів зберегти, не ламаючи сутності давнього знання.

Вірабхава знає, що канони всіх релігій світу виходять з одного, а тому їхня єдність не є для нього таємницею. Шлях до такого розуміння ще на початку ХХ століття почала прокладати спадкоємиця Блаватської Анні Безант.

Пашубхава стоїть навколішки перед своїми сюжетними іконами і молиться Богу, зовсім не розуміючи того, що Він, у кращому випадку, є єгрегорним утворенням колективу людей, які думають так само, як і він. Отже, у своїх молитвах від язичницького капища він далеко не відійшов. Насправді ж, щоб торкнутися істини і одержати духовну настанову, треба бачити і знати, тобто,

*«Рукопис Войнич» – стародавня пам'ятка слов'янської писемності, відома в перекладі Дж. Стойка як «Листи до Ока Божого» (John Styojko. Letters to God's Eye. Library of Congress Catalog. №: 78-68893).

мати відповідний рівень культури духу, бо без неї не може бути ніякого шляху до істинного в будь-якій релігії. Тому й ніякого звертання до вищих сил у даному випадку немає, а є лише театр, у якому розгортаються сценарії, поставлені за упередженнями Пашубхави. Про те ж саме говорить у своїх творах великий духовний учитель Сходу Шрі Ауробіндо і багато інших сповідників знання суцього.

Як краще зрозуміти світ упереджень Пашубхави?

Припустимо, що в домівці Пашубхави холодно, бо надворі заметіль і тріскучий мороз. Що робить у такому випадку справжній господар? Бере сокиру, рубає дрова, заносить їх в дім і топить піч. Потім він спускається до льоху, набирає там завбачливо припасених на зиму продуктів і готує на тій печі страву для своєї зголоднілої сім'ї. Отже, в оселі стає тепло й затишно, і лихо таким чином від неї відступає. "Що тут складного, – скажете ви, – коли знаєш і бачиш, що саме треба терміново робити?"

А тепер уявіть собі, що Пашубхава стелить у цей час одну червону скатертину на стіл, а другу вішає на ворота. Потім він починає оточувати свій дім ровом, ставити навколо нього високу загорожу. Після цього вмовляє сусідів на якийсь союз, щоб вкупі боронитися від спільного ворога. Йому зле, йому холодно, від цього потерпає і вся його сім'я. Він шукає зрештою того винуватця, хто йому заподіяв це лихо. Як йому розповісти, що все це є наслідком його власного невігластва, що він не робить того, що насправді вкрай необхідне для нього і його сім'ї? Висновок один: він просто не бачить, і тому не знає. Саме від цього його незнання зрештою й струснули планету дві світові війни, коли один Пашубхава посварився з іншим, бо таки знайшов у ньому свого ворога. Сьогодні цей Пашубхава сидить у бункері ракетного комплексу або керує підводним човном з ядерними зарядами. Як йому розтлумачити, що він збирається воювати із самим собою, зі своєю недолугістю?

Або візьмемо зовсім свіжий приклад. Повний занепад країни, яку протягом тривалого часу шматували, хто як міг, і близькі, і далекі сусіди, нарешті Пашубхаві осточортів. Що він робить? Пов'язує стрічку на лоба і звертається до старої віри своїх пращурів, бо тоді, бач, була потужна держава, яка всіляким

посіпакам давала відкоша. Пашубхава відновлює старі обряди, але в тому ж вигляді, в якому вони були тоді, коли ту віру і ту державу розвалили внаслідок занепаду відповідного рівня культури духу. Мабуть, спочатку треба було б подбати про рівень свого світоусвідомлення, а вже потім братися за те стародавнє надтонке мистецтво, яке, до речі, повинно відповідати нашому сьогоденню?

Тут ми й зупинимось, бо тобі, шановний читачу, напевне, далі все і так стає зрозумілим. Якщо озирнутися довкола, то виникає таке враження, ніби на Землі існує не одна, а дві цивілізації людей. Причому одна з них зовсім не має жодної уяви про існування іншої. Тепер вже знаємо, чому.

"Чекайте-чекайте, ви говорите, що психотип Вірабхави значно старіший від психотипу Пашубхави, чому ж так вийшло, що на сьогодні все навпаки?" – запитає нас прискіпливий читач.

Питання справді є і воно має свою дивовижну історію. Серед біблійних текстів "Старого заповіту", відтворених з багатьох стародавніх рукописів, є книга Екклезіаста. Серед викладених в ній численних премудростей є й таке: "Та й що має людина (в житті) зо всього свого труда, та із клопоту серця свого, що під сонцем працює вона? Бо всі її дні – муки, а смуток – робота її, і навіть вночі її серце спокою не знає, – тож марнота все це. Я бачив усі справи, що чинилися під сонцем, й ось усе це – марнота та ловлення вітру. Наймарніша марнота – марнота усе. Багато є речей, що марноту приумножують, але яка користь від них для людини? Бо хто знає, що добре людині в житті за не багатьох днів марного життя її?" І так далі. Справді ж, дуже схоже на стенання Пашубхави, про які ми говорили вище?

Виникає запитання: як таке могло взагалі потрапити в святе письмо, мета якого – Божа відвертість, якщо брати до уваги те, що сказав Фома Аквінський? Невже її автор ставив на меті описати відчай людини, самозамкненої у колі життя та смерті у одній звуженій площині буття? Є однак у Екклесіаста й такі рядки: "Для всього свій час і година своя кожній справі під небом: час родитись і час помирати, час розкидати каміння і час каміння громадити... час війни і час миру!" Тобто стверджується, що існує особливий розподіл подій у часі, а відтак існує і саме знання,

яке виходить зі світової цілісності, організованої в послідовність подій у часі. Хто впорядковує своє життя за тим часом, що приходить, той знає, що всі діяння людські зовсім не пуста марнота, бо є шлях і сходи на ньому, відомі як сходи Іакова, які ведуть у зовсім іншу площину буття на цьому світі.

Про це знали давні орії, і це знання слідування можливо-му саме від них. І то є шлях до щасливого життя. Як же у книзі Екклезіаста такі два світосприйняття могли поєднатися в одне? Можливо, це відчай і туга за втраченим справжнім знанням, і Екклесіаст у такий спосіб намагається донести цю правду до людей?

А, може, Екклесіаста просто ніхто так і не запросив у гості? В гості гукають на свято, де гостей зустрічають Хазяї, віддаючи кожній людині шану по трудах її. Багато хто, потрапивши на те свято, довго гостить там, а дехто там і залишається, сподобавшись Хазяям. І не чутно стає про них по усій землі після того. Вони пішли у гості на Свято, одержавши перепустку туди, куди мріє потрапити кожна людина. Про ту ж саму сакральну таємницю людського життя говорив також Ісус із Галілеї: "Мій Батько пильнує за вами, чекає на зустріч та сподівається на щире серце... Тільки в повертанні людських душ додому життя одержує свій зміст"*.

Екклесіасту не пощастило – його туди ніхто не покликав, бо жив він за своїми упередженнями в пошуках вигоди, за якими вся його праця стала марною справою та ловленням вітру. Що потрібно було скалічити в світі, щоб від квітучого життя зосталося одне Екклесіастове попелище? Може, то виклик Пашубхави Господу, який ніяк не звертає на нього своєї уваги.

Є у Гете такі рядки: "Природа ...оточує людину мороком і жене її вічно до світла. Вона приковує її до землі і відриває її знову. Вона радіє мріям. Хто розбиває їх в собі, або в інших, того карає вона, як страшного злодія. Хто їй довірливо слідує, того вона притискає, як любиму дитину, до свого серця". Зрозуміла ж людина, хоч і не була пророком.

*Блаватская Е., Рамачарака, Безант А. Мистический Христос. — М.: Сфера, 2002.

Чого ніяк не може зрозуміти Пашубава? Існує головна таємниця Вірабхави, яка полягає в наступному – людина пізнає істину, поєднуючись із нею, через ту саму працю, через те саме збирання та розкидання каміння. Взагалі через всяке споріднене з цілим дійство, яким є саме життя.

Щоб вміти так себе поставити в житті, в ньому треба бути. Тільки ця головна умова людського самостворення давніх оріїв веде до сподіваного, як це буде з'ясовано далі.

Розділ шостий

Право на життя у правді

*У правди один шлях, у неправди їх багато.
Характерники, Січ*

Нарешті, шановний читачу, ми підійшли до головного питання, яке споконвіку стоїть перед нами: що таке на цім світі правда?

Щоб вірно відповісти на це питання, треба спочатку дати відповідь, про яку правду тут насправді йде мова. Спираючись на ту інформацію, що надходить із зовнішнього світу через органи відчуття, людська самосвідомість використовує образно-понятійне мислення, при якому будь-яка істина стає відносною. Головним здобутком такої парадигми є моделювання світу і подій у ньому. Причому це моделювання відбувається на інформаційних носіях: книгах, електронних записах, які не мають ніякої реакції на інформацію, що записана на них, і тому не можуть скорегувати людську думку щодо дійсного стану справ у світі. Саме через це між уявленням людини і тим, що існує насправді, зберігається бар'єр ілюзії, який утримує в собі ту невідповідність, що існує між моделлю будь-якого процесу і самим процесом.

Чому так відбувається? Як ми вже говорили, це є наслідком так званого семітського підходу (термін, введений Блаватською для означення світогляду кочових семітських (бусурманських) племен), який лежить в основі світосприйняття сучасної людини. виправдовуючи його безроздільне панування виключно в усіх сферах людської діяльності, науковці говорять, мовляв, що ж поробиш, така природа людини, бо вона, бач, є лише споглядачем тих процесів, які відбуваються навколо неї. Отож, сидючи в «платонівській печері», прикута ланцюгами до її стіни, вона тільки й може складати судження щодо тих подій, які проходять за її межами, лише за тінями, що відбиваються на тій стіні. При цьо-

му сама людина розглядається як незмінна, але вже самодостатня в цій незмінності, сутність. Вона бореться, вона використовує світ задля свого виживання. В цьому й полягає, за Блаватською, суть семітського підходу, коли в світі існує тільки відносна правда і страдницька позиція людини, яка ніколи не може дійти істини. «Тільки там, в іншому світі, якщо він дійсно існує, – стверджують його апологети, – пізнання абсолютної істини й можливе». В той же час вони визнають, що правдивий шлях у житті є беззаперечно важливим і вкрай необхідним чинником як для кожної людини, так і для будь-якої людської спільноти загалом.

Що ж тоді є тою невлмною правдою? **Правда пересічної людини** – це правдивість у відображенні подій, свідком яких вона була і може свідчити про їхній перебіг та завершення. Накопичений у такий спосіб досвід кладеться в основу вмотивованої поведінки цієї людини. Вона весь час порівнює, веде діалоги між усвідомленим зовнішнім і пам'яттю накопиченого досвіду. Коли ж досвіду, як такого, немає, людина зупиняється в своїх діях, стає безпорадною. Тому через кінцевість досвіду, накопиченого протягом життя, така людина живе **ілюзорною правдою**. Її життя стає полем упереджень і втрачених сподівань, адже на факти снування вона дивиться крізь призму існуючої на цей час картини світу і не може ні на крок віддалитися від неї, як стверджував свого часу М. Планк. І це є **перша ілюзорна правда людини**.

Другою правдою життя є **правда-кривда**. Вона виникає за тих умов, коли внаслідок обмеженого світосприйняття людини в налагоджений хід подій втручається стороння сила, яка є зв'язковою з подіями, що відбуваються на інших об'єктах буття. І все налагоджене одного разу летить шкереберть («всяка випадковість є закономірністю, закону організації якої ми не знаємо» через обмеженість простору-часу життя звичайної людини). І це є друга правда.

Людина володіє інтуїтивним сприйняттям недоброго. Часто раптом стає важко на душі і тривожно озивається серце. Воно віщує щось недобре. Це **правда серця**, через неї людина починає володіти загальною правдою, правдою, яку сприймає сама внутрішня людська самість, через що відчуває на рівні інстинкту добро і зло. І це буде правда її серця.

Володіючи правдою серця, людина відкриває існування незворотності в ході подій свого життя, його залежності від своїх вчинків та рішень. За деякі з них великою тривогою озивається серце, віщуючи прихід недоброго. Так виникає **правда людської долі**, або правда судженого шляху людини, яка сама є часткою світоутворення, а тому має свій обраний шлях, свою Дхарму в його великому цілому. І це буде **четвертою правдою** – **правдою людської долі**.

Користуючись означеним вище відчуттям, людина починає осягати те диво творення, яким є доколишне життя. Захоплюючись тим дивом, вона приходить до ідеї Бога та розуміння його правди. Так виникає **розуміння божої правди**. Але сліпе поклоніння призводить до дрібної регламентації життя за правилами та канонами, через що воно перестає бути шляхом еволюції людської самосвідомості, вже не відповідаючи самому задуму Бога. Саме в цьому полягає внутрішній конфлікт, який несе в собі сьогодні будь-яка релігія.

Через інструментарій вибіркових образів (зооморфні, антропоморфні образи або ритуали) приходить бачення, як дотик до первинного тонкого передподієвого поля континуальної цілісності. Так виникає **первинна правда, або знання істинного**. Побачена неузгодженість людського життя з тією істиною породжує характерництво, коли людина починає боротися за ту правду-істину, розчищаючи шляхи для неї. Це і є правда людини знання, відома на сьогодні як правда Христа – його обопільногострий меч, який приніс він людям.

Узгоджуючи свої кроки, своє дихання, свої вчинки з тією відкритою правдою, людина сама входить у ту природну цілісність, стаючи з нею заодно. Так **виникає цілісна або справжня за своєю природою людина**. Правда тут зникає, стаючи внутрішньою ознакою самої людської самості.

Озирнувшись на наведені вище шляхи правди, ми розуміємо, що означає орійський підхід до пізнання світу людиною. Це коли людина розглядається як рухома духовна сутність, яка, навчаючись, може розвиватись, піднімаючись щаблями все більш повного усвідомлення світу аж до пізнання первинної істини. Тобто, згадана платонівська печера існує в самому семітському підході.

Звужене сприйняття, як його наслідок, і є головною перешкодою на шляху пізнання світу, а не загальною беззаперечною істиною, як вважають його прибічники.

У семітському підході все довколишнє є інформацією. І для нього, як для методу відстороненого пізнання світу, це є об'єктивним фактом. Але коли під час езотеричних практик людина починає бачити, входячи в світ цілісності через інтроспективне сприйняття, то назвати це енергоінформаційним полем вже не можна, оскільки таке визначення по відношенню до того живого світу, який при цьому відкривається, буде просто блюзнірством. Для тих, хто має поширене світосприйняття, таке твердження є нічим іншим, як намаганням затвердити ту брехню, яку розповідає всякий споглядач, що стоїть на березі річки, про воду, не входячи при цьому в неї. Семіти роблять вигляд, що входять у ту воду, однак, навіть тут продовжують вертїтися в колесі своїх ілюзій. Як тільки людина, що займається езотеричними практиками, починає говорити про інформацію в енергоінформаційних полях, то нічого спільного зі знанням суцього це не має.

Що ж дає людині доступ до істини?

Значне зменшення помилок на життєвому шляху і, як результат, – збереження енергії життя, яка може бути використана на зростання його усвідомлення, і наближає людину до істини. За цих умов вона й стає майстром життя і щастя посміхається їй в очі. Людина одержує квітуче життя, щасливу сім'ю, здорових дітей, міцну та самодостатню державу. Отже, право людини на пізнання істини є беззастережним, бо це і є продовження її життя в еволюції її духу.

Тобто тут виникає право на духовне життя, пов'язане з прихованою внутрішньою природою людини. Дитина, що виховується в суспільстві, повинна мати право на подальше розкриття її природи, бо тільки це дозволяє уникнути тяжкого «мучеництва» неусвідомленого життя. Право на свободу тут дорівнює праву на свободу духовного зростання. Всяке посягання на цю свободу, намагання шляхом консервативного підходу зробити життя тюрмою людського духу (бо суспільству потрібен безголовий рабвиконавець), має бути оголошене злочином проти людини та її природи. Можна сказати, що в порівнянні з орійським семітський

підхід – це синдром дитинства людства, коли страхи перед розкриттям правди світу переважають будь-який здоровий глузд.

Еволюція права в духовному зростанні людини може бути розкритою тільки тоді, коли буде отримана відповідь на питання: що собою являє сама людина, право якої має бути захищеним?

З усього дослідженого вище стає зрозумілим, що еволюція людини йде через розкриття її природних якостей як сутності, що має свою тонку організацію, подібну тонкій організації світу на рівні його цілісності. Тобто, еволюція людини як духовної сутності йде через розкриття її внутрішньої сакральної природи. Саме про це говорить Григорій Сковорода: «Те, що утаєне, є (першоосновна, головна) річ, те, що явлено, ніщо».

На сьогодні цей процес еволюції знаходиться десь на завершальній стадії формування абстрактної евристичної стелі мислення, висота якої повинна дозволити людині без допоміжного інструментарію, шляхом розкриття самої внутрішньої її природи долати антропологічний бар'єр, який у звичайному житті відділяє її від світу цілісності.

З викладеного слідує, що людина являє собою систему, яка є своєрідним аналогом того просторового континууму, де вона існує як самість. Причому тонка, каузальна її організація дорівнює тонкій, цілісній, детерміновано пов'язаній в одне, організації всесвіту. Ключем, що виводить еволюцію духу з підсвідомого рівня на рівень усвідомлення, є відновлення інтроспективного сприйняття через згадане вище кінестетичне відчуття-бачення. Саме в такому випадку мотивація вчинків та дій людини стає коригованою самою спрямованістю подієвого поля в цілісності. Таке слідування, повертаючи людині відчуття істинного, розчиняє людське еґо, яке перестає бути головним чинником самозбереження людської самості. Можливість самовідстройки щодо ходу подій у загальному цілому знімає напругу мотивації дій людини, бо вона починає знати, що робити і як треба діяти в наступну мить часу. Отже, вічне питання бути чи не бути перестає тяжіти над нею. Завдяки реакції внутрішнього, контакт з яким нарешті стає ясним і зрозумілим, на рівні усвідомленого висновку вона починає знати, що стоїть за тією чи іншою подією, яке вона може мати відношення до її самості.

Таким чином кінестетичний дотик, надаючи можливості

отримання прямого знання, руйнує бар'єр ілюзії, зумовлений образно-понятійним сприйняттям зовнішнього. Саме цей дозволяє нам говорити про початок нового етапу еволюції людини, яка буде проходити через пізнання законів тонкої цілісної організації світу, органічною частиною якого на своєму каузальному рівні є вона сама. Від цього приходить розуміння, що справжньої людини немає, не існує без правди, яку вона має сповідувати в житті, бо то є шлях до цілісності, а відтак і до входження в обитель духу. Тому на цій світі людина приречена шукати та сповідувати правду, то є її хрест.

Ця еволюція правди, мабуть, і відтіняє те право, яке з прадавніх часів усвідомлював людський соціум. Тоді головною умовою виживання людини був природній зв'язок із довколишнім, що утримувався на тому самому кінестетичному відчутті-дотуку. Вся культура Трипілья-Кукутені, численні артефакти якої відкрито і ґрунтовно досліджено вже в наші часи, була спрямована на пізнання правди-істини, в якому людина зливалася з богами в одну істину, одну правду, як про те говорить «Велесова книга». Досягалося це через зооморфно- та антропоморфнозмінені образи, в які людина входила на рівні свого ментального плану, поширюючи своє усвідомлення за межу антропного бар'єра. В цей час і падала завіса, що відокремлювала людину від істинного, в світ якого вона входила, як про це вже говорилося раніше.

Подальша стилізація ключових форм живого отримала своє відображення в ритому орнаменті та відповідному ритуальному розписі гончарних виробів. Можна сказати, що майже все гончарне мистецтво, манера шиття та прикрашення одягу, форма будівель, знаковий живопис та мова були в давні часи підпорядковані одній меті: утриманню людського усвідомлення в тому полі сприйняття істинного, яке відкривалося через вибіркочу ключову форму речей побуту. Саме тому така культура завжди виховувала волюву, щирю, правдиву людину, яка не терпіла нехлюйства, брехні, підпорядкованості життя лише власним цілям та інтересам всупереч громадським (читай: законам цілісності).

З цього завжди й виникав той закон всередині, який, за свідченням Геродота, відрізняв стародавніх пращурів українців від сусідніх народів. Тому на зауваження, що слов'яни-руси не мають над собою закону (в особі царя та держави), батько античної

історії відповідав, що він їм і не потрібен, бо вони його мають у собі. Тобто, йдеться про те, що культура рання українців утримувала в собі відповідні артефакти ключових образів, за допомогою яких людина торкалася істинного, і цьому було підпорядковане все її життя. *«Грецьколані... і не богів почитають, і не людей... їх боги із каменя зроблені подобою до мужів. А наші боги суть образи»*, – свідчить про те саме «Велесова книга»*.

Таким чином, право людини на пізнання правди-істини в старі часи було беззастережно захищене самою вибудованою культурою. Пізніше з розбудовою соціуму та розвитком його виробничої сфери, скотарства, землеробства, гончарного та торговельного промислів природне середовище значною мірою втратило свою актуальність. Соціальні відносини перейняли все те на себе, правда стала договірною, гармонізуючою умовою існування самого соціуму. З втратою дотику до істинного як головного чинника вмотивованої поведінки на передній план вийшло людське его самозбереження. Тепер за життя необхідно було боротися. Відтак з'явилося зло, бо договірна правда мала велику кількість своїх трактувань. *«У правди один шлях, – говорили козаки-характерники, – а у неправди їх багато»*. Знадобився державний устрій і цар, як носій однієї версії правди, якій повинні були підкорятися всі члени спільноти, що визнавали себе її одиницями, бо вже тільки вона надавала їм захист від зовнішнього, оскільки природні умови стали для них ворожими силами.

Ось такий стан і спричинив появу так званої бусурманської або семітської позиції щодо формування світогляду людини. І з такої позиції людина, з її вузькою орієнтацією на чисто зовнішнє усвідомлення, розглядається як самодостатня сутність. Орійська ж точка зору, що заперечувала це, була проголошена злочинною, поганською, тому що своєю правдою руйнувала ті штучні договірні соціальні відносини, на яких утримувалося суспільство. Соціально орієнтована людина, яка втратила внутрішнє розуміння істини, могла торкнутися того тепер вже тільки опосередковано – через ідолів та посталих за ними «богів», що стали одноосібними носіями тої істини. (Справжні ієрархи або напівбоги ніколи не

*Велесова книга / У перекладі Б.Яценюка. – К.: Велес, 2004.

потребували якоїсь жертви). Звідси ритуали з жертвоприношеннями, в тому числі й людськими, використання знань ритуальної магії задля своїх вузьких егоїстичних цілей.

Покласти край оцьому хибному шляху мав би монотеїзм, що постав проти язичництва та поганської віри, в які перетворили соціальна людина знання істинного. Адже головні чинники соціальної людини лежать у руслі досягнення чільного місця в ієрархії соціальних відносин, досягнення сили, влади, багатства та бажання затвердити ті досягнення навічно. Стрімко розвивався ум, оперуючий в образно-понятійному полі світосприйняття, і аж ніяк не розум з його пізнанням істинного. Від чого знання трансформувалося з одного боку в чорнокнижництво, а з іншого – в фарисейство монотеїстичних релігій.

Носієм семітського підходу традиційно вважають іудаїзм (хоча семіти – це всі арабомовні племена), бо Мойсей дав іудеям новий закон, не вводячи, однак, їх самих у суть того знання, в яке він був посвячений. Таку точку зору не можна визнати цілком вірною, адже ще за сто сорок років до Христа на шекелі Симона Макабейського було викарбовано: «Ми усі, хай но і усі Ора ви є. Ора то усі го». А це означає, що частина юдеїв вважала себе прихильниками Ора. Можливо, холокост, який винищив мільйони євреїв по всьому світу, і був спрямований саме проти цієї гілки єврейства? Адже й український етнос, який з давніх-давен є носієм орійського світогляду, так само нищився безкінечну кількість разів, востаннє – голодомором 1933 року. Не бажано чи своє господарство і саме життя підпорядковувати хозарському (або бусурманському за Нострадамусом) світогляду, кілька мільйонів українських селян мусили поплатитися за це власним життям. Українське село, де завдяки спорідненій праці людей на землі й зберігалося орійське світосприйняття, зазнало страшного нищівного удару від нових борців за свою особисту правду на землі.

Тисячолітня селекція зробила свою чорну справу. На сьогодні наука, культура, релігія, політика та ідеологія сучасного світу стоять непорушно на тій бусурманській позиції. Все, що знаходиться за межами звуженого світогляду, вважається від диявола, від злих, недобрих до обмеженої людини, сил. Про «збереження»

саме такої людини і турбуються прибічники хозарського підходу, бо ж ні про яку еволюцію її духу в даному випадку не йдеться.

Що стоїть за цим?

За цим стоїть розпад – війни, виснаження природних надр від суто споживацького способу існування цивілізації й колосальне забруднення довкілля, занепад моралі, безкінечні хвороби, над якими годі чекати остаточної перемоги, невідворотне виродження самої людини, генетичні зміни в якій, завдяки технологізації світу, набувають загрозливих розмірів. Зрештою сьогодні й постає питання: «Або-або?». Або самознищення, або подальша еволюція – іншого, мабуть, людству не дано.

З вищенаведеного слідує, що повинно зрештою постати право людини на свою реалізацію як духовної сутності, дитинство якої вочевидь затягнулося. Від рабовласницьких часів до наших днів вершиною еволюції права є та свобода і та демократія, якої досягла у своєму розвитку Західна Європа. Її демократія постала на розумінні всім соціумом єдиної правди як єдино можливого способу гармонізації взаємовідносин у ньому. Бо тільки в такому випадку всі соціальні верстви стають творцями тієї колективної правди, на якій і постає соціум вже як одне організоване ціле. Протилежністю цьому є деспотичні способи досягнення подібної єдиної організації, притаманні азіатському золотоординському способу організації соціуму, з чим ніколи не погоджувалась Україна з її прадавніми традиціями орійського вічового соціального устрою. Це і є головним чинником того конфлікту, який завжди існував між Азією та Україною. Цьому конфлікту не одна тисяча років, адже відтіняє він два різних світоглядних погляди на людину.

Які права лежать в основі орійської традиції громадського самоврядування?

По-перше, це право людини на пізнання істини, яка ґрунтується на розкритті внутрішньої прихованої природи людини. По-друге, право на реалізацію цілісної своєї природи на тонко енергетичному рівні цілісної пов'язаності світу. Оскільки існує схована природа людини, то повинно бути й право на розвиток її єдиного, цілісного сутнісного плану. По-третє, право на входження в цілісність світу, що є аналогом права на перемогу людини над смертю, вихід за межі циклів життя і смерті.

Щодо народження справжньої людини існує одна універсальна формула, відома зі старих часів як триєдність. Саме та, що є гербом нашої країни. В християнстві вона стала святою трійцею – Отець, Син та Святий дух. Яка велика істина стоїть за нею?

Якщо у своєму зростанні людина досягає чогось одного з цієї трійці, наприклад, сили, знання чи поширеного усвідомлення світу, то з цього виходить те саме лівоорійство або правоорійство. Відсутність необхідного рівня свідомості, або осяяння святим духом, породжує стан пророцтва, тобто судження, що йде відсторонено від самого дійства. Наприклад, у християнстві відоме протистояння двох розумінь особи Ісуса Христа: одні вшановують Його як пророка, інші – як боголюдину. Хто з них правий? Вміння творити, тобто мати відповідну силу, є ознакою входження в знання цілісності, де розкривається повна орійська людська природа, з чого й постає справжня людина. Вона починає творити спільно з силою цілісності, тобто стає боголюдиною. Пам'ятаєте у Сковороди: «Справжня людина і бог є одне». На цім і стоїмо, бо сакральним у діяльності Христа є той шлях, який він показав людям своїм прикладом, а не його пророцтва.

Розділ сьомий

Шлях золотих комірців

*Не можна відкрити двері істини ззовні,
вони відкриваються зсередини.
Характерники, Січ*

Що необхідно зауважити, шановний читачу, перед наступною нашою мандрівкою в світ пізнання суцього?

На тому рівні світосприйняття, який є сьогодні, ми цілком покладаємось на своє знання зовнішнього. «Знати, щоб знати», — в цьому й полягає парадигма наукового картезіанського підходу, що безроздільно сьогодні панує в світі, щодо мети наукового пізнання.

Що ж дає людині таке знання? «Та всі переваги цивілізації! — скаже хтось. — Все, що допомагає людині вижити в цьому світі». Але коли ми уважніше придивимось до того щасливого майбуття, то вочевидь побачимо, що то лише омана, бо на зміну одним труднощам прийшли інші, можливо, тільки більш зміщені в духовну, емоційну сферу. Якщо дуже коротко сформулювати причину такої розбіжності, то можна вмістити її в одну фразу: знайти собі місце в житті — є головною проблемою будь-кого. Але труднощі тут виникають не через пошук того самого місця, як за звичай проголошується сьогодні, а головна проблема полягає в пошуку самого себе, кому те місце відповідатиме.

Саме тому запропоновані на сьогодні варіанти самостановлення людини вже мало спрацьовують. Так, сьогодні досягнення необхідного стану або соціального статусу в суспільстві приходить через навчання, одержання відповідного технічного знання та навичок, від яких залежить місце в соціумі. Нарешті все це досягнуто. І що? Те ж саме питання, куди себе в цьому світі подіти, залишається. Мабуть, через те, що принцип «жити, щоб жити», який витікає з картезіанського підходу, дійсно не несе в собі вирішення кардинального питання — пошуку себе самого.

Початок цього кризового стану завжди був пов'язаний з рівнем тієї несвідомості, яку ми отримуємо мало не з народження. І все зрештою впирається в питання: як протидіяти невідомому або тій нескінченній навалі подій, які повсякчасно вигулькують з життя, щоб раптово постати перед нами, роблячи людину тим самим дурнем як на початку, так і в кінці всякої успішної чи не дуже успішної кар'єри?

В цій безпросвітності є одне світле віконце і зветься воно вдачею. Раптом події починають розгортатися довкола нас напрочуд невимушено й легко, ніби хтось вирішив покінчити з усіма труднощами і відкрив шлях до їх вирішення. У захваті від того хтось починає говорити про вдачу, що сама йде йому в руки, а хтось починає складати хвалу божому провидінню...

В чому тут справа?

Перше, що спадає на думку, серед безлічі можливих рішень людина просто цілком випадково потрапила на те з них, яке відповідає її внутрішньому призначенню та налаштованості. Пересікаючи подієве поле в своєму життєвому клопотанні, вона раптом одної миті стає з ним заодно, і тоді виявляються непотрібними будь-які зусилля з її боку, бо все й так іде в потрібному напрямку.

Такі випадки, що поодинокі трапляються в нашому житті, якщо ми озирнемось назад, говорять про те, що в нашому сприйнятті доколишнього світу не все гаразд. Чогось ми позбавлені, щось вельми важливе ми в ньому не бачимо, не сприймаємо, як про це згадувалось раніше.

«Проблема ця одвічна і не має свого остаточного вирішення», – стверджує картезіанський підхід. «Проблема ця вирішується на шляху виховання духу», – каже забутий вже на сьогодні орійський принцип. Тобто, орії завжди стояли на тому, що стан свідомості людини тісно пов'язаний з еволюцією її внутрішньої сутності, яку ми, не маючи про неї хоч якихось відомостей, називаємо духом або великим внутрішнім «Я» людини. Орії вважали, що те велике «Я» і є справжня людина.

Якщо припустити, що все так і є, то виникає питання, як ту особу вивести на поверхню, як успішно налагодити з нею контакт? І саме тут починаються складнощі. Справа в тому, що пря-

ний контакт з поверхні нашої свідомості налагодити неможливо. Саме звідси й витікає неуспіх всяких вчень, що декларують такий прохід, бо сакральне полягає в тому, що як тільки ви намагаєтесь наполегливо діяти з поверхні своїх усвідомлень у зовнішньому плані, ви одночасно відключаєте те внутрішнє. Так розпорядилася сама природа: або-або, іншого, здається, не дано.

Але є один шлях, який було знайдено в східних езотеричних вченнях. Зветься він недіянням. Тобто, щоб внутрішній план говорив, зовнішнє пропонується вимкнути зовсім. Пропонується не діяти на зовнішньому плані зовсім, раз це не може привести до успіху людської вдачі. Але при цьому в недіянні відключається і та причина, за якою те внутрішнє мало б діяти, бо зникає сама спрямованість, сам намір, за яким все те повинно було б виходити. Саме через це Схід на сьогодні так різко віддалений від технічних досягнень Заходу.

Здається, остаточного виходу немає. Природна людина асоціальна по своїй суті, бо живе і діє тільки за внутрішньою своєю природою, до справ зовнішнього їй немає ніякого діла. Але це не зовсім так. Вся причина, як виявляється, лежить в нашій надмірній зосередженості, що виходить з нашого своєрідного переляку перед життям. Як тільки ми знімаємо ту надмірну зосередженість на планах майбутнього і, за орійським принципом, помалу починаємо носити свою мету, то починаємо діяти в зовсім незвичний спосіб. Наша увага перемикається на ближню сферу життя, де ми, полишивши ті великі плани на свою духовну сутність, вирощуємо щось у своєму садочку, починаємо малювати картини або чепурити до чистоти храму свою домівку. Людина вочевидь береться налагоджувати життя в своїй близькій сфері. Навіщо? Щоб дати можливість духу здійснити сподіване, в чому він неперевершений майстер.

Картезіанський підхід тут говорить, що людина все це робить, щоб краще жити. Так само сучасна наука говорить і про знання, яке людина накопичує за життя, стверджуючи свій головний принцип: знати, щоб більше знати, і це все. Пояснити цю ситуацію можна, пригадавши давній вираз одного з семи великих філософів стародавньої Греції Пітака з Мітілени, який на поставлене запитання, що для людини є краще за все, відповів: «Добре робити те, що робиш». Тобто, ні багатство, ні слава, ні

досягнутий стан у суспільстві не можуть бути тим, що є найкращим у житті, бо насправді справжньої людини там не буде. Вона проявляється тільки через того великого майстра, що і є її внутрішньою сутністю, яка, на протигагу сучасній людині, живе в гармонії з світовою цілісністю.

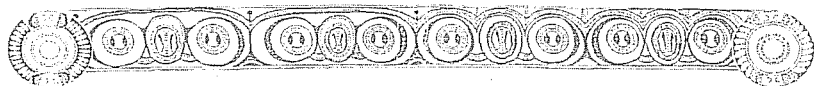
Зосереджуючись на своєму близькому просторі, людина починає працювати в ньому, з часом створюючи неперевершені художні вироби (згадаймо народну художницю Катерину Білокур та її квіти). Або вирощує в своєму садочку все нові й нові сорти яблук, груш, ягід чи городини на городі. Земля довкола та й сама домівка набувають квітучого вигляду, як до речі й сама людина та її сім'я. Все це стало можливим тому, що вдома з'явився великий господар – та внутрішня сутність людини, яка приводить людське життя до гармонії з оточуючим середовищем. Як тут не згадати те працелюбство і хазяйновитість, які з давніх-давен є серцевиною ментальності українського етносу.

«А як же зовнішнє, воно що, повинно бути зовсім полишеним? – чуємо логічне запитання нашого прискіпливого читача. – Уроки історії нам говорять, що цього ні в якому разі не можна допускати».

Тоді де ж той вихід?

Як на диво, те рішення завжди було перед нашими очима і ми вже згадували про нього вище, коли говорили про людську вдачу. Чому вона прийшла? Бо насправді людина на хвилину відволіклась від своїх великих планів у зовнішньому, помітила ситуацію, в якій те необхідне рішення лежало, і терпляче дочекалася, коли та ситуація сповнилася жаданою подією. «Так опосередковано ми діяли завжди, коли вдало вирішували будь-яку проблему», – скаже хтось, озирнувшись на своє життя. «Коли вистачало енергії, часу та уваги для цього», – додасть хтось інший. Залишається лише зазначити, що головне в тому недіянні – не входити в управління подіями в ручному режимі наших упреджень, бо то тільки здається, що все просто і будь-яка подія може розпочатися за нашим рішенням будь-коли.

Тепер нам стає зрозумілим ще один принцип східної езотеричної науки, який проголошує: «В житті загальному плину подій треба слідувати». Або у Сенеки: «Згідного життя веде, незгідного – тягне».

Колись Григорій Сковорода саме з цього приводу зауважив: «Якщо хочеш бути щасливим, спробуй довіритися долі». Вторить йому й Сенека: «Життя щасливе, якщо воно узгоджене зі своєю природою».

Дехто так і намагається робити, але одна стара мудрість проголошує: якщо хочеш свіжого вітру у вітрилах свого судна, треба виходити у відкрите море. Сидячи вдома, ти його не дочекаєшся ніколи. Виходить, що людина, маючи свої наміри, повинна входити у відповідну ситуацію, де ті її сподівання стануть можливими. Тобто провокувати подієве поле до відповідної дії. Часто для цього потрібна сама присутність людини, щоб події почали розгортатися. І тут треба триматися, не впадаючи у відчай, бо ж ніхто того не знає, що очікується попереду. За великим рахунком, ми так до кінця й не знаємо, що для нас насправді добре. Тому часто потрібна особлива мужність, щоб все те, що пропонує нам життя, сприйняти і пережити як вирішення проблеми. Працюючи в ближній зоні, де наводиться відповідна гармонія, людина отримує необхідну силу та енергію, знайомиться вже з Господарем через своє натхнення, що здійсмає до небаченої висоти її дух. Цього стає достатньо, щоб кинути виклик невідомому і бути готовим до будь-яких випробувань.

Виходить так, що в людському житті лежить безліч доріг і можливо обрати будь-яку з них, якщо йти в похід за щастям та висотою духу, яка стоїть за тим вибором. І зовсім не важливо, де той шлях буде пролягати ззовні, – головне, як ви його збираєтесь долати, бо на будь-якому напрямку, на будь-якому рівні життя існує все, що вам потрібно, тому мандрівки за небокрай зовсім не обов'язкові, якщо це не йде по долі. Допомогою в цьому вашому сходженні стає орійський принцип життя, що проголошує: «Життя треба знати, щоб в ньому насправді бути». Навіщо? А щоб відбутись у ньому, щоб стати кінець-кінцем справжньою людиною.

Розуміння вищезгаданого знімає непосильний тягар життя в людських упередженнях, вивільняючи людину з-під давно застарілих штампів, бо вона починає ставити в своєму житті за головне виховання свого духу, знаходячи саму себе в ньому. Це робить такий шлях найбільш безпрограшним у людській долі.

Наші далекі пращури укріанни-брахмани вважали такий шлях золотою серединою людського життя. Озираючись на життя українців, як на невтомних трудоголівів, що в усі часи торували свій шлях до висот того духу, неможливо не погодитись із Ігорем Каганцем та Юрієм Канигіним, що за своїм давнім спадкоємством то дійсно є нація золотих комірців. Тож, на питання, що робити далі, яке стоїть сьогодні на черзі денній, відповідь напрочуд проста: «Шукати себе на шляхах, якими колись ходили наші пращури, спираючись на їхні світоглядні принципи».

Перед тим, як закінчити нашу з тобою мандрівку, шановний читачу, метою якої було усвідомлення шляхів оріїв у формуванні людського світосприйняття, і відправитись у наступну, слід зауважити таке.

Пізнання або входження, які є метою й девізом наступної подорожі, зовсім не потребують викладення чогось зовсім нового. Щоб досягти поставленої мети, часто потрібне просте заглиблення в матеріал, що вже був викладений раніше. Сходи, що ведуть нагору, тут спрямовані вниз – вглиб тих питань, які порушуються. Тому матеріал, на якому все це має здійснюватись, повинен бути добре знайомим читачеві, оскільки на ньому простіше досягти бажаного. Питання, що підніматимуться під час наступної подорожі, досить складні, тому потребують від тебе, шановний читачу, повної зосередженості та уваги. Простого шляху в усвідомленні подібного поки-що немає, оскільки сьогодні панує зовсім інша парадигма наукового знання.

Трав'яний Спас

Частина друга

*Характерницьке мистецтво
в Україні*

Мета: пізнання

Передмова

*Відчувай розумом, думай відчуттями.
Характерники, Січ*

Гаслом цього розділу, шановний читачу, є пізнання або входження. Воно походить від основних принципів тих виховних заходів, які використовувало характерництво під час підготовки молодих козаків до характерницьких практик. В основному то були розмови, що точилися пізнього вечора біля багаття. Мета цих розмов – спрямування молодого козака на заповітну стежинку, що веде до джерела характерницького знання. Ця практика дуже тонка і вкрай важлива, бо якщо того не вдавалося зробити і козак спершу засвоював практики, не усвідомивши головного, людина знання з нього не виходила. Така людина ставала просто факіром, який володів лише відповідними техніками. І це все, на що він був спроможний. У бесідах біля вогнища зі старшим кріром формувалася свідомість воїна духу, для якого істина ставала його внутрішньою суттю, бо саме в ній він здобував свою силу та незламну стійкість.

Але щоб підійти до того, про що йтиметься далі, треба озирнутися назад – на ту частину вже пройденого нами шляху. Який же головний висновок можна зробити після попередньої нашої мандрівки?

Мабуть, найголовнішим нашим надбанням є розуміння того, що у звертанні наших пращурів до світу духів існувала одна неперевершена якість – вони володіли системою чуттєвого сприйняття зовнішнього, орієнтованою на тонко енергетичний світ невимовного. І, незалежно від того, що їм радили з того непроявленого, вони утримували на чуттєвому зв'язку все довколишнє. Саме тому могли бездоганно точно діяти, ставали майстрами в розбудові свого життя. На цьому постав у давнину золотий вік людства, до якого сміливо можна віднести й період розквіту культури Трипілля-Кукутені. На жаль, у більш пізніші часи з каламутною водою сліпого ідолопоклонництва було виплеснуто й дитину – людську здатність орієнтуватись у подієвому полі довколишнього життя за рахунок передбачення, яке надавалося через те

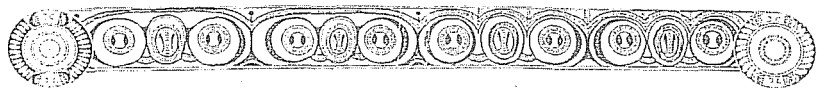
чуттєве сполучення з довколишнім.

Другий висновок тісно пов'язаний з першим. Він стосується розуміння цілісності як сформованого єдиного цілого, що існує на тонкому енергетичному рівні. Такий світ починає дихати, сполучаючись із проявленим через свої вибіркові знакові форми. Доступ до них відкривається для людини через настрої, своєрідні характерні ролі, в які вона входить, поєднуючись із означеною вище цілісністю. Але ця сама здатність до перевтілення зіграла з нами злу річ – у прагненні технічного прогресу ми відійшли від цього знання, загубивши своє внутрішнє бачення і зосередивши увагу лише на своїй ролі у зовнішньому.

З цього й почався занепад людського духу, коли людина стала займатися надуманими, ілюзорними справами. Це призвело до згортання орійського способу пізнання світу та панування хозарського (бусурманського за Нострадамусом) світогляду. Відтак еволюція людського духу, яка у старі часи була головним життєвим орієнтиром, фактично припинилася внаслідок цілковитого зосередження людини на плеканні свого еґо. Але всіх його забаганок, як це стає зрозумілим сьогодні, ще ніхто в світі задовольнити не зміг.

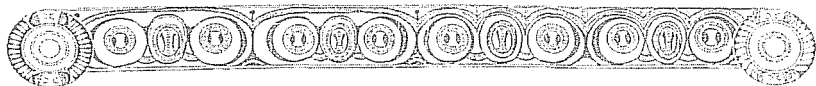
Третій висновок полягає в тому, що людина повинна шукати правду в світі, а не плекати всілякі ідеї щодо його розбудови та розвитку. Мабуть тому, що істина вочевидь знаходиться на внутрішньому плані і приходить з глибини людської сутності. «Все це буде можливим повернути лише тоді, коли в основі домагань суспільства знову постане еволюція духу», – скаже нам вдумливий читач і буде правий.

Головною метою другого розділу цієї книги, шановний читачу, є усвідомлення того багатства, яке приніс на землю великий Галілеянин. Ще на початку нової ери, відлік часу якої ми сьогодні ведемо, Він вказав той шлях, котрого повинна триматися людина як головного орієнтира в своєму житті. Ця мета людського життя у фарисеїв та книжників стала сакральною таємницею, що й призвело до безкінечного блукання людського духу у своїй невизначеності. Цю таємницю й розкрив Спаситель у своєму на сьогодні вже маловідомому вислові: «Тільки в поверненні людських душ додому життя одержує свій зміст».

Сьогодні панує така думка, що те повернення має відбутись десь там – за межею людського життя. Насправді це не так. Тут, зараз, у цьому житті – стверджував Він прикладом власного життя. Царство Небесне не десь далеко – воно поруч, перехід у ту площину і є головною метою життя кожної людини і всього людства загалом.

Входження в характерництво – це в першу чергу розкриття тієї спрямованості в еволюції духу, що повинна панувати в людському житті. З дотиком до істини й приходить усвідомлення шляху. Тому саме пізнання або входження і є темою наступної нашої мандрівки у світ характерницького знання.

Розділ перший

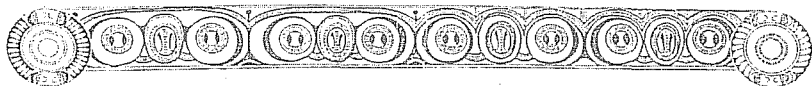
Дажбожі внуки

*Сила духу присуття в людині через правду,
що сповідується нею в житті.
Характерники, Січ*

Маючи дотик до непрявленого, через розвинене відчуття істинного, людство стародавнього світу змогло досягти справжнього розквіту своїх культур. Мабуть, це відбувалося завдяки тому, що така людина дуже мало хибила в житті, займаючись тими проблемами, які перед нею насправді стояли. «Йшли своїм судженням шляхом у житті», – скаже наш обізнаний читач. І дійсно, саме тому, що свої плани людина весь час погоджувала з подієвим полем світу як єдиним цілим, що утримує все у непрявленому, вона отримувала велику наснагу в своїх справах та надзвичайну силу духу.

«Вони вірили в Бога, вели праведне життя і від того Бог весь час був на їхньому боці. Сила Святого Духа весь час допомагала їм у справах», – скаже нам глибоко віруючий читач.

Цю закономірність було помічено віддавна, – коли людина починала вірно діяти в житті, вона отримувала надзвичайно високу його якість. Разом з тим, обираючи споріднені з цілим шляхи у житті, вона відчувала неабияке піднесення духу. З часом прийшло усвідомлення того, що все це ставало можливим тільки тоді, коли людина у той чи інший спосіб починала пізнавати те, що лежало за межею її антропного буття. Як на диво, в тому їй допомагали образи, особливим чином накреслені на стіні печери чи на шматку обробленої шкіри. Значно пізніше такі образи вже вирізували на камені, часто просто підсилюючи природні форми, знайдені в чудернацьких каменях або навіть у довколишньому пейзажі. Користуючись тим же особливим баченням, відтворювали ключові антропоморфні та зооморфні фігури. Це й були первинні магичні ядра, своєрідний інструментарій, за допомогою якого людина могла входити у відповідний настрій, що поєднував її з цілісністю.

Отже, шляхом проходження до істини стало ритуальне дійство, в центрі якого стояла знакова антропоморфна або зооморфна вибіркова фігура ідола. Спеціальний одяг, спеціальне знакове пофарбування тіла, характерний ритмічний танок – все це разом і відкривало шлях до входження у відповідну резонуючу, ключову щодо цілісності, форму. Людина починала бачити плани свого майбутнього, наприклад, перед великим полюванням на дикого звіра таке передбачення дозволяло контролювати хід подій у ньому. Мисливці бачили не тільки самого звіра і місцевість, де він знаходився, а й те, чого буде варте полювання на нього. Того, хто за цими планами мав загинути під час полювання, з собою просто не брали, залишаючи вдома.

Всі ці ритуали з мандрівками у потойбіччя людської свідомості загалом і були основним приводом для створення міфу. Причому справжні чи казкові персонажі в них діяли, було не суть важливо. Головна роль міфу – зберегти і показати той настрій, через який людина приходила до відповідного розуміння ходу подій, що очікувались. В стародавні часи, щоб вижити у край несприятливих умовах дикої природи, це було для людини надзвичайно важливим чинником.

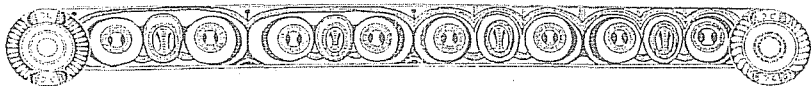
Одразу чуємо зауваження нашого вченого читача: «Ви стверджуєте зараз нечувану річ: в тих ваших планах майбутнє повинно існувати як об'єктивна реальність, бо тільки в такому випадку можливе те передбачення. Все це просто нісенітниця, бо таке бачення вступає в протиріччя з законами стаціонарності простору та часу».

Ми вже говорили про існування сутнісного плану людини, пов'язаного з тонкою цілісною організацією світу. Говорили також про нестаціонарність простору та часу на цьому рівні, бо там панує рух форми, що породжує ту нестаціонарність. Завдяки цьому і стає можливим формування цілісності, в якій швидкість передачі сигналу сама по собі втрачає свій зміст, бо може бути як завгодно великою, так і як завгодно малою. Через це близьке й далеке знаходяться в тій цілісності поруч – треба тільки знати горизонт, на якому вони існують. Таке входження стає можливим через ключовий образ-настрій, що відкриває перед дослідником необхідний горизонт, який у такий спосіб отримує дотик до ще не проявлених на зовнішньому плані подій.

Що ж до існування майбутнього як об'єктивної реальності, то воно в тому вигляді, як проголошується нашим вченим читачем, дійсно не існує. Спирання на чисто зовнішнє сприйняття зіграло тут з нашою наукою злу річ, бо з поля її аналізу випало очевидне. Припустимо, ви просто збираєтесь взяти книгу з шафи. У вашій свідомості миттєво виникає образ того маршруту до шафи і образ самої книги та полиці, де вона стоїть. Завдяки такому «передбаченню» ви й маєте можливість діяти і дістаєте необхідну книгу. Тобто, у всякому нашому дійстві є передподія, де сама дія існує в неспроявленому вигляді. Десь таким же чином діє й велике людське «Я», що існує в цілісності, тільки його можливості значно ширші. У нього є можливість попередньо змодельовати будь-яку подію в реальних умовах і взнати, як саме «ляже карта» в дійсності – на зовнішній стороні, коли подія буде ініційованою. Знаючи те наперед, він може підготувати саму людину до сприйняття того обраного. В пізніші часи ведення життя за підказкою цього великого «Я» залишилося лише в переказах, які ми знаємо як веди, що утримують, за Карлосом Кастанедою, так звані абстрактні ядра.

Саме цю розвідку великого «Я» й має змогу бачити еспер (або людина знання) під час своєї мандрівки за межу антропного бар'єра. Він бачить все це, як майбутнє, що може бути відтвореним, а може й ні, бо все тепер залежить від нього. Отримуючи в такий спосіб підказку, він має змогу скорегувати своє майбутнє, прийнявши вірне рішення. При цьому треба зазначити, що внутрішня сутність не думає, не розмірковує – вона діє і діє в реальних умовах тонкого енергетичного світу, в чому вона, до речі, неперевершений майстер. Всі наші передчуття доброго або недоброго, все те, що віщує, підказує нам серце, – все це результати розвідки нашого енергетичного двійника або дубля (принаймні така назва сьогодні затвердилася за ним у езотеричних колах). Його розвідка, або моделювання подій, має під собою вагоме підґрунтя – він працює в тому середовищі, яке є законоорганізуючим, доленосним для всього живого. Тому через нього ми отримуємо можливість пізнавати істину. Саме тут спрацьовує те, про що твердив Святий Августин, коли говорив про ту божу відвертість, яка при цьому виникає і за якою зникає всяке наше «може бути».

Для подальшого розкриття піднятої теми, очевидно, необхідно буде зазначити таке. З описаних вище входжень у силу людського духу народилося безліч богів – тих самих первинних форм, які ту силу і вправність надавали. На дорозі до знання у стародавньому світі такі ключові форми або сили богів, що ввижалися за ними, відігравали допоміжну роль. Вони були втіленням того ключового настрою, який дозволяв людині, долаючи антропологічний бар'єр, самій знати і відповідно діяти. Якщо ж того сподіваного з якихось причин не отримували, образи богів навіть карали – били батогом, закопували, палили. Тобто, в центрі міфотворення насправді стояла сама людина. Вона була головною дійовою особою, бо за самою своєю природою утримувала в собі можливість відтворення будь-якої форми. У нас в Україні-Русі на цьому стояла волховська наука, яка в добу козацтва перейшла до характерників Запорозької Січі. Входження в те мистецтво відбувалося через віру, але не сліпу, а зрячу віру.

Що ж тоді являє собою віра людини знання?

Це віра, що знаходиться за межею людських упереджень, через що перестає бути просто вірою у щось, – вона стає головною умовою входження в стан знання як такого. Орії, світоглядну позицію яких ми ще будемо розглядати, говорили про віру по вірі, яка відкриває доступ до того знання. Де ж одна віра, стверджували вони, там одна знедоля.

«Така віра виходить із найглибшої зневіри стосовно всього зовнішнього. У православ'ї вона приходить, очевидно, через смирення, прощення та каяття», – чуємо зауваження нашого знаючого читача.

Ми вже говорили про віру, яка у людини знання перестає бути сліпою вірою, бо вона входить у цілісність у відповідності зі своїм наміром, через що має змогу тримати віжки своєї долі в своїх руках. Релігійна ж у сучасному розумінні людина такої змоги на жаль не має – вона може тільки просити про це у сили, яка сама по собі для неї недосяжна. В релігіях, які панують сьогодні, природне устремління людини до знання суцього було використане у чисто релігійному міфотворенні.

Глибинна мета кожної релігії – це підкорення людського життя особливим правилам та канонам, вже пристосованим

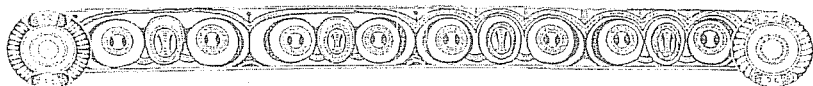

до соціального облаштування суспільства та способу виживання, обраного в ньому. Природа ж та поєднання з нею людини відходять у цей час десь на задній план, і залишається тільки недосяжний і невблаганний Бог. Жодних переходів, пов'язаних зі зміною стану свідомості, тут вже не передбачається. Головною умовою виживання в соціумі стають багатство та влада. Сюди й спрямовуються всі зусилля людини в її боротьбі за краще життя. Те, що тут ніякого її природного розвитку взагалі вже не може бути, нікого не турбує. Власне, таке питання донедавна взагалі не виникало. Говорили лише про якесь язичництво та магію, які буцімто існували колись як породження диявольської сили. І це все пояснення. Тому з'ясування питань щодо істинності віри взагалі було забороненою темою, бо це несло загрозу існуванню самого суспільного ладу, тій договірній правді, що сповідувалась у ньому.

Насамкінець виникає питання: чи був який сенс у введенні монотеїзму, тобто віри в єдиного Бога, яка все те закрила?

Був. Вклоняючись антропоморфному ідолу, який надавав можливості виходу до поширеного сприйняття світу, людина почала невільно віддавати шану самим ідолам як знаковим образам. І було за що. Вірне розуміння подій, добробут, злагода в громаді, сприятливі умови для життя, застереження щодо нападу ворогів – всі ці досягнення приходили через ритуал, в центрі якого стояв чудернацький гротескний образ ідола. Але щоб здійснити той прохід до істинного, потрібен був крок від себе до своєї внутрішньої сутності. Не всі могли те здійснити, і з часом тільки особливі люди, шамани або волхви, могли говорити з духами предків. Мабуть, тому, що жили виділено, не входячи в суспільні взаємовідносини, трималися поза межами договірної правди, яка вже панувала в спільноті.

Основна ж частина суспільства могла лише вклонитися ідолам, як божествам, вирощуючи за ними на тонких планах польових елементалів, які й могли існувати завдяки молитвам та щоденним жертвоприношенням людини. Це були примхливі створіння, які вже несли перекручену істину, zdeформовану правду про дійсний стан справ у довкіллі. Злидні, війни та розбрат поселялися в громаді, бо шлях до правди та відповідної духовної

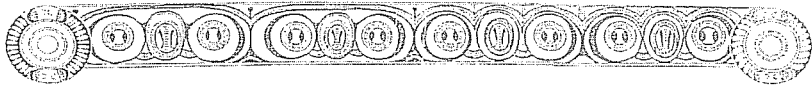
сили вже був заблокований. Ті часи, коли кожен голова роду міг те робити, здійснюючи відповідне ритуальне дійство довкола родинного вогнища, минули.

Тому й знадобився монотеїзм – віра в одного, єдиного Бога, лику якого ніхто не бачив і тому не міг йому вклонятися як образу. Бог став абстрактною ідеєю, через яку людина зверталася до вищих сил, не уособлюючи їх. Те, що в свій час приніс людям великий Назаретянин, було спробою відродження шляху людини до знання, до тої величі Святого Духа, що за ним стояв. Саме через це є всі підстави говорити про езотеричне християнство, яке виходило з Ісусового вчення. Але, на жаль, не набувши поширення, воно опинилося в тісних лабетах релігійної догми. Через що пророк із Галілеї колись із гіркотою вимовив: «Фарисеї і книжники взяли ключі від знань, вони сховали їх, самі не ввійшли і не дозволили тим, що хотіли ввійти». Те ж саме відбулося в подальшому й у християнстві.

Суспільну міжособну боротьбу за владу та багатство, за чільне місце у соціумі треба було якось зупинити, відкривши шлях до відродження природного духовного початку. Ісус вводить форму любові до ближнього свого через прощення, каяття та смирення перед Святим Духом. Він всіма своїми діями розкривав шлях до знання, яке тільки й могло вести людину в житті.

В своїх подорожах, шановний читачу, ми спираємось на Його особистість, бо він є яскравим прикладом тієї справжньої людини, яку ми з тобою шукаємо. В історії людства подібні особистості з'являлися не один раз, але всі вони не залишили після себе такого яскравого сліду в культурі людства, як Ісус із Назарету.

Але повернемося до нашої головної теми. У цій мандрівці в світ езотеричної культури України ми підходимо до однієї дуже втаємниченої теми. Ми вже торкалися деяких її аспектів, коли говорили про підсвідоме ведення людини в житті відповідною силою. До речі, психометричне дослідження самого шляху людського життя може засвідчити, що такий феномен дійсно існує. Тобто, зробивши відповідний огляд пройдешнього життя будь-кого, можна помітити значну розбіжність між мотивацією вчинків самої людини, подіями життя і тим причинним шляхом, яким вона насправді йде.

Хтось із читачів, які твердо стоять на позиціях канонічної освіти, може зазначити: «То проглядає господне піклування, про-
яв вищої сили, яка панує в світі».

Ми ж, шановний читачу, розглядаємо з тобою той випадок, коли два шляхи в людському житті співпадають, бо саме так може розумітися життя в спорідненості з цілісністю. В цей час на внутрішньому небосхилі спалахує золотаве «сонце». Те саме «сонце» приходиться на допомогу, коли, зайшовши в глухий темний кут у своїх кращих сподіваннях, людина зневірюється у всьому і ладна йти світ за очі, покинувши все.

Козаки-характерники садовили таку людину в глибоку яму, викопану у відповідному місці, наглухо закривали її зверху, опустивши в неї лише очеретину для дихання. Копалася така яма до глини, бо саме тут накопичувалася життєдайна енергія того рослинного світу, що бував на поверхні. Опинившись у такій ямі, людина полишала всі свої сподівання, віддаючись до рук більш праведної сили, що панує в ній самій. І відбувалося диво – на небосхилі свідомості ізольованої від світу людини спалахувало те саме сонце, виводячи її з глухого кута, в який завели її людські упередження. Життєві сили відновлювалися і людина знову виходила на світло свого оновленого шляху.

Що то за сила, звідки вона береться?

За «Велесовою книгою», та сила йде з Прави, де, за віруваннями наших пращурів, править Дажбог – син Сварога. Саме через цю силу в нашому житті панує добробут, наливається в полі щедрий колос, здоровими та щасливими зростають діти. Виходить, у старі часи люди знали про чудодійні властивості цієї сили, цілком відносячи всі її прояви до Дажбожої сили. Що це за сила і чому наші далекі пращури віддавали їй таку велику шану?

Дослідження цього питання показало, що наша планета, так само як і людина, має свій тонко енергетичний аспект. І енергетичні сфери цього аспекту взаємодіють з тонко енергетичним світом самої людини. Як виявилось, енергетичний аспект Землі утримує в собі сім геосфер. Їх можна розрізнити за тим кольором, що несуть їхні вібрації, і тим функціональним навантаженням, яке вони мають в житті людини. Перша з енергетичних геосфер має темний колір. Її функціональне призначення до-

статньо незвичне – вона розбирає ті енергетичні програми, які на рівні свого енергокомплексу продукує людина в своїй активній денній діяльності.

Що то за програми? Справа в тому, що будь-яка діяльність людини на зовнішньому фізичному плані спирається на відповідні відстройку на її тонкому рівні. І коли день завершується, всі ці відстройки повинні бути стертими, обнуленими, бо завтра починається новий день, який несе з собою нові події, де також необхідно бездоганно діяти, бо ціною тут виступає саме життя, його успіх чи неуспіх. Тому існує сон і темнота ночі в ньому, де новий отриманий досвід береться до уваги, а все інше стирається і таким чином готується місце для нової активної діяльності.

Все це й забезпечує перша темна геосфера. Але цим її функція не обмежується – тут ще проходять наші сновачення, в яких, на основі одержаного досвіду, прокручуються варіанти можливих наших дій у дні грядущому. Тепер стає зрозумілим, чому людину, що збилася зі свого шляху і втратила мету, а разом з нею і життєву насагу, характерники садовили в глибоку яму. У такий спосіб вони стирали все те перекручене й нежиттєздатне на її тонких планах, розчищаючи шлях для відповідної корекції з боку її духу, бо тим золотавим сонцем, що приходило, і був він сам.

Для наших далеких пращурів ця геосфера уособлювала собою Чорнобога, який є руйнівником для всього віджилого, старого. У всіх релігіях світу є божества, які дорівнюють тому Чорнобогу, і тут є що досліджувати. Ця темна геосфера Землі виявилася найбільш потужною саме на території України, тому започаткування всякого нового тут відбувалося найлегше і еволюція самосвідомості проходила найшвидше. Мабуть, через те нашу землю в старі часи ще називали землею світочі, або землею, яка породжує правителів. Саме з цією сферою пов'язаний жіночий принцип організації світу. Тому ми цілком справедливо називаємо цю землю Україною.

Але разом з таким очевидним благом на голови корінного населення сходили й великі негаразди, бо всякий етнос, який переходив до свого нового втілення, вважав за потрібне побувати тут, адже необхідне переродження тут відбувалося найлегше, незалежно від того, якими були його цілі. Дуже влучно сказав про це

гетьман Мазепа: «Горе тій чайці, що звила своє гніздечко край битого шляху». Тому стійкість корінного етносу тут завжди повинна була бути надзвичайною. У дзен-буддизмі існує правило, за яким тверде й непорушне гине з часом, а виживає лише гнучке й текуче, як вода. Цю заповідь в Україні засвоїли, як ніде, тому й вистояли попри всі негаразди, що випали українцям у їхній буремній історії. Знайти не знали головного, що було мало не найвагомішим чинником у формуванні їхнього нового самоусвідомлення. Цим чинником було саме корінне населення, яке завжди мало на цій землі дотик до істинного. Тому винищуючи носіїв такої культури, вони знищували й те, за чим сюди приходили. Але повернемося до нашої теми.

Виникає питання: якого способу життя повинна дотримуватись людина, щоб те Дажбоже сонце завжди палало на її небосхилі?

Раніше ми говорили про шлях слідування, якого весь час дотримується людина знання, відносячи всі свої рішення в житті до тих можливостей, що існують в цілісності. З глибини століть до нас доходить заклик великих вчителів людства: «Йдіть у житті шляхом горнім».

Що то за шлях і чим він відрізняється від звичайного?

Позбавляючись всіх своїх упереджень, людина поєднується зі своєю внутрішньою сутністю, яка і є тим сонцем, що з'являється на небосхилі її свідомості. Поєднані сили цілісної людини й починають творити те диво оновлення життя, яке в старі часи відносили до дії Дажбожої сили. Виходить, Дажбожа сила починає панувати в людині з моменту відповідного зростання рівня її усвідомлення. Саме в цей час вона робить перехід на новий обрій свого буття, чим і пояснюється те чудодійне оновлення.

Хтось зауважить: «В стародавні часи було багато богів. Ким тоді вони є, якщо таку вищезгадану дію пояснювати впливом Дажбожої сили?»

Справді, хто такі Сварог, Велес, Перун, Мокош, Коляда і взагалі всі боги старослов'янського пантеону? Ми вже говорили про тонкий рівень організації світу, який утворюється різними, узгодженими поміж собою, енергетичними горизонтами – обріями життя. Тоді ж згадувалось, що все те утримує у своїй тонкій

організації і сама людина, створена «по образу і подоби його». Саме через це й існує природна можливість входження людини в інші обрії життя і стає можливим зростання рівня її усвідомлення довоколишнього, коли ті відстройки стають тотожними.

Такі переходи пробуджують в людині відповідні сили, дію яких людство у всі часи відносило до божого промислу. Через це пантеон богів нашого раннього православ'я може ідентифікувати те поле сил живого всесвіту, в якому живе й відповідно діє сама людина. І вона може опановувати всі ці сили в своїй практичній діяльності. Саме так можна тлумачити згадку «Велесової книги» про русів, як про Дажбожих онуків. Але не тільки, як це стане зрозумілим з подальшого.

Щоб зрозуміти давніх богів Руси-України, потрібно розібратися в системі тонких геосфер Землі та тих головних сил, які вони продукують, а вони дивні і незвичні.

Друга геосфера має сріблясто-сірий колір. Вона відповідає за прискорену регенерацію під час сну клітин людського тіла, яке завдяки цьому набуває відповідну форму щодо тої програми дій, що очікуються в дні грядущому. Вона виконує ще одну функцію, на якій хотілося б більш детально зупинитись.

Активно діючи в житті, людина накопичує помилки, у зовнішньому просторі з'являється наслідок тих упереджених дій – темні енергетичні поля, які блокують людину від зовнішнього цілого. З часом стає заблокованою можливість будь-якої дії – все впирається в глухий кут, вийти з якого зсередини немає жодної можливості. Тоді й стає у нагоді енергія другої сріблясто-сірої сфери. Саме ця енергія здатна розбити таку блокаду, надаючи необхідний простір для нового життя. Ця ж енергія діє і в статевих стосунках. Саме тому фактично в усіх стародавніх культурах світу існував культ фалоса і здійснювалися пов'язані з ним відповідні містерії. Чоловічий принцип, покладений в основу організації світу, пов'язаний саме з цією енергією.

Третя геосфера – сяючо-біла. Її енергія гармонізує, збирає все до купи, відтворюючи нове втілення, що вже стає готовим до дій. З цим рівнем у наших предків пов'язаний образ Білобога – відтворюючої сили природи. Ці дві геосфери – чорна і біла – є виток так званих чорної та білої магій, які, за нинішніми уявлен-

нями, існують у світі. На наш погляд, це дві сили одного й того ж еволюційного процесу, які не існують окремо одна від одної. Щодо чорної та білої магії, то це скоріше відображення рівня людського світосприйняття та свідомості, що на ній базується, а не чогось дійсно існуючого в природі. Гармонізація та становлення нового відбувається в цілісності, що несе в собі істину, тому Білобога ще називали богом правди, і не випадково в усі часи слов'яни шанували цю силу надзвичайно.

Четверта геосфера має синій колір. Її енергія є базовою для образотворчої діяльності, коли в своїх намірах людина починає взаємодіяти з зовнішнім подієвим полем. Така діяльність не можлива без поєднання в одне ціле різних об'єктів подій. Як би дивно сьогодні це не виглядало, але у своїй життєдіяльності людина виступає як магічна особа, бо, пов'язуючи в одну подію різні об'єкти, з якими взаємодіє, вона в своїй розумово-образній діяльності робить магічні переходи, зводячи різні об'єкти цілісності до одного. Втім, вона про це зовсім нічого не знає – це її внутрішня підсвідома спроможність. Але цілковита повага з боку тваринного світу, що визнає її зверхність над собою, видає це. Тварини не володіють тою силою, яку може генерувати людина. Козацька вправність у так званому великому природному Спасі, про який у подальшому буде йти мова, є прямим доказом цього.

Тому ця сфера уособлює енергію наміру, з яким пов'язана будь-яка діяльність людини як розумної істоти. Всі означені вище сили у своїй дії змінюють параметри самої сцени, де проходить життєдіяльність живого світу. Тому їх віддавна й відносили до тих божих сил, які однієї миті можуть змінити все в цілому. Слов'яни завжди славили своїх богів, щоб купно жити разом з ними в єдиній правді, як це проголошує «Велесова книга».

П'ята сфера сяє сліпучим золотом, уособлюючи ті енергії і той рівень, де панує сам духовний план людини. Про це є згадка у «Велесовій книзі»: «Дажбог на струзі своєму пливе у Сварзі премудрій, яка синя, а струг той сяє і виглядає, як золото, Огнебогом розпалений, його подих – це життя кожної істоти». Чи не тому ці два кольори в усі часи глибоко вшановувалися оріями, адже їх знамено було синьо-золотим. Цим вони стверджували себе як Дажбожих внуків. І було через що, бо ці два кольори уособлюва-

ли собою дві головні сили – дві потуги, які й робили людину майстром у проходженні шляхом життя. Тому нинішній національний жовто-синій прапор України – це дуже давній орійський символ.

Шоста сфера має два підрівні: один – темно-червоний, другий – яскраво-червоний. Це рівень так званого пекла. Саме тут утилізується те, що стало обабіч головного напрямку еволюції, що віджило або стало супроти нього. Всі польові паразитарні форми тут одразу ж анігілюються, як тільки потрапляють сюди. Це рівень своєрідної плавильної печі енергетичного світу, де проходить його очищення від відпрацьованих енергетичних оболонок. Тому з цим рівнем пов'язано так багато міфів та всіляких релігійних вигадок. Те, що такий рівень повинен існувати, витікає з самої логіки вищенаведеного. І не випадково характерники носили темні плащі, підбиті зсередини червоною китайкою, щоб ніщо не заважало робити ті переходи поміж обр'ями світу, майстрами яких вони були. Та ще пов'язувались червоним поясом-кушаком, захищаючись таким чином від усякої нечисті.

Як показали дослідження, далі йде саме енергетичне ядро планети. Воно, як на подив, перламутрово-біле і, попри всі сподівання, холодне. З нього починається інший вимір – то вже зовсім інший – не наш світ. За своїм призначенням це енергетичне сонце є джерелом енергії, завдяки якому й існує саме тонко енергетичне тіло або енергетичний дубль людини. Надзвичайно образно воно змальоване Гоголем в його повісті «Вій». Пам'ятаєте, як зсередини світилася земля, коли на Фомі їздила відьма. То й було те енергетичне сонце, завдяки якому існує сам внутрішній план людини, – його тонко енергетичний комплекс.

З наведеного вище слідує, що зв'язок між землею та людиною є значно тіснішим, ніж це вважається сьогодні. Земля – це дійсно наша рідна мати, бо ми пов'язані з нею енергетичною пувиною.

У «Велесовій книзі»* є згадка про велику Праматір світу:

*А Мати наша била крилами о боки свої;
З обох сторін її огінь сяє світлом до нас.
І всяке перо інше, красиве –*

*Велесова книга / У перекладі Б.Яценюка. – К.: Велес, 2004.

*Червоне, синє, блакитне, жовте і срібне, золоте і біле.
Та світилася сімома красотами,
Як заповідано од богів наших.*

Чи це не ті ж самі енергетичні рівні другого тонко енергетичного плану Землі, згадані вище?

Які нові обрії відкривають ці сили перед людиною?

По-перше, ці сили можуть бути викликаними. Як це взагалі може бути, особливо з огляду на наше сучасне природознавство?

Виклик подібних сил або проходження до них у старі часи здійснювали через відповідний психофізичний настрій, який надавала та чи інша змінена форма живого (зооморфні та антропоморфні фігури) у відповідному ритуалі. Через отриманий у ньому змінений рівень усвідомлення й приходила сила, яка відкривалася самій людині, а вірніше – пробуджувалась у ній. Потім через закон подоби ті сили починали вже діяти і в докільлі в залежності від волі людини. Таке поєднання принципово неможливе для тієї людини, яка відгороджена від світу бар'єром ілюзій. Саме в цьому й полягає головна біда сучасної людини. Неможливо будь-яким технологічним знанням замінити знання суцього, бо то є саме життя, в якому пролягає людська доля.

Де ті сили можна помітити в докільлі?

Ці сили діють в основному у нічну пору, коли людина відпочиває від активної діяльності. Саме в цей час і відбувається її підготовка до нового дня. У природі дія подібних сил тісно пов'язана зі зміною умов, своєрідних настроїв в природному середовищі, наприклад, зміна пір року. Ці зміни «настроїв» у докільлі, за якими поставала відповідна сила, і стали тією характерністю, яка лягла в основу дії того чи іншого божества, що існувало в стародавніх уявленнях.

«Тобто, всі ці сили з'являються разом зі зміною сцени, так само, як це відбувається в якомусь театралізованому дійстві, де сцена має здатність обертатися, дозволяючи цим самим розгоргатися новим картинам сюжету», – здивовано зауважить кмітливий читач.

«Згідно з положеннями нашого природознавства, ми живемо в стаціонарному світі, в однорідному та ізотропному просторі», – скажуть нам на це фахівці від науки.

Ми дійсно живемо у відповідній просторовій метриці та пов'язаній з нею темпоральності часу. У ритмічному обертанні планет сонячної системи постійно йде зміна конфігурації діючих сил. Тобто, на тонкому плані змінюються акценти, сама метрична конфігурація простору, від чого постійно змінюється й «сцена» нашого життя, разом з якою змінюється і «обличчя» подій, що точаться на ній завдяки тим новим можливостям, які починають існувати.

Саме таке все перетворююче дійство, що не має «видимих» причин, і відносили в старі часи до чудодійної, а тому божественної, сили. Керуючись існуючим на сьогодні науковим підходом, ми намагаємось пояснити дію цих сил, розглядаючи їх у стаціонарному варіанті, через що з того пояснення зовсім випадає сама динамічна суть живого. Тому ми маємо справу з «мертвим» світом, існуюча природно-наукова картина якого насправді зовсім нічого не пояснює. Ми відхрестилися від старого, щоб потрапити в ще більш глибоку яму забуття, в якому невідомо з яких причин існує сама людина, незважаючи на ті природні можливості, якими вона володіє.

«Виходить, що сили, про які ви тут говорите, зовсім не ті, які маються на увазі в класичному розумінні взаємодіючих виділених об'єктів. Описувані вами сили цілком можливо віднести до псевдосил, що діють разом зі зміною форми, або системної організації у так званому фазовому переході, коли змінюється сама якість об'єктів. Наприклад, з бутона розцвітає квітка, або проростає пагоном набрякле в ґрунті зерно», – зауважує хтось із нашої читацької аудиторії, рівень якої, на радість автора, значно зріс.

Так само в самій людині, додамо ми, все те проявляється через змінені настрої свідомості, за якою стоїть зміна конфігурації її тонкого плану, тобто, відбувається системна зміна ключової конфігурації сил в її енергокомплексі. І коли вона набуває ключового стану, що відповідає одному з обріїв, саме в цей час і відбувається її «входження в силу». Прикладом дії такої сили може бути биття людського серця, яке весь час постачає енергію людському тілу, пульсуючи у зміні своєї форми поміж енергетичними горизонтами слабкої метрики. А оскільки у тих переходах воно торкається істинного, то стає зрозумілим дуже старе повір'я,

що людське серце завжди віщує правду про той стан речей, що складається в світі. Мабуть, саме тому в давні часи праведний шлях людського життя так і звався – шляхом серця.

Чим є насправді той шлях, який ми вже не один раз згадували?

За Карлосом Кастанедою, то є мандрівка в Ікстланд, яка насправді ззовні нікуди не веде. То, перш за все, є шлях духовного, внутрішнього зростання. Зовні той шлях може пролягати де завгодно, бо те усвідомлення істини може відбутись будь-де.

Через свої змінені стани свідомості людина одержує можливість дотику до істинного. В ньому й знаходить необхідний витік сили людина знання. В цей час відбувається її дотик до живої цілісної основи світу.

Бажаючи підкреслити саме цей аспект, наші пращури й надавали діючим у ній силам імена богів, яких надзвичайно шанували й славили. Тобто, вони їм не протиставляли своїх особистих рішень, а намагалися всіляко взаємодіяти з ними. Таких головних сил, діючих в оточуючому просторі, наші далекі родичі нараховували дванадцять. Це Род, Сварог, Дажбог, Світовид, Велес, Семаргл, Хорс, Перун, Стрибог, Ярило, Купайло, Божич, Коляда, які й відповідають повній структурній забудові оточуючого простору.

У християн ті ж самі сили уособлюють дванадцять апостолів, вплив яких на людське життя саме й розподілений на увесь календарний рік. Всього ж пантеон богів стародавніх слов'ян нараховував сто вісім богів, що свідчить про надзвичайно високий рівень природної адаптації наших пращурів щодо розуміння тих сил, які вони виділяли в природному оточенні.

«Виходить так, що всі релігії світу в той чи інший спосіб виділяли ці сили з цілісності, отже, наше православ'я може стати основою єдиної світової релігії знання», – чуємо зауваження нашого вченого читача.

Це може статися тільки разом з опануванням того світосприйняття, що колись пишним цвітом квітнуло на нашій землі – доповнимо ми його.

«Як все ж таки практично діє у людському житті та не звідана на сьогодні сила, про яку йде мова?» – може запитати зацікавлений читач.

Відомості про подібну практику збереглися в деяких народних повір'ях. Зокрема в нашому народному епосі є чимало згадок про неабияку характерницьку вправність легендарного козака Мамає. Так, в одній із дум про козака Мамає говориться: «Сидить козак, у кобзу грає, що надума – все те має». Дійсно, пересічній людині така картина видається надто фантастичною, щоб вона могла повірити в її реальний зміст. Скоріше за все це сприймається як плід колективної творчої уяви, намагання народних співців наділити легендарного героя надзвичайними здібностями. Однак, як ми вже про це знаємо, подібні речі народжувалися аж ніяк не на порожньому місці, бо характерники такими здібностями дійсно володіли. Інша справа, що далеко не всім ці вгаємнічені знання були доступними. Припустимо, що ви раптом відкрили в собі такі можливості і вам забажалося чогось. Ви можете досягти бажаного, керуючись лише власним розсудом і покладаючись на власні сили... «І обов'язково вскочите в якусь халепу, – скаже вам людина з досвідом життя, – бо неодмінно звалите собі на плечі більше, аніж збиралися взяти».

Що робить в такому випадку людина, яка знає?

Вона шукає настрої, який надає їй можливості взаємодії з відповідним подієвим полем (гра Мамає на бандурі). І стається диво! Подібне притягує подібне, через деякий час людина знання має те бажане, часто навіть не дуже для цього потрудившись. І що важливо: вона одержує бажане, не порушивши перебігу подій у цілому, а тому їй не звалює собі на голову ніякого лиха.

Так само живе й діє людина в променях Дажбожого сонця. Вона отримує потрібне від життя, просто змінюючи акценти, конфігурацію подієвого поля в межах того, що існує в довкіллі. Як? Вона стає втіленням тої сили, стаючи з нею заодно. Така людина в своєму житті тче килими своєї власної долі, йдучи в ньому «шляхом горнім», а не темним низом, що стало на сьогодні широко розповсюдженим явищем. Що такий шлях можливий у житті, великий Назаретянин стверджував у своїй нагорній проповіді. Згадаймо Його знаменний вислів: «Шукайте і знайдете. Просить і дано вам буде. Стукайте і відчинять вам». Чого шукати, куди стукати, що просити? В нашому сучасному природознавстві відповідей ми не знайдемо.

В іньській зоні кристалічного щита України зазначене вище особливо важливе, бо проникнення в невимовне тут може сягати надзвичайної глибини. Тому тим силам, що весь час тут постають перед людиною, потрібно давати раду. Отже, зовсім не випадково слов'яни називали себе Дажбожими внуками, бо саме ця сила несла сонячне тепло в їхні домівки, надавала сили та розраду в житті й попри всі негаразди робила його щасливим та затишним.

«А як же світові релігії, яке місце тоді вони займають у людському житті?» – запитує допитливий читач.

Людина має потрібну природу, відому в християнстві як свята трійця. Її тіло та енергокомплекс спираються на означені вище планетарні сили. Тому православ'я завжди було центром будь-якої етнічної культури, що знаходила свої унікальні шляхи до тих сил і їх неповторного виразу. Отже, то є не зовсім релігія, а скоріше спосіб адаптації людини до тонкої основи світу, який у тій чи іншій формі існує в будь-якому ареалі життя. «Тіло Ора – джерело моги руса» – є такий вираз у розшифрованих Дж. Стойком арамейських написах*. Але людина – це ще й дух, який торує свій шлях у світовій цілісності. Силам, що цим опікуються, і вклоняються адепти світових релігій. Тому тут не можна ставити питання: або – або. Одне не повинно стояти на заваді іншому. Втім, це вже й буде згадана вище єдина світова релігія, а вірніше – стан поширеного світосприйняття пробудженої цілісної людини, релігією якої стає саме знання.

Ця єдина світова релігія і проглядає в стародавніх фресках Софії Київської – храму мудрості, збудованого за часів князя Ярослава, прозваного Мудрим.

Олійник О. Мова русів у фінікійській і етрусській епіграфіці. – Торонто, 1995.

Розділ другий

Магічний перехід у слов'янській традиції

Слов'яни-руси завжди шукали в світі правду.

Шукають вони її й по цей день.

(З невимовного)

Нарешті ми з тобою, шановний читачу, підійшли до розкриття тієї суті, що стоїть за характерництвом. Але перед тим, мабуть, потрібно як слід дослідити, на чому стоїть те знання, з чого воно бере свій витік.

У перекладі з давньоперської мови маг – це людина, осяяна світлом мудрості. Як ми сьогодні розуміємо, мудрість – це здатність людини до передбачення, до усвідомлення суті подій, що розгортаються перед нею. Тому така людина може робити завбачливі, мудрі кроки у житті, завдяки яким обминає негаразди на своєму життєвому шляху. Тому, мабуть, ще зі старих часів існує повір'я: «Отруту з рук мудрої людини прийми, а з рук дурня не бери нічого, навіть простої води».

З досвіду наших минулих мандрівок, шановний читачу, слідує, що мудра людина – це пробуджена людина, яка бачить, тобто володіє внутрішнім духовним зором. Здатність до передбачення веде її далі, аж до розвинення можливості корегування ходу подій у довколишньому, як це було зазначено вище, але подібне вступає в дію тільки тоді, коли разом з баченням до людини приходить відповідне знання. Це знання зовсім не схоже на те, що ми одержуємо завдяки існуючому на сьогодні науковому підходу. Воно є внутрішньою здатністю людини торкатися істинного на рівні кінестетичного відчуття. «Діяти через тонкі енергетичні взаємодії», – скаже нам езотерично освічений читач. Все це й веде до того мистецтва, про яке у старі часи говорили як про мудрість або здорову природну магію.

«Можемо сказати, що завдяки існуючому науковому підходу людство отримало розвинений ум, але через те зовсім полишило себе розуму», – озивається наш обізнаний читач.

Чим же оперує розвинений ум або ж інтелект?

«Багажем накопиченого досвіду», – відразу ж відповідь він нам.

З цього виходить, що ум весь час оперує інформацією про довколишнє, взятою з минулого досвіду, а тому нічого не може вдіяти з тим, що відбувається тут і зараз в новому повороті подій, які ставлять людину перед глухою стіною невизначеності. Внаслідок цього вона стає зовсім неготовою до того, що має відбутися з нею за мить по тому.

«З цього витікає те, що ми живемо в світі, якого не знаємо. Тому сучасна людина й перебуває весь час у системній кризі, яка існує між її упередженнями та зовнішнім світом, – знову чуємо зауваження нашого знаючого читача. – Виходить, що розумна поведінка людини повинна включати і те передбачення, без якого розумною її не буде за що називати. Реакція сучасної людини на зовнішнє завжди йде з запізненням, тому для неї таке життя стало життям втрачених сподівань та тяжких випробувань. Тобто таким, яким воно насправді зараз і є».

Можемо лише додати, що такий спосіб життя стає питомим підґрунтям для різних релігійних конфесій та езотеричних течій, що пропагують відхід людини від життя як споконвічної юдолі скорботи та гріха. Але так було не завжди.

В чому суть магічного переходу у слов'янській традиції?

Пошук правди-істини, як стає зрозумілим з уже наведеного, веде за межу антропного буття, бо тільки там існує та основа, яка може надати сподіване. Слов'яни славили богів, маючи глибоке переконання, що тіло головного їхнього бога Ора (прообразом якого є тіло людини) являє собою джерело мого (сили та вправності у пізнанні світу) русів. Це стає можливим тільки в тому випадку, коли людина є часткою всього, яке є одним цілим (організованим у одне подібно тілу людини). Останній вираз можна назвати законом Ора, з якого (як наслідок) витікає головний принцип життя оріїв. Він проголошує: «Пізнання світу людиною може сягати божественного, дорівнювати знанням Ора». (То є закони Прави, більш детальніша розмова про які у «Голоці золотого віку». – Авт.).

Прославляючи своїх богів, слов'яни здіймали самих себе на той рівень, з якого з'являлася можливість дотику до істини. «Щоб

мати життя з праотцями нашими, в богах зливаючись в єдину правду», – те саме проголошує «Велесова книга». Такий підхід і робив власну долю кожного найбільш коротким і найбільш повним шляхом до пізнання істини, як уже зазначалося раніше.

З чого починалося наближення слов'ян до знання?

«Дивись, Русе, до розуму, бо ум великий Божеський єдиний з нами. А тому творимо і речемо з Богами воедино», – через прірву століть говорить з нами автор «Велесової книги». На сьогодні для нас із тобою, шановний читачу, це опанування мистецтвом життя у поширеному сприйнятті світу, яке відбувається, коли людина починає володіти тим вищезгаданим інтроспективним баченням. Тобто опанувати способом прямого сприйняття дійсності в обхід образно-понятійного. Те бачення і те знання, що стоять за ним, лежать в усвідомленні людиною планів можливого, як таких, що витікають з причинно-наслідкового перебігу подій в цілісному світі. Існуюча в ньому доцільна можливість подальшого розвитку стає тут правдою і первородною істиною. Тобто світ, що розвивається як одне ціле, кожної миті робить свій вибір слідування тому варіанту подій, які відповідають його гармонійній цілісності. Саме з цієї причини характерники зауважували: «У правди шлях один, у неправди їх багато». Або: «Світ збудований на правді, якою є сам».

«Ви весь час говорите про ту правду, але кожен знає, як за неї доводиться потерпати в житті. Це не така вже й легка справа, як ви тут говорите», – чуємо зауваження нашого досвідченого читача.

У тому сенсі, який вкладається сьогодні в це поняття, правда розуміється як послідовність правомірних кроків, що витікають з логіки подій та накопиченого досвіду життя. Але це те, на що людство може розраховувати в тому стані світосприйняття, яке панує сьогодні. Природно-наукова картина будується тут на відкритих закономірностях, на яких, як вважається, стоїть увесь довколишній світ. Але десь ми розуміємо, що все те існує доти, доки не змінюється наше усвідомлення. Як тільки це відбувається, нашому сталому, закономірно організованому світу настає кінець. Виникає необхідність пошуку нових законів та розбудови нової картини світу. Усвідомлюючи безкінцевість цього процесу, ми говоримо про відносність взагалі всякого знання.

Чим такі знання відрізняються від знань інтроспективно сприймаючої світ людини?

Припустимо, що ви вивчаєте воду, знайшли її формулу, відкрили закони, за якими рухаються в ній хвилі. Чи стала вона від того вам знайомою? Кожен, хто мав справу з водою, скаже, що ні, бо щоб все те пізнати, треба ввійти в саму воду. Саме ж плавання в ній потребує особливого мистецтва – то є стан, який виникає під час самого плавання і не інакше. У будь-яких тренажерних залах техніки плавання достеменно не засвоїти. Чимось подібним і є знання суцього. Людина торкається живої води простору, вона дихає ним. Тому кожен, хто на березі, може давати будь-які пояснення і відкривати будь-які знання, але до кінця все те зрозуміти можна лише в один спосіб – треба ввійти в ту воду. Знання істинного – це саме те знання, яке, згідно з орійським принципом, дозволяє людині справді бути в житті. Цілісна людина живе в живому світі, закони якого лежать в основі самого плину життя. Будь-що тут стає можливим, коли на це є воля і відповідне знання.

«Але ж в тому світі, що існує як детерміново пов'язана цілісність, людині не можна робити все, що заманеться, виходячи із своїх суто егоїстичних міркувань. Щоб жити в ньому щасливо, йому треба слідувати», – чуємо зауваження нашого знаючого читача. В розумінні, що панує сьогодні, слідування має значення узгодження своїх дій з якимось каноном чи зведенням правил, тоді як у старі часи воно усвідомлювалося як стан відповідності.

Найбільш повне формулювання такої відповідності ми знаходимо в стародавнього китайського філософа Чжуан Цзи, який проголосив наступне: «В кому природне і людське не перемагають одне одного, той і зветься справжньою людиною». Тобто йдеться про стан, досягнення якого автоматично гарантує те слідування. У слов'янській традиції це відбувалося шляхом злиття людини з тим цілим, що являє собою довколишнє. Пам'ятаєте з «Велесової книги»: «Творимо і речемо з Богами воедино»?

«Виходить так, що в межах однієї доли може існувати два різних за своєю якістю життя. Все залежить від самої людини, від тієї висоти духу, якої вона досягає в своєму житті, – зауважує наш знаючий читач. – Тоді й відповідне виховання повинно стояти в суспільстві на чільному місці, в центрі якого має бути досягнення

тієї природної цілісності, за якою стоїть, як ми вже розуміємо, повне розкриття природи самої людини».

Якщо погодитись із таким зауваженням, то виникає питання: як та єдність може бути досягнута сьогодні? І тут нас чекають два відкриття. Справа в тому, що інтроспективне сприйняття, надаючи прямий дотик до дійсного в обхід ілюзорного сприйняття образів і понять, вивільняє одну незвичну людську спроможність. Як показали дослідження, людина може взаємодіяти з будь-яким об'єктом у просторі свого інтроспективного бачення за допомогою свого наміру, тобто, прямим енергетичним впливом.

На перший погляд здається, що всі ці образи, які виникають, є проявом образотворчої діяльності нашої пам'яті і тільки. Але виявилось, що всі образні відтворення в тому модельному просторі нашої пам'яті мають незалежне існування від наших подальших зусиль. Виходило так, що людина за допомогою акту свого наміру викликала відповідну вже існуючу форму, яка потім починала своє самостійне життя. Саме таке враження склалося через довершеність тих форм речей або живих об'єктів, що з'являлися. А що вже казати про дивовижну архітектуру храмових споруд, складні різьблені орнаменти їхніх дверей, внутрішній розпис стін, вишуканий іконопис тих храмів з непроявленого. Виникає таке враження, що ніби гортаються сторінки якоїсь книги пам'яті – того, що вже існувало в світі.

Але є в цьому одна дивина, про яку ми раніше згадували. Образи існуючих довкола нас речей під час фотографічно точного перенесення їх у той простір набували зміненої, більш довшеної форми. Потроху прийшло усвідомлення вибіркової існуючих у цілісності форм, які точно так, як антропоморфно змінена статура людини надає їй можливості переходу за межу антропологічного бар'єра, відкриваючи їй нові горизонти усвідомлення, так і знакові вибірккові образи стають витокком енергетики цілісності, через які людина одержує змогу дотику до неї. Звідси стає зрозумілою чудотворна сила деяких ікон або священних речей. Вони просто відповідним чином виконані, а тому й несуть у собі ключову форму того вибіркового образу, через який енергія цілісності потрапляє на наш зріз світу. Саме через це вони ще й чарують нас своєю красою та довшеністю.

Вибірково діє той модельний простір і щодо різних варіантів

вирішення проблем. Деякі з них ним взагалі не сприймаються, а інші виділяються енергетичним виплеском. Як тут ще раз не згадати про слов'янську Праву, за якою формується і у якій існує Ява – наш проявлений світ. Багатоваріантність Яви якраз і спрямовує у вірному напрямку Права, в якій існує одна форма, одне рішення, одна провідна можливість, що витікає з одиничної цілісності світу: тут, зараз і в цю виділену мить.

Те ж саме дозволяли робити і знакові зооморфні образи тваринного світу, входячи в які людина одержувала змогу переносити частину своєї свідомості в той модельний простір і завдяки цьому починала діяти у тих образах. Тақ виникли мандрівки за межі антропологічного бар'єра у «ментальному» дублі. Найперше це дало розуміння внутрішнього світосприйняття різних форм живого. Тобто виникла можливість дослідження світу з точки зору різних змінених позицій самого спостерігача. Більше того, як виявилось, така ментальна проекція мала здатність рухатись у тому просторі, який від початку розглядався тільки як модельний.

Так відкрилося стародавнє знання спілкування людини зі світом, яке одержало назву стану поширеної свідомості. Отже, включення сили так званих природних стихій, енергетичних рівнів цілісності в стародавні часи досягалось через образотворчі антропоморфно змінені форми людського тіла, знакові вибіркові образи яких стояли на старих капищах у вигляді ідолів. Антропоморфні зображення стародавніх богів знаковою вибірковістю своїх форм вмикали людину у відповідну продуктивну силу живого світу, даючи їй змогу долати лихо, впливати на хід подій у довкіллі. Через передбачення, що виникало, можна було утримувати добробут у своїй оселі та високі врожаї на полі, бути неперевершеним мисливцем або воїном.

Прадавні слов'яни зрозуміли, що коли людина діє в межах можливого, то має силу та наснагу від поєднання із довколишнім і може розраховувати на енергію самого річища, в якому протікає світова Права. А коли вона починає діяти поза межами того можливого, на свій власний розсуд, то має покладатися тільки на себе, на свої власні сили. Тобто вибір залишається за самою людиною.

Слов'яни знайшли досить незвичний спосіб поєднання з цілісністю: вони славили своїх богів і по можливості утримувалися щось у них просити, бо знали, що найкраще в них вже

е – це їхня власна доля, бо порушення цього закону може привести до ще більшої біди. Такий шлях єднання з істиною стає визначальним у способі життя русів. Саме про це ми й читаємо у «Велесовій книзі»: «Щоб мали ми життя з праотцями нашими, в богах зливаючись в єдину правду». Цікаво, що людину, яка досягнула знання суцього, на Сході так і називають: той, хто ввійшов у потік.

Коли ж сьогодні нам відкрилася ця дивина поєднання людини і правди-істини у модельному просторі, виявилось й таке досить неочікуване явище. Постійні виходи у ментальному дублі під час ретроспективних досліджень старих культур призвели до неочікуваного результату – еспер, а саме таку назву одержав дослідник, який здатен входить в стан поширеного світосприйняття, через деякий час вже міг і не здійснювати свої виходи за межу антропологічного бар'єра. Він просто починав бачити все те вже зі свого стану поширеного сприйняття світу. Приходило знання, що і як необхідно робити тут і зараз, а що ні, або коли прийде час здійснення необхідного*.

Разом з тим мандрівки в ментальному дублі дозволили дослідити психофізичні стани, які були притаманні людству в прадавні часи. На відміну від сучасної людини, яка сприймає довкілля лише як речовинний (предметний) світ у вигляді того чи іншого понятійного образу, в старі часи людина вбачала в довколишньому світ духів. Тобто, від початку наші пращури орієнтували свою увагу на тонкий енергетичний рівень організації довкілля. Така щоденна відстройка виводила на передній план і відповідну енергетичну структуру самої людини. А через деякий час сталася дивина – довколишній світ «духів» підкорявся людині, слухняно слідуючи її найменшому наміру.

Саме через такий стан Пана наші пращури й опановували світ, знайшовши порозуміння з тими природними силами, яких вбачали в деревах лісу, воді річок та озер, у небі та хмарах, що плывуть по ньому, в сонці та місяці. Так виникло мистецтво Великого Природного Спасу, коли козак-характерник через злиття з

*Чумаченко В., Чумаченко А. Расширение горизонта сознания человека // Физика сознания и жизни, космология и астрофизика. – 2001. – № 4.

тими силами опановував перебіг подій у довколишньому.

Вершини того мистецтва в Україні-Русі досягли володарі щита ясунів. Так тоді називали тих, хто володів майстерністю розкриття прихованих сил людини. По полю того щита, а то був дійсно бойовий щит, в спеціальному порядку ліворуч та праворуч розташовувалися відповідні образи звірів. Поєднання всіх тих образів у одне ціле вмикало в людині стан «золотого воїна». Людина починала світитися дивним золотавим випроміненням, входячи в свою енергетичну цілісність, разом з якою приходила могутність та невразливість в бою. Саме в цьому стані і здобували свої перемоги над хтивою Візантією воїни князя Святослава. Як показало ретроспективне дослідження, вони сиділи на конях оголені до пояса і з мечами в обох руках проходили, мов ніж крізь масло, стрій закованих у металеві панцирі візантійців, які були далеко не хлопчиками у військовій справі.

Все це свідчить про надзвичайні можливості, які надає людині дотик до правди-істини. За це їй стояли на смерть козаки-характерники. Вони, як і їхні попередники – воїни-русичі, свою силу та неперевершену вправність знаходили у злитті з живим простором Прави.

Ось такі потужні витoki мудрості та здорової природної магії ми маємо у нашій слов'янській традиції. Вони є наслідком контакту людини з живим Всесвітом, коли вся його мудрість та сила приходять до людини у вигляді особливого знання.

Навіщо людині та сила, спитаєте ви, що вона може дати їй у житті сьогодні? Якщо зовсім коротко, то те знання і та мудрість, що приходять до людини вищезгаданим шляхом, роблять її майстром у будь-якій справі, відкриваючи в ній відповідний талант. А через добре виконану справу до людини завжди приходило радісне піднесення духу, завдяки якому вона ставала в житті вільним птахом. За те слов'яни їй славили своїх богів, бо завжди це приносило щасливе майбуття – їм, їхнім дітям та онукам.

«А як же тут бути з об'єктивністю? – чуємо запитання нашого вченого читача. – Всі ті ваші мандрівки у ментальному дублі – це не що інше, як плід людської уяви, тобто фантазія і більше нічого».

Ми вже говорили про цей феномен як про ефект Ганема-

на, тобто той наслідок, що витікає з досліджень Луї де Бройля про подвійну природу будь-якого виділеного об'єкта, хвилюва складова якого може діяти цілком незалежно від речовинної складової. Але мандрівки у ментальному дублі несуть у собі ще й цілі історії, які нагадують нам власні снобачення. Тому виникають цілком природні запитання: чи не є ці мандрівки тим самим явищем, тільки вже у пробудженому стані людської свідомості?

Мандруючи у ментальному образі, наприклад, птаха, людина може спостерігати краєвиди місцевості, де відбувається її політ. І дійсно, за своїм бажанням-наміром вона може змінювати маршрут того польоту, але її фантазія не йде далі її бажання бачити, спостерігати щось конкретне. Вона не надумє, якщо так можна сказати, той ландшафт, ту природу, в умовах якої відбувається її мандрівка в ментальному образі.

Так само можна гортати сторінки якоїсь книги, розкривши її на будь-якій сторінці, але історії, описані в ній, залишаються при цьому незмінними. Тобто, як би ми не фантазували, надумуючи власну історію, гора залишиться горою, ліс – лісом, а море буде тим же морем, скільки б ми не намагалися здійснити на ньому якісь дивовижні хвилі, вони будуть хвилями, які природно можуть існувати у воді. Тобто, це таки буде вода і хвилі в ній, а не щось інше. Це по-перше. По-друге, всі картини, які розгортаються під час такої мандрівки, є справжніми – політ птаха є польотом птаха і нічим іншим, біг тигра в лісі є бігом тигра у відповідному лісі, як і біг оленя чи вовка. Все справжнє. Просто мандрівник входить у ці історії, аж ніяк не впливаючи на їхню природу.

Що ж до того, що власне переживає еспер у своїй ментальній мандрівці, то вона відрізняється від простого яснобачення тим, що її веде сам еспер. Він діє й живе у тих подіях за власним розсудом через свій намір.

Чи є те, що спостерігає еспер, правдою, тобто об'єктивно існуючою реальністю? Тут відповідь буде дещо незвичною для читача.

Ви відчували, як крапля дощу котиться по вашій щоці? «Це знає кожен, хто живе на цім світі», – скаже нам обізнаний читач. – Так само нам знайомі відчуття запаху диму від багаття, або просто прохолодне віяння вітерця. Цього неможливо підробити або

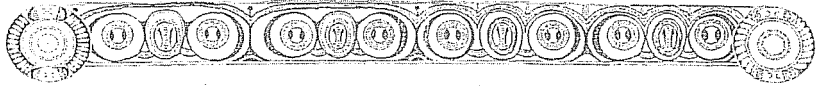

нафантазувати». Дійсно, всяка реальність має свій кінестетичний дотиковий відбиток, завдяки чому одержує свій об'єктивний статус. Щось подібне відчуває й еспер у своїй мандрівці, тільки він відчуває це, як хвилі сили, що прокочуються крізь нього, які, як на диво, несуть у собі пряме знання того, що відбувається. В цей час відбувається збудження того самого нервового пулу головного мозку, що відповідає за образне бачення, але проходить це вже в обхід звичайного зору як чисто зовнішнього відчуття.

Що ж до достовірності цих знань, які виносить еспер із своїх мандрівок, то тут діє просте правило. Якщо декілька осіб можуть ту історію переглянути і вона при повторенні залишиться однаковою, то її вірогідність вважається підтвердженою. Якщо ж застосовується якась методика, то здійснюється її перевірка. Коли вона працює однаково у кожного еспера, то вважається, що вона дійсно мала своє місце в стародавні часи. Так само це робиться і в сучасному науковому підході до вивчення природних явищ: якщо метод працює і може бути повторений будь-де і будь-ким, то його вірогідність стає об'єктивною реальністю. У той самий спосіб отримують своє підтвердження й різні історичні хроніки, епізоди давно минулого життя, що мають своє образне втілення у світі тонких енергій або у ноуменальному світі. Декілька мандрівок, здійснених з різних позицій, допоможуть вам дослідити явища тієї чи іншої культури, підтверджуючи чи спростовуючи окремі її сторінки.

Ось так можна було б відповісти на запитання читача щодо об'єктивності інформації, отриманої під час мандрівки в ментальному дублі. Але проблема з об'єктивністю тут полягає дещо в іншому. Мандрівник повинен весь час пам'ятати, що має справу з іншою реальністю, критерії об'єктивності якої трохи інакші, аніж ті, що прийняті на сьогодні в існуючому науковому підході. Вся справа в тому відгуку, який ці історії породжують у людській душі, які обрії поширеного усвідомлення розкривають. Тому поруч із звичайним знанням, як чисто формалізованим явищем, тут стоїть опанування людиною відповідним вмінням входження в те знання як свідомої своєї частини, що й стає кінець кінцем мірилом правомірності існування тих чи інших характерницьких практик.

Справа тут полягає в стані злитості, яка одночасно є вход-

женням у відповідну силу – коли вона набувається, тоді й приходить відповідне знання, точно так, як працює наш смак або зір чи будь-яке відчуття зовнішнього, притаманне пересічній людині. Тому кожна мандрівка, кожне входження в знання стає істиною, мірилом якої є той відгук, що знаменує входження у відповідну силу, народжувану в самій людині.

Стародавні слов'яни, які ще називали себе укріанами-брахманами, залишили після себе своєрідні заповіді. Ось один з них: «Слухай серце і живи так, як велить серце». Пізніше у козаків-характерників це правило стало лунати трохи інакше: «В своєму житті ти можеш робити все, що завгодно, але мусиш все те зробити вірно». Тобто, не виходячи за рамки можливого, розуміння якого може бути досягнуто на терезах серця.

Наступне правило торкається спрямування людського життя: «В житті треба йти туди, куди веде дорога долі». Це правило чудово перегукується зі згаданим раніше висловом нашого філософа Григорія Сковороди: «Якщо хочеш мати щастя у житті, спробуй довіритись долі».

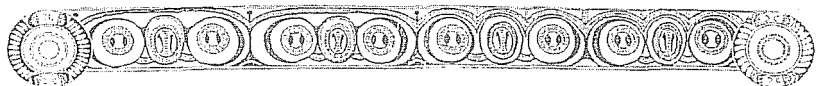
Наступний заповіт лунав так: «Живи так, щоб не заважати іншим». Іншими словами, не руйнуй шляхи сходження до істини іншим. У характерників-крірів з цього приводу існує відповідне правило: «Роби завжди так, щоб тебе поважали інші».

І в останньому заповіті наголошується: «Сила та істина в тобі, а не зовні». Це правило застерігає людину від спокуси шукати сили ззовні, що веде до упередженості та протидії у стосунках із зовнішнім. Технологічні наші досягнення є наочним тому прикладом. Саме повна зосередженість людської уваги на технічному прогресі (на зовнішній стороні) призвела до однобокого розвитку людської особистості, бо процес еволюції її духовного світу при цьому фактично припинився.

В іньській зоні кристалічного щита України легко здійснюється те, для чого в інших місцях потрібні роки наполегливого навчання. Задля того, щоб отримати необхідний контакт з невимовним, там часто зводять відповідні храмові споруди, де проводять складні ритуали. В Україні для цього достатньо просто шматка твердого ґрунту під ногами, який може знаходитись будь-де. Щоб побачити, наприклад, згадані раніше геосфери тон-

ко енергетичного аспекту Землі й торкнутися тих сил, що стоять за ними, треба просто перед далеким обрієм опустити на лікоть нижче свій погляд у землю. Там відкриється вам новий обрій, де світ буде мати більш тьмяне освітлення. Зміщуючи свій погляд нижче до центру, ви й пройдете згадані вище геосфери, починаючи з темної. Те ж саме можна здійснити просто у модельному просторі вашої пам'яті.

Розділ третій

Природний Спас у характерництві

*Творящую Богом силу
се узріли в собі.
«Велесова книга»*

Як ми вже говорили, в людському житті існує одна дивина. Проявляється вона тоді, коли зовнішні шляхи життя перехрещуються зі шляхом внутрішнім, який закладений у самій людині. Тоді наче сама доля лягає їй під ноги – так невимушено, легко й змістовно вдається їй діяти в житті.

Ми також говорили раніше й про людську здібність – утримувати на чуттєвому кінестетичному дотику довколишнє середовище, яким володіли наші далекі пращури. Говорили, що така вправність набувалася завдяки намаганням людини утримувати контакт зі світом духів, яких у ті часи вона вбачала в будь-якому природному явищі. В цей час до неї й приходило дивовижне знання спрямованості тих подій, що вже відбувалися або тільки-но наближалися. З часом її увагу привернули антропоморфні природні утворення (чудернацькі форми скель чи старих дерев), які нагадували гротескні форми людського тіла. Входження людини в таку змінену форму призвело до несподіваного – вона досягала значного поширення свого світосприйняття і у неї відкривався новий зір.

Саме через таку знайдену людську спроможність і постало згадуване нами раніше мистецтво відтворення антропоморфних та зооморфних (тепер вже рукотворних) ключових образів. Завдяки їм людина навчилася виходити за межу антропологічного бар'єра, де її чекало те, що отримало назву знання сущого. Таке безмовне знання в старі часи лягло в основу внутрішньої змістовності будь-якої релігії і будь-якої етнічної культури, що

поставали й зростали разом з його поширенням. Саме такою вправністю володіли й лицарі Великого Зеленого Лугу – козаки-характерники Запорозької Січі, які входили в стан подібного знання через Великий Природний Спас.

Постає питання: як вони цього досягали?

Вхід у цей овіяний легендами стан виявився напрочуд простим, коли є бачення та відповідна вправність.

Ось, наприклад, ви виходите зі своєї домівки і прямуєте в широкий степ, де сходите на високий пагорб або зупиняєтесь у лузі, який привабив вас буянням своїх зелених трав. Ви можете здійснити це насправді, а можете й подумки – в модельному просторі, згадуючи по пам'яті знайомі вам місця. Ви бачите в небі хмаринки, що пропливають над вами, недалеко виблискує сріблом застиглих вод заросла комишем річечка. Сонячно й гарно вам у тому місці, де ви стоїте.

Все, що вас оточує, ви намагаєтесь сприймати, як світ духів, яких тепер вбачаєте в хмарах, прибережних деревах, у воді тихой річечки, в самій землі під вашими ногами. Довколишній світ змінився і від цього видається вам дещо незвичним. У цій зміні ви відчуваєте навіть якусь неясну загрозу, бо порушили звичне для себе його пояснення. Ви відчуваєте, що разом з тим поясненням не стало й вашої звичної вправності у взаємодії з ним, а тому й не знаєте, як вам діяти в такому незнайомому світі. Але ви утримуєте себе в цьому стані, не намагаючись діяти в лузі за старою звичкою.

За якусь мить ви відзначите одну дивину: наче щось перевінулося в вас, ніби якась спіраль пройшла по вашому тілу. І все довколишнє раптом знову стало знайомим, близьким і зрозумілим. Ця близькість відчувається буквально на відстані вашої витягнутої руки. Все завмирає в якомусь очікуванні, вочевидь утримуючи вас у центрі своєї уваги. Ви з подивом відзначаєте, що найменший ваш порух або намір починає впливати на довколишнє, і воно з готовністю слідує йому.

Отже, між вами та оточуючим тонким світом виник зв'язок – ви стали з ним одним цілим. Внутрішній діалог, що донедавна був головним змістом вашого світосприйняття, замовкає, ви перестаєте бачити образи своїх думок, у вас всередині панує не-

звична тиша. Натомість приходить розуміння наміру, який стоїть за будь-якою подією, що розгортається перед вами, і зовнішнє вже цьому не перешкоджає. Простір нового вашого розуміння стає безмежним, ви з подивом відмічаєте, що те відчуття може бути поширеним на будь-яку відстань. Ви ввійшли в новий для вас стан, у якому тепер треба вчитися жити, після тисячоліть забуття повертаючись до своєї дійсної глибинної природи.

Тут закінчуються всі наші проблеми, які ми зазвичай називасмо проблемами розуму і в яких обертаємося все своє життя, не знаходячи ніякого виходу з того замкненого ілюзорного кола. У визначеному вище стані людина стає господарем, Паном, що вже в змозі впливати на перебіг подій у довкіллі, бо вона тут стає тим, чим насправді є за своєю природою, – необхідною зв'язковою ланкою між землею та гармонізуючим небом.

Існував варіант степового природного Спасу. В нього входили через винайдені антропоморфні образи кам'яних баб, що встановлювалися зазвичай у степу на високих курганах. Першими майстрами таких фігур були хори – степовий народ, життя якого було пов'язане з безкінечними мандрями у безмежжі степу. Хори й позначили тими кам'яними бабами зону Заахору, яку знайшли в землях нижнього Подніпров'я. Потім те мистецтво перейняли скіфи, а пізніше й половці, які встановлювали свої варіанти кам'яних скульптур і вклонялися їм вже як ідолам. Первинна кам'яна баба мала велику голову та тулуб з великим випнутим черевом. Все інше було затамованим, зменшеним, невиразним. Той, хто міг подумки вірно скопіювати той ключовий образ, втрачав кордони свого тіла, розчиняючись у безмежжі степу. Через це приходив бажаний відпочинок і набиралася нова могутня сила, яка була силою самого степу.

Таке мистецтво в старі часи було досить поширеним явищем. Наприклад, подібні скульптури можна знайти в ранній культурі острова Пасхи. Це та ж сама ключова антропоморфна форма, тільки її пристосування до умов моря призвело до образу, подібного вивітреній вітрами морської скелі. З цього й виникли кам'яні істукани, які постали мало не по всій території острова.

Яка мета стоїть за цими дивовижними витворами?

Їх творці воліли вибратись із того полону, який утворюва-

ло море довкола острова, і пізнати широкий світ, що лежав за ним. І вони досягли бажаного результату – антропоморфні скульптури цих ідолів бездоганно діють у цьому напрямку. Входячи в стан поширеного сприйняття світу через копіювання в своєму психофізичному стані тих антропоморфних ключових образів, відправляючись у своєрідну ментальну мандрівку, мешканці острова пізнавали через них те, що лежало за морем. Саме тут працює один із законів стародавнього світу, вже згадуваний нами раніше як закон Ора. Він проголошує: «Уява – це віра Ора». Тобто через уявне моделювання в стані безсторонності можливе розкриття того, що є прихованою Оровією природою людини.

На сьогодні подібне світосприйняття відносять до дії третьої сигнальної системи, яка вмикається в людині і вводить її в контакт з тонко енергетичною основою світу.

Виникає питання: що являє собою така система?

З давнього характерницького знання доходить до нас відомості про досить незвичну за своїм функціональним розподілом систему, яка ґрунтується на виділенні відповідних рівнів у енергокомплексі людини, – так званих енергетичних зерен, діяльні можливості яких опановуються нею по мірі зростання її усвідомлення довколишнього світу.

В чому полягає згадана вище незвичайність цієї системи?

Ми звикли діяти в житті, не задумуючись над природою наших здібностей. Прояви наших талантів у тій чи іншій життєвій справі ми відносимо чисто до своєї розумової діяльності, яка забезпечує нам необхідне вміння через велике, як сьогодні говорять, колективне безсвідоме. В тому колективному безсвідомому існує все, і там все є тому, що є. От і вся мудрість, яка витікає з такого тлумачення. Тому й не дивно, що ті сходи, відомі в езотеричному світі, як сходи Іакова, якими проходить зростання духу, тут не можуть існувати. Все знаходиться в одній площині або в об'ємі того колективного безсвідомого. Тому всяке зростання світоусвідомлення тут є лише поступовим проясненням, яке відбувається в площині поширення тієї самої розумової діяльності.

Так виникає ілюзорне уявлення людської самодостатності на цьому рівні її світосприйняття. З цього й витікає те, що ми

називаємо сьогодні проблемами розуму, від чого подолання бар'єра ілюзії, який відділяє людину від знання суцього, стає нездоланною справою. Людина починає вірити, що то єдине, на що вона може сподіватися на цім світі, і відвертається від головної справи свого життя – опанування своєї дійсної природи. За нею й стоїть те справжнє, з яким пов'язане саме інування її життя.

На чому ґрунтується така точка зору?

Згадуваний нами раніше квантовий розподіл просторового континууму на рівні тонко енергетичних зв'язків, призводить до виникнення такого ж розподілу енергокомплексу людини на її тонко енергетичному плані. Це так звані тіла або астральні проекції, розподілені за своїм функціональним навантаженням в процесі життєдіяльності людини. Людина може використовувати вади цих своїх проекцій як безсвідомо, від чого вона стає розподіленою на велике та мале Я, помилки та блукання якого не дають тим силам проявитися в повній мірі, так і усвідомлюючи можливості поширення свого світосприйняття шляхом опанування вадами своїх тонко енергетичних втілень. Для цього, однак, треба змінювати сам уклад життя в соціумі. У цьому напрямку є неоціненним досвід культури Трипілля, де культура духу посідала чільне місце.

Характерницька наука нараховує десять сходинок у зростанні культури людського духу. Згадані сходинки пов'язані з пробудженням відповідних тіл або зерен Рода – головного слов'янського стародавнього бога. В потаємному говориться, що ці зерна бога – частини душі самої людини, сховані від неї до того часу, доки вона слабка та нерозумна. Розуміння зерен божих, схованих у людині, та можливостей, пов'язаних з ними, виникало тоді, коли неземний птах Тар сідав на плече та розкидав свої крила, щоб людина могла побачити добро та зло. Тобто, людині на всіх рівнях ставали відомими причинно-наслідкові зв'язки подієвих планів життя. Саме такий стан ми називаємо сьогодні станом входження в поширене усвідомлення світу.

Перше з таких зерен або тіл має назву **Сяйво**. Воно утримує в собі те потаємне, що є в людині від Бога, від дотику Святого Духу. В інтроспективному сприйнятті воно являє собою біле енергетичне кільце, помітне довкола голови на рівні скронь.

Саме завдяки йому ми маємо те усвідомлення довколишнього, яке відрізняє нас від тварин. Свідоме включення в це кільце боронить людину від низьких польових форм, які існують в астральних проекціях. Водночас воно відкриває шлях до опанування людиною відповідного аспекту знання, яке відоме в слов'янському світі як волховське знання.

В старі часи вхід у той стан відбувався через антропоморфний образ – гіпертрофовану людську голову, позбавлену тулуба. Її робили з дерева або каменю і встановлювали на якомусь вільному від рослинності пагорбі. Такий антропоморфний образ дозволяє входити в стан поширеного сприйняття світу, коли людина починала дуже далеко бачити та відчувати, а від того знати про події, що насувалися. Аналогом цього древнього методу є енергетичне включення людського черепа як ключового образу в сучасних цілительських практиках. Така практика відкриває можливість для досить швидкого зцілення від багатьох хвороб, оскільки відбувається повна природна корекція енергокомплексу людини без втручання в цей процес її самої.

Повне включення в сяйво призводить до панування в тілі білої сріблястої енергії, яка дає життєдайну силу та неабияку стійкість у проходженні шляхом життя. Сяйво цієї енергії оповиває тіло людини, від чого воно й отримало таку назву. Слід зазначити, що зростанню та накопиченню цієї енергії людиною сприяють танці та всілякі колективні веселощі. В старі часи особливо важливими вважалися свята, які припадали на дні, коли небо було відкритим, і закони Прави починали панувати на землі, про що ми вже говорили раніше.

Друге зерно Рода називається *Даж*. Воно дозволяє людині бачити і знати в житті, володіти інтроспективним світосприйняттям, бути неперевершеним майстром, який навчається бездоганно точно діяти в ньому. Знаючий читач скаже нам, що то якості сталкера, який орієнтується в житті завдяки вказівкам свого духу. Наші пращури порівнювали таку людську здібність із дією *Дажбожої* вірно спрямовуючої в житті сили, цілком справедливо відносячи самих себе до родичів *Дажбога*. Включення в цю силу відбувалося через пізнання правди-істини або дотик до цілісності світу в його енергетичному аспекті. У трипільській культурі є образ богині –

матері світу з пов'язкою на очах, який є ключовим, відкриваючим доступ саме до такої вправності.

В національній традиції українців існує практика, яка дозволяє опанувати подібне мистецтво. Ясного сонячного ранку ви стаєте на порозі свого дому, не зрушуючи далі ні на крок. Ви стоїте, просто оглядаючи своє подвір'я і не зупиняючи погляду ні на чому конкретно. Бажано одягти якусь одежину, яка має ключову образну форму. Таким зазвичай є святковий національний одяг, створений українцями, як і кожним іншим етносом, у процесі взаємодії зі своїм ареалом життя. Той одяг ви можете одягти насправді або зробити те подумки, що значно полегшить ту справу, за яку ви взялися.

Ваше стояння на порозі відбувається до тої миті, коли ви, оглянувши своє подвір'я і поєднавшись із ним, вже спостерігаєте все те як єдиний простір. Тоді ви робите одну річ: подумки простягаєте руку, відкриваєте в тому просторі ще одні уявні двері і стаєте на тому новому порозі, поєднуючи його з порогом своєї домівки. В тому просторі, що постав перед вами, ви бачите майже аналог свого двору, але там все виглядає якось гармонійніше, наповнене якоюсь більш щільною енергією, що одразу пов'яже вас з усім дворичем. Найменший ваш порух тепер одразу ж отримує свій відгук. Ви можете там навіть доторкнутися до будь-чого – все буде знаходитись наче на відстані вашої витягнутої руки. Ваша сила стає силою, що наповнює те двориче.

Призвичаївшись до того стану, ви можете відкрити в тому просторі ще одні двері. Там вас зустріне тьмянний, ні на що не схожий світ. Утримуючи його в своїй уяві, ви вже будете в змозі шукати правду на цім світі, знаючи, в чому вона полягає. Тут ви зможете спланувати свій день, вже знаючи про ті можливості, які відкриваються в ньому, на що ви можете сподіватися сьогодні, а що необхідно відкласти на майбутнє. Це й буде наочною демонстрацією можливостей тієї сили, яка стоїть за згаданою вище проекцією Даж людського тіла. Але до цього буде долучена дія ще декількох тіл, мова про які піде у нас далі.

Третє тіло має назву Малка і є тим, що знімає пелену з людських очей, які після цього починають бачити подвійну природу людини і кожної речі. Це тіло надає рукам особливої чутливості,

можливість бачити з зав'язаними очима, взагалі розкриває здібності, які ми називаємо кінестетичним сприйняттям. Пробудження цього божого зерна надає змогу працювати з усім живим, дозволяє, наприклад, бути цілителем або просто творчою людиною. В православ'ї існує образ Пантелеймона цілителя, який ту силу уособлює. В рідновірстві це образ богині Дани, яка ще відводила лихо, тобто боронила від втручання сторонньої сили в налагоджений хід подій. До цієї справи долучалася й Мокоша – богиня, управителька саме тих сил, які стоять за тим темним дворіщем.

Перші три зерна Рода, або тіла, були головними, базовими, без пробудження яких подальше розкриття можливостей людини було неможливим.

За цими божими зернами далі слідував Сак – тіло, що ввело бійця в стан воїна світла, який міг боротися з темними силами, виводячи розвиток всієї громади з того глухого кута, в який вона потрапляла з тих чи інших причин. Знаком такого воїна є переламаний хрест або права сварга. Це та сила, якою володіли воїни, що навчалися зміщувати свою свідомість у центр грудей, входячи в такий спосіб у пряме керування каналами енергії ці свого тіла. Часто образ такого воїна замість людської голови мав звірину або пташину, що надавало здібності діяти в обхід звичайного людського мислення, досягати на полі бою миттєвої реакції і надзвичайно потужної сили. В звичайному стані дія цього тіла проявляється в наших фізичних надможливостях.

П'яте зерно, або тіло Рода, мало назву Хор. Воно надавало можливості руху, переміщення з однієї проекції простору в іншу, а також уміння ввібрати простір у себе. Це дозволяло в разі необхідності контролювати події в усьому ареалі життя громади, володіти мистецтвом ведення бою в змінених станах свідомості, коли людина починала діяти вже з іншого просторового виміру, що також надавало надзвичайної потужності та невразливості в бою.

На початкових етапах засвоєння цієї техніки людина могла швидко бігати практично по будь-якій поверхні – по болоту, по воді і по стовбурах дерев. Таких козаків ще називали крірами, вважаючи, що їх незвичайне мистецтво бере свій витік від лісовика – великої волохатої істоти – кліра, що зустрічалася в глухих не-

трях лісу. Вважалося, щоб оволодіти таким мистецтвом, треба було зазирнути лісовику в очі, зустрівшись із ним віч на віч десь посеред лісу. Той, хто навчався мистецтву лісовика ходити просторами, міг миттєво зникнути з поля зору, просто зайшовши за дерево або за копицю сіна в полі. Саме через таке малозрозуміле для простої людини підступне та мінливе мистецтво козаків, які ним володіли, у Запорозькому війську ще називали хвойдами.

У звичайному житті це є мистецтво синтезу різних за своїми енергетичними горизонтами рівнів подій у тих справах, які ми ведемо в ньому. Тут ми також непомітно для самих себе здійснюємо ті ж самі переходи. З такими переходами пов'язане також саме існування живого, яке через пульсаційні переходи між енергетичними горизонтами цілісності в циклах життєзабезпечення накопичує відповідну щодо цього енергію.

Шосте тіло – **Вол**. Воно являє собою ту силу, яка дозволяє людині погоджувати плани свого життя з планами довколишнього, вести його в часі, йти за своєю долею, зайнявши переднє місце у її візку. Це тіло тих сил і знання, які людина отримувала у своїх мандрівках за межу антропологічного бар'єра через ключові образи та знаки. Воно дозволяє людині зливатися з оточуючим простором до тієї межі, коли всі її бажання та сподівання стають «бажаннями бога», через що щастя та вдача завжди посміхаються їй у житті. Мабуть, не треба нагадувати, що дія цієї сили споріднена з іншими, перш за все – з силою тіла Даж. Саме цю основу розкриває антропоморфне та орнаментальне мистецтво Трипілля. Це та висота, якої досягала трипільська цивілізація. Саме завдяки цьому трипільці й змогли так довго утримуватись на вершині свого цивілізаційного розвитку, бо в них майже кожен володів всіма шістьма пробудженими зернами Рода.

Сьоме зерно – **Кален**. Воно надає можливості ретроспективних мандрівок у часі та моделювання подій життя у модельному просторі, про який ми вже говорили раніше. Це той план, який дозволяє людині мати ментальні дублі, а від того здійснювати психометричну ретроспекцію подій, віддалених у часі. В звичайному житті це також наша здатність до образотворення, коли ми відчуваємо розумом і думаємо відчуттями.

Восьме тіло – **Тар**. Воно дозволяє впливати на хід подій у зовнішньому житті за допомогою зміни самої сцени, де розгор-

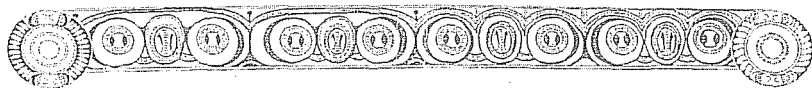

таються і проходять події. Дозволяє людині бути рунічним (знаковим) майстром, володіти цією все перетворюючою силою. Відтворення об'єктів з нічого, воскресіння з мертвих, мистецтво синтезу, здавалось, несумісного з планом життя, – все це також відноситься до цієї сили. Саме через оволодіння подібною вправністю православні всього світу й вважають Ісуса із Назарету боголюдиною. Назва Тар походить від імені одного з синів Сварога, у якого, за легендою, було два сина: Тар – бог гармонії та світла і Тор – їх захисник (у християн це архангел Михаїл).

Дев'яте зерно – **Хвар**. Це тіло пізнання законів цілісності, що стоять за його пробудженням. Знаком Хвара був жовтий бриль з блакитним донцем. Саме такий набутий стан дозволив Ісусу із Назарету проголосити своє сакральне: «Я есмь». Пробудження саме цього тіла знаменує стан цілісності, якого набуває людина як особа, що вже відбулася в цьому світі. «Великий тягар падає на плечі того, хто досягнув мистецтво Хвара», – говориться в потаємному. Відповідальність за себе, за свій рід, за свій народ лягає на плечі такої людини. Вона вирішує, карати чи милувати, приймає рішення, що торкаються не тільки земного буття, а й духовного плану життя людей. Право приймати рішення в питаннях життя та смерті мав лише той, хто сам прожив людське життя.

І, нарешті, десятим зерном, пробудженим у людині, був сам батько **Род**, який зображувався у вигляді старезного дуба з довгою білою бородою та вусами, що стелилися по землі. Знаком Рода є ромб з точкою посередині, поставлений вертикально. Це тіло уособлює відомий вислів Ісуса: «Я альфа і омега». Це тіло людини міфу, це тіло людини Гори. Саме в такому тілі приходив Ісус до своїх учнів після свого воскресіння. Це те головне завдання, яке стоїть насправді перед будь-якою людиною на землі і яке Він відкрив перед нами.

Як бачимо, всі наведені тіла рукотворного спасу, або зерна Рода, відтіняють якості, притаманні людині за її природою, які просвічують у будь-яких її діях. Через них і відкривається прохід до знання та характерницького вишколу. В різних езотеричних традиціях нараховується різна кількість подібних тіл. Це говорить про універсальність тієї цілісності, яку являє собою сама людина і в якій можливо виділити різні аспекти її життєдіяльності.

Розділ четвертий

Правда Докії Гуменної

*Щоб отримати слухняного раба,
знання суцього в людини було відібрано.*

П. Гольбах

«Складається враження, що ідея тої цілісності, про яку ви весь час говорите, ніким більше в Україні не проголошувалась, а це, повірте, дещо дивно виглядає», – чуємо знову нашого прискіпливого читача.

Визначна дослідниця історії становлення корінного етносу України Докія Гуменна в своїй книзі «Благослови, мати» говорить про існування в Україні культу жінки, яка ніколи не була рабинею, а завжди стояла нарівні з чоловіком і від того володіла неперекрученою істиною буття. Її діти і весь рід український мали від того велику потугу, завдяки чому й вистояли в тому пекельному котлі, який весь час запалювали на терені України наші несвідомі сусіди. В тій правді, яку знайшла Докія Гуменна, є одна таємниця. І полягає вона ось у чому. Всяка цілісність – це організована в одне система, в якій причина та наслідок завжди мають одну і ту ж пов'язаність. Тобто, це детерміновано пов'язана у одне система, і щоб це сталося, всі елементи такої системи повинні бути узгодженими одне з одним, бути дітьми правди єдиної матері.

Про це й говорить Докія Гуменна в своїй книзі. Тобто, всяка система, організована у одне ціле, має вибіркковість своїх елементів. Однак форма, звук, тональність будь-якого кольору тієї виділеності несуть у собі те спадкоємне одне, що й породжує їх поєднання в цілісність. Саме тоді, за давнім характерницьким висловом, світ стає збудованим на правді, якою є сам. І саме цю правду, як правду праматері світу, узріла Докія Гуменна.

Який шлях веде до входження в ту правду?

«Відповідність самого людського життя тій правді-істині», – скаже нам будь-яка розумна людина.

Як же досягти тої відповідності?

Вочевидь, це не якісь канони поведінки, бо на всі випадки життя ними не напасешся. Хоча в історії людства можемо віднайти скільки завгодно таких спроб встановлення якихось канонів, починаючи від пануючих релігійних культів і закінчуючи нашою науковою парадигмою.

Чому ми маємо право так говорити?

Тому, що «віз і нині там» – нас так само відділяє від життя бар'єр ілюзії і перед нами стоїть те саме одвічне питання соціально орієнтованої людини: «Що робити далі?» Тому, щоб ввійти в ту правду життя, де подібного питання просто немає, бо ідея розвитку самого буття стає ідеєю життя людини, треба озирнутись довкола. Ми живемо на дивній землі – на землі, де завжди бував вирий найрізноманітніших культур, які вочевидь належали одному дереву.

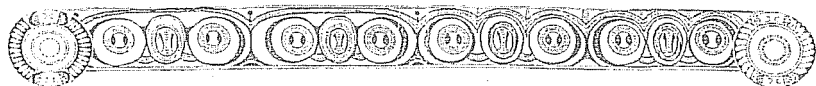
Яке його коріння?

Наша найдавніша культура, яка є одночасно найдавнішою культурою нового світу, зветься культурою Трипілля-Кукутені. Артефакти цієї культури досить дивні і незвичні. Від них віє сонячним теплом та давньою обрядовістю. Саме тою, через яку людина шукала правду-істину і вочевидь знаходила, судячи з розквіту цієї культури та терміну її довготривалості. Адже проіснувала вона кілька тисяч років. Так довго не існувала жодна культура світу.

На чому базувалася ця культура?

Трипільці зрозуміли, що сприйняття світу кожною людиною може бути різним і серед них істинним було те, що йшло з плану цілісності через її внутрішнє відчуття. Сьогодні цей план ми називаємо тонко енергетичним рівнем, який може, як це зрозуміли трипільці, давати той перший дотик до правди, що панує в тій цілісності. В цьому випадку людина починає просто знати про дійсний стан подій, що точаться в докільлі. «Мусимо відати й знати обополи тирла ...щоб жити з богами в єдиній правді», – стверджується у «Велесовій книзі». І це слід розуміти як головне кредо стародавнього світу.

Отже, за термінологією Докії Гуменної, головне – це належність до правди одної матері. З цього й виходить дотик до природного цілого і постає знання суцього. Як показують дослідження, саме цій темі присвячена вся скульптура, вся

орнаменталістика кераміки Трипілля. Унікальні форми і таємничі знаки, які залишили трипільці на своїх виробках, мають дивні особливості. Перш за все вони вражають тим, що через ключову форму їх виконання проливається світло тої правди, якою володіли трипільці. Виявляється, в правді людина може просто жити, зовсім не переймаючись постійним її пошуком у житті.

Саме на цьому й постав орійський спосіб людського життя в цьому світі. Він напрочуд простий: треба відповідати в житті тій істині буття, що вирує в довкіллі. І це все, чим повинна керуватися людина. Отримавши дотик до істинного, вона наводить лад і чистоту в своїм тілі, в одязі та помешканні. Відповідну чистоту утримує на подвір'ї, у взаємостосунках із сусідами та друзями. І насамкінець людські ноги починають ходити в житті стежками істини, що завжди бере свій витік в оточуючій дійсності. Від того настає диво: на ту наведену чистоту в житті щось відгукується і в самій людині – в ній починає панувати сліпучо-біла енергія, яка свідчить про вихід людини на новий обрій життя.

На цьому й стояли прадавні орії. Саме це забезпечувало в давнину розвиток і розквіт індоєвропейських культур. На жаль, всі ті надбання сьогодні фактично знищені молохом технічного прогресу, бо в основу розвитку сучасного суспільства було покладено технологічні, а не духовні досягнення.

Маючи саме це на увазі, як своєрідний заповіт нині сущим, Докія Гуменна писала: *«Мені хотілося би думати, що теперішня місія України, як центру осі сучасного світового вузла, знайти синтезу між духовністю індоєвропейського Сходу і індоєвропейського Заходу з їх цілком відмінними методами шукання нових ідей. Вирішивши з палеолітичного знахарства мисливської громади, індуська йога (езотерична культура) стала наукою про культуру фізичних і духовних якостей індивіда. (І це є якоюсь дивиною для сучасного західного суспільства, – Авт.) Це ж не новина, що сучасний світ тих нових ідей шукає, й блудить, не може їх знайти».*

Підказку того самого рішення, про яке говорить Докія Гуменна, знаходимо у великого російського письменника А.П. Чехова, який колись зауважив: «Я подумав, що чуття художника інколи коштує мозку вченого, що те й інше має одні цілі, одну природу, і

що з часом, може бути, їм призначено злитися разом в гігантську дивовижну силу, яку важко тепер і уявити собі». Чуття художника – це і є те, на чому стоїть індоевропейський Схід, а мозок вченого – це те, на чому стоїть Захід. Про можливість злиття одного й другого говорив свого часу стародавній китайський філософ Джуан Цзи. Ми вже неодноразово згадували його вислів: «Коли природне і людське не перемагають одне одного, на світ з'являється справжня (по-нашому – цілісна) людина». Вторить йому в цьому й український філософ Григорій Сковорода, який сформулював свою думку коротко: «Справжня людина і бог є одне».

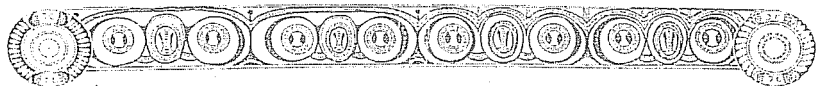
Як відбувається те злиття, які шляхи ведуть до нього?

Відповіді на ці питання лежать у спадщині трипільської цивілізації, яка стояла на цьому. Тому дослідження культурного спадку Трипільля саме під означеним вище кутом зору сьогодні має найбільш вагомні причини. В культурі давньої України можемо виділити три головні напрямки розвитку, які, мабуть, важко відділити один від одного.

Перший – це розвиток самої людини, її знання про світ. В Трипільлі цьому прислужували незліченні обрядові зооморфні та антропоморфні образи і ритуальний розпис.

Другий – це мандрівки в світ цілісності в поширеному стані свідомості. Там вони шукали своєї особистої цілісності згідно з заповітом Ора, який, звертаючись до оріїв у так званих арамейських текстах, знайдених у королівстві Самаль західними вченими, проголошував: «Ви всі ще Ори є». На сьогодні цей напрямок пролягає через так звані змінені стани свідомості та в медитативних практиках.

Третій напрямок цілком лежав у розбудові відповідної знакової культури, в якій жили і планували своє життя наші пращури, вже знаходячись в його правді. Весь розпис кераміки, своєрідний ритичний орнамент на ній прислужували одній цілі – утримувати людину в стані зв'язку з єдиною праматір'ю світу. Через це всередині людини з'являлося знання, за яким вона й діяла в житті. Цю відмінність слов'ян від інших народів відзначали з давніх часів, зокрема (повторимо це ще раз) і грецький філософ-мандрівник Геродот, який зазначав: «Цей народ не має над собою закону (у вигляді царя та держави), та він їм і не потрібен, закон знаходиться в них всередині».

В подальшому, з розвитком державності, знання сушого в людині було відібрано. Це було зроблено з однією метою – отримання слухняного раба. На цьому й стоїть сучасна цивілізація зі своїм одвічним пошуком нових ідей, зовсім не помічаючи велетенської проблеми, що стоїть перед нею сьогодні, – звільнення людини з того осоружного рабства.

Розділ п'ятий

Сакральне в українському етносі

*«Пізнай те, що перед обличчям твоїм,
і те, що сховане від тебе, відкриється тобі».
Ісус із Назарету*

Як стає зрозумілим з уже сказаного, разом з ідолами та каламутною водою ідолопоклонства було виплеснуто й «дитину» – те знання, вхід до якого й стерегли антропоморфні ідоли, а потім і фрески стародавньої Русі. Еволюція свідомості людини зупинилася. Правда-істина була захована в ідеї єдиного бога, який вже не міг дати тих настроїв, що відкривали шлях до істини в поширених станах свідомості. Отже, прибравши одну біду, потрапили в іншу.

Але ніщо не зникає безслідно. Тисячолітня історія існування знання на теренах Русі-України залишила після себе дивовижну культуру, в центрі якої й сьогодні стоїть пошук правди-істини, за якою мають ткатися килими людської долі.

Що є питомим джерелом такої людської наснаги в наші часи?

Щоб знайти відповідь на це питання, свій подальший шлях, шановний читачу, спрямуємо до стародавньої Греції. Саме там була досягнута та вершина філософського обґрунтування, з висоти якої чітко проглядає знання, сховане від погляду людини, зануреної в повсякденний клопіт життя.

Серед видатних філософів, яких породила культура стародавньої Греції, чільне місце посідає Пітак із Мітілени. Саме він відкрив вже згадану нами глибину, з якої виходить дивовижне мистецтво ведення життя людиною на цім світі. Коли в нього якось спитали, що є кращим за все для людини, він відповів: «Добре робити те, що робиш». Зовні ніби звичайна відповідь на звичайне запитання, адже всім відомо, що добре робити свою справу – то є мало не головна умова успіху людини в житті. Здається, нічого нового Пітак із Мітілени для нас не відкрив. Але спробуємо розібратися глибше.

Стародавній філософ говорить, що найкраще для людини – добре робити свою справу. Тобто, ні багатство, ні слава, ні влада не можуть бути тим, що, як це завжди вважалося, є найкращим для людини. Навіть плоди власне людської праці проголошуються Пітаком не такими важливими, як сам процес праці.

У нас в Україні говорять: «Щоб добре робити свою справу, її треба знати». Старші люди вам скажуть, що то ціла наука – добре робити те, що робиш. Для того потрібно стати майстром своєї справи. А коли до людини приходять майстерність, з яких компонентів вона складається і з яких витоків живиться? Характерники Запорозької Січі стверджували: «Ти можеш робити у житті все, що завгодно, але мусиш все зробити вірно». Це характерницьке «вірно» прямо виходить із того, що сказали б вам старші люди: «Справу треба знати, знати так, як знає її майстер справи».

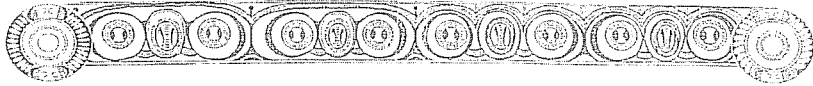
Що знає майстер?

Коли ви будете спостерігати за його діями, то відзначите, що він зовсім не поспішає одразу братися за роботу. Він старанно готує місце, де буде працювати, і тільки тоді, коли те місце належним чином підготовлене, він береться за справу, цілком поринаючи в неї. Різні майстри по-різному починають свою роботу – хто зранку, а хто пізніше. Коли ви спитаєте у майстра, від чого залежить початок його роботи, він відповість: «Я починаю працювати, коли приходять відповідний настрій. Коли ж його немає, починати роботу взагалі не варто, бо тоді все виходитиме не так і буде лише пусте марнування сил і часу».

З цього слідує, що, обираючи час і місце початку своєї праці, майстер керується своїм настроєм.

За яких же умов набувається той настрій?

Якщо ви спостерігали колись за роботою майстрів творчого напрямку, наприклад, художника, скульптора, ювеліра чи письменника, то можете відмітити особливу атмосферу місця їхньої роботи. Вона складається з особливого облаштування та устаткування робочого місця, якогось особливого його загального вигляду. Важливим також є форма одягу, який зодягає майстер, приладдя, яким користується. З цього всього врешті-решт і витікає те невольне, що складає у відповідний час його настрої.

З рук майстра виходять сяючі красою та довершеністю речі. Причому він може робити кожного разу зовсім іншу річ, якої ніколи до цього не робив, але якість його творіння залишиться тією ж. Коли ви прямо запитаете, як це в нього виходить, він відповість вам: «Я можу все це робити, коли є **натхнення**, яке приходить з отим **настроєм**. Тоді я роблю свою роботу, не задумуючись. Я починаю **бачити** ту річ майже у готовому вигляді і вже наперед **знаю**, що і як мені потрібно робити».

Як це можливо **знати** і наперед **бачити** нову річ, яку вперше у житті робиш?

Як це не дивно, відповідь можна з'яйти в ритуалах племінних культур, які до сьогодні ще збереглися у заповідних зонах землі. Раніше ми, шановний читачу, вже торкалися цієї теми, але не так докладно, як би цього хотілося.

Коли виконувався такий ритуал?

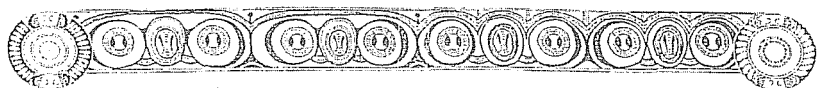
Якщо племені потрібно було братися за відповідальну справу, що несла у собі загрозу для людини, таку, наприклад, як полювання на потужного звіра або ведення якихось бойових дій на захист своєї території, коли конче потрібен був успіх, виконувався особливий ритуал.

Як він зазвичай відбувався?

Спочатку старанно визначалися **час** і **місце** проведення ритуалу. Воїни, що мали взяти участь у ньому, одягали ритуальні знакові речі та розфарбовували своє тіло особливим візерунком, створюючи цим ту саму антропоморфну **форму**, яка є передумовою входження учасників ритуального дійства у змінені стани поширеного усвідомлення.

Потім у відповідний **час** (на певній фазі місяця) у визначеному **місці** відбувався ритуал. Зазвичай це був танок, який виконувався довкола багаття в особливому ритмічному музичному супроводі. Саме в цей час і набувалася відповідна форма зміненої свідомості, той **настрій**, завдяки якому воїни починали **бачити** всі перипетії майбутнього полювання, **знати** про всі загрози та перешкоди, які можуть виникнути.

Все це дозволяло воїнам племені **бездоганно** діяти вже в справжніх обставинах, **майстерно** виконуючи ту справу, за яку взялися.

Чи не так діє й справжній майстер, про якого ми щойно говорили? Саме про це мовлять і старі люди, стверджуючи: «Щоб добре робити свою справу, треба її знати, знати наперед». Врешті-решт лише за цієї умови й можливе те, на чому наголошує вже згадуване нами характерницьке правило: «Все робити вірно».

Вірно відносно чого? Чому довершеність та краса неодмінно супроводжують роботу, виконану майстром у такий спосіб? До чого доторкується майстер у своїй роботі, коли йому вже не заважають суто технічні аспекти виконання справи, якими він досконально володіє?

З цього приводу Антон Чехов колись зауважив, що коли відбувається злиття таланту і досягнутої майстерності, в людині пробуджується надзвичайна сила, здатна творити та зрушувати незвідане.

Ключовим моментом у вищезгаданих діях майстра і воїнів племені є отримання відповідного **настрою**, або набуття, за сучасними уявленнями, відповідного **психотипу**, з яким приходять відповідне бачення та знання. Маючи те ж саме на увазі, езотерики говорять про змінені стани свідомості людини, які ми щойно згадували.

Чим є той новий психотип або змінений стан свідомості, який може набувати людина?

Розуміння подій, що насувалися, в стародавні часи було мало не головною умовою виживання людини у ворожому для неї середовищі. Тільки зверталася вона за тим знанням, як ми вже говорили, до духів, чії гротескні фігури встановлювалися у відповідних **міцях** – на капищах. Вдивімося в гіпертрофовані постаті наших старослов'янських ідолів. Чому саме цим ні на що не схожим гротескним фігурам так палко вклонялися наші пращури? Що вони одержували від того?

Стародавні провидці відкрили тотожність сил, що організують тонкий план людини, з відповідною організацією світу на тому ж рівні. Змінюючи свої настрої в процесі життєдіяльності, людина завдяки їм здійснювала перехід від одного обр'ю світу до іншого. В цей час на тонкому плані енергокомплекс відтворював відповідні конфігураційні ключові образи, які й відкривали відповідний доступ до тих обр'їв. Саме ці образи й стали тим

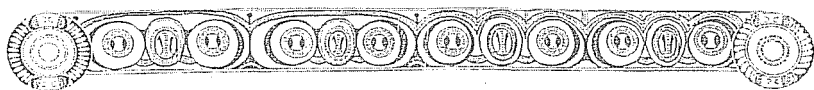
матеріалом, за яким стародавні майстри створювали своїх ні на що не схожих ідолів. Тому культурна спадщина тих часів несе в собі незліченні способи досягнення відповідних настроїв, що відкривали доступ до пануючих у довкіллі природних сил. Поклоніння антропоморфному образу і злиття з ним призводило, як і у племінному ритуалі, до відповідної зміни стану свідомості, в якому їй приходило знання **вірного** ведення справ у подієвому полі життя. Приходило як дотик до тих планів можливого, що існують за межею антропного буття.

Хтось може з подивом запитати: «Невже відтворивши цей стародавній ритуал, людина отримає неабияку вправність у впорядкуванні свого життя?»

Сам стародавній ритуал відтворити, звісно, можна, але повернути ту культуру і той самий стан духу, який був властивий стародавній людині, вже неможливою, бо на цім світі все змінюється в часі. Але сам принцип досягнення такого зміненого стану свідомості, коли людина починає передбачати ті події, що насуваються, знати їх змістовність та причину, отримуючи задля цього відповідну силу через злиття з позаантропною цілісністю, за певних умов відродити можна. Головне, щоб із цього витікала **майстерність** ведення життя, яка їй дозволяє людині проходити через скруту та всілякі негаразди в ньому.

Тому не як завгодно, а саме добре робити ту справу, яку робиш, як на диво, є найкращим для людини, бо розв'язує мало не всі проблеми її існування. Саме в цьому вислові Пітака з Мітілени вміщується вся проблематика подальшої й сучасної філософії, все найпотаємніше і сакральне, що є суттю езотеричних підвалин всякої етнічної культури. Через цей вислів пролягає шлях до того знання, що приходить до людини у вищих станах свідомості.

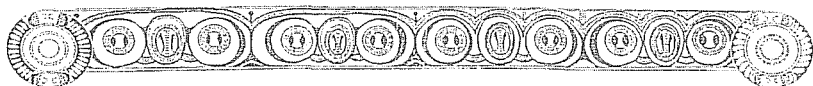
Справа в тому, що людина, яка добре робить свою справу, відволікаючись від зовнішнього, заглиблюється в себе. Саме в цей час вона й починає працювати з істиною, вже торкаючись її. Звільнившись від своєї недолугості в житті; вона перш за все піклується про звільнення від нашарувань старого способу життя, піклуючись за чистоту свого тіла. Озираючись довкола, таку ж чистоту вона наводить у своїй домівці та в своєму оточенні, схиляючись до більш природного хутірського способу життя поза межами соціуму.

Сакральне в цьому дійстві полягає в тому, що коли людина наводить подібну чистоту у трьох сферах свого життя, в її енергокомплексі починає панувати біла життєдайна енергія, яка, звільнившись від навантажень кармічних залежностей, здіймається з кібчика людського хребта. Саме ця енергія Кундаліні Шакті відповідає за регенерацію клітин людського тіла, про що ми вже говорили раніше, тому до такої людини приходять сила, молодість і довголіття. В буддизмі існує така мантра: «ОМ МАНІ ПАДМЕ ХУМ», яка здіймає славу божеству, народженому в білій квітці лотоса. То і є символ тої самої енергії. Тому секрет молодості, як на диво, полягає в істинності того буття, в якому живе людина на білому світі. Мабуть, тому традиції українців побудовані на чистоті людських помислів та ширості душі, а звідси й біла хата, прибрана до чистоти храму і прикрашена вишитими рушниками, світлиця, розмальована піч, доглянуте квітуче дворище.

Ось такої сакральної глибини дозволяє сягнути ззовні просте правило давньогрецького філософа Пітака з Мітілени. З цього вислову витікає ще один важливий висновок – щодо відсутності планування життя. З усього сказаного з цього приводу слідує: майстер іде за настроєм, виготовляючи ту річ, яку бачить, мисливець – полює на ту тварину, про яку вже знає. Отже, той, хто відчиняє двері своєму духу, наперед має уявлення про події, які насуваються у його житті або житті його народу. Виникає питання: що є природною основою того бачення або слідування?

Існує зовсім мало вивчений на сьогодні фахівцями матеріальний рух форми, який панує на рівні тонких енергетичних взаємодій. Як уже зазначалося раніше, саме він забезпечує цілісність світоутворення. Це відбувається за відсутністю кінцевої швидкості передачі сигналу в нестационарному просторі-часі рухливої форми. Кінцева швидкість же розбиває нашу матагалактику на позбавлені взаємодії частини, сигнал від яких доходить з дуже великим запізненням. Ця ситуація відома в астрофізиці як проблема спостережного горизонту. В русі форми зазначена цілісність детерміновано пов'язана, внаслідок чого в ній в реальному часі (тут і зараз) починає панувати один з багатьох варіантів можливого. Тому й існує на рівні тонких взаємодій та єдина правда, яку так шукає людина в світі, однак торкнутися якої вона має

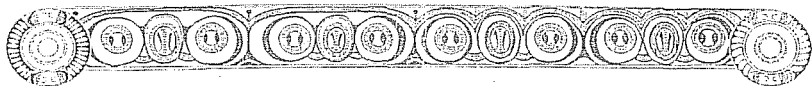
змогу тільки через своє духовне прозоріння. Врешті решт це і є рівень тої Прави, про яку говориться у «Велесовій книзі».

Майстер і довколишнє життя злиті воєдино, являючи собою ту саму цілісність. Шлях до набуття того стану, коли між людиною і світом немає жодної ілюзії і жодного уявлення, й стверджує Пітак із Мітілени, виділяючи головну умову щодо цього: «Добре робити те, що (вже в цю задану мить, – *Авт.*) робиш». Зазначте собі: не те, що робитимеш у майбутньому, не те, що планується, а те, що робиш **тут і зараз**, бо тільки така умова, врешті решт, і дозволяє людині вийти зі світу ілюзії, в якому вона утримується через своє образно-понятійне мислення. Це мислення виконує сьогодні зовсім непритаманну йому функцію – стратегічного ведення людини у подієвому полі життя. Хоча його завдання значно вужче і має торкатися лише питань тактики ведення людського життя в ту чи іншу його мить.

Стратегія його ведення належить зовсім іншій розумовій діяльності, яка на сьогодні в людині відключена. Людина має свою приховану внутрішню сутність – духовний план. Саме він і має вести її шляхом долі. Тому вірна відстороненість або вірне «недіяння» робить можливою таку річ, як ведення великого людського «Я». Вірне недіяння, або упокорення, лежить в основі великої таємниці будь-якої сучасної релігії. Справа в тому, що коли людина, знаходячись у такому стані, починає молитись (тобто, звертатись до когось ззовні), вона виводить на перше місце своє духовне «Я», яке й чинить весь той лад, приходиться на допомогу, яку догматичний канон відносить до промислу божого. «Відчувай розумом, думай відчуттями», – радить з цього приводу характерницька наука.

Отже, виникає запитання: як людина, добре роблячи свою справу тут і зараз, виходить зі світу ілюзій?

Вона полишає той клопіт – планування свого майбутнього, і, не застрягаючи в надуманому, через своє зосередження на праці тут і зараз одержує можливість пізнати правду. Саме через працю людина й отримує відповідний настрій майстра, завдяки якому виникає дотик до того істинного, що на цей час відбувається в світі. І це, зазначте, відбувається без якихось припущень. «Очі бояться, а руки роблять», – говорить з цього приводу народна

мудрість. Тому працююча людина починає слідувати за істиною, зливаючись з нею. Те слідування й звільняє її від боротьби за свою кращу долю, яку вона тепер вже має. «Полиште дню завтрашньому піклуватись про себе, живіть днем сьогоднішнім», – те ж саме заповідав Ісус із Назарету.

І ще ось на чому, шановний читачу, хотілося б зупинити твою увагу. Є у Григорія Сковороди досить дивна ідея спорідненої праці, завдяки якій, за його твердженням, людина може знайти своє щастя в житті. Що ж саме мав на увазі наш великий філософ?

Григорій Сковорода мав на увазі те ж саме, що й Пітак із Мітілени, говорячи про добре зроблену справу. Річ у тім, що справжнього вміння та майстерності людина може досягнути тільки на шляху їх поєднання з духовним планом. А це неможлива справа, якщо її вирішувати поза межами людської долі, саме з якою й має бути спорідненою праця людини. Чим є тут доля? Неусвідомленим рухом людської душі, який якраз і панує в спорідненій праці, або коли людина добре робить те, що робить. Дивовижним чином ця ідея перегукується з характерницьким правилом: «Вмій робити те, що бажаєш для себе сам». Або з уже згадуваним поняттям «шляху серця», яке існує майже у всіх стародавніх езотеричних вченнях.

«Все ж саме яким чином набувається стан злиття людини з істиною? – чуємо запитання нашого прискіпливого читача. – З чого все ж таки все починається?».

Ви бачили, як маленьке дитинча грається у пісочку? Воно все світиться, йому добре у тій грі, іншого для нього в цей час у світі просто не існує. Мабуть, саме такий стан і мав на увазі Пітак із Мітілени, коли наголошував на доброму виконанні справи. Не чітко й правильно, згідно з поставленим завданням, а саме добре робити те, що вже робиш. Людина квітне у цьому стані, вбираючи у себе силу світу, черпаючи свою наснагу з того невимовного, що оточує її в житті. Вона розчиняється в роботі, знаходячись у своєрідному Саторі. Від такого порівняння, шановний читачу, вже недалеко й до розуміння змістовності чайної церемонії, що народилася в Японії. Здавалося б, така проста справа, як пиття чаю, а людина одержує відповідний настрій, досягаючи своєї цілісності у цьому. У тому то й річ, що завдяки відповідним чином

вибудуваній церемонії цей настрій приходить через гармонію, яка виникає між людиною і оточуючим світом. Те поєднання і та гармонія виникають тільки в одному випадку – коли людина стає бездоганною в своїх діях, навіть у такій простій справі, як пиття чаю.

Ось як виконання досить простої, на перший погляд, умови давньогрецького філософа добре робити те, що робиш, дозволяє дати відповіді на одвічні питання: як бути і що робити? І зняти врешті решт найголовнішу проблему людства – нескінченність її боротьби між добром і злом. Ключем до розв’язання цих старих, як світ, проблем людства і є людська праця, глибину сакрального значення якої відкрив нам давньогрецький філософ. Те ж саме стверджується й у «Велесовій книзі»: «У поті чола маємо здобувати свій хліб».

Культ праці віддавна панує на цій землі, яка зветься Україною. Тут вона завжди була мірилом людської гідності: хвала й пошана за добру працю, хула та зневага – за погану.

Чому так було і є й досі? Тому що такі чесноти, як правдивість, добропорядність, людяність, поміркованість у вчинках та діях набуваються людиною саме через її невтомну працю, бо саме через неї приходить та правда світу, яка розлита у довколишньому. Хто не набував цього стану, а від того й відповідного розуміння життя, зовсім не мав на цій землі жодного шансу стати шанованою людиною. Саме з невтомної праці виростала нездоланна сила, мудрість та врівноваженість українців, які ніколи гарячкувато не бралися за непевні справи. Завдяки своїй невтомній праці вони й утримувались весь час у руслі тих істин, що володіють світом.

У гетьмана Українського козацтва Володимира Муляви є такий вислів, який, коли сприймати його ззовні, звучить досить жорстко: «Для українського козака в ньому самому існує альтернатива – Україна або смерть». Як вірно зрозуміти одного з очільників сучасного українського козацтва?

Як ми вже говорили, Україна для українця – це земля, де відбувається його спорідненість із тією правдою життя, що панує в світі. Ця спорідненість приходить через невтомну працю і веде до тієї межі, коли людина одержує від землі егрегорний статус, зливаючись з існуючими на ній відповідними патерн умовами, як

наголошує Фрїтьоф Капра. Саме через тонку систему патерну людина одержує егрегорний статус, який захищає її у житті. Саме в цей час і відбувається поєднання людини з її духовним горизонтом, який відкриває перед нею відповідне бачення та знання тієї **правди життя**, що вирує довкола.

Впродовж віків це й надавало русичам-українцям стійкості та незламності у тих скрутах та незгодах, яких було безліч в історії Русі-України, що постала на перехресті світів. Її народ пережив пасіонарний поштовх Речі Посполитої та імперії Османів, а ще раніше – навалу татарських орд. Всі ці народи називали себе великими, якими в той час насправді не були, бо гналися за хибним щастям, яке вбачали в багатстві та силі, у кількості завойованих земель і підкорених народів. Вони перехворіли тією хворобою і не накоїли ще більшого лиха лише завдяки стійкості українського козацтва і зрештою всього народу України.

Виходить так, що добробут, щастя та найбільш повна реалізація свого життя стоять в українця за тим чудодійним словом Україна. Тому для нього її втрата рівноцінна смерті, бо для людини, що йде по правді життя, кожної миті відповідаючи цілісності всього світу, це і є те, без чого жити не можна. Людина, яка відходить від того, дійсно стає мертвою, втрачаючи дотик до істини, а разом з ним і сенс самого життя.

Колись, відповідаючи на питання римського прокуратора Іудеї Понтія Пілата, що є істина, пророк із Галілеї, званий Ісусом Христом, відповів: «Я есмь шлях, і істина, і життя». Таке тлумачення відповіді Ісуса в Євангелії здається неповним, не відповідаючим тій місії, яку Він узяв на себе. Їй більше б відповідала відповідь, коли цю Його знаменну фразу розбити на два твердження. Перше: «Я есмь». Тобто – я відбувся. Це окреме твердження Ісуса як людини, яка набула злитості та цілісності з оточуючим світом, поєднуючи у Собі земну людську свідомість і свідомість Святого Духа. З цього закономірно слідує сказане Ним у подальшому: тому Я є «шлях, і істина, і (саме) життя». При цьому Ісус зовсім не стверджує своєї святості, не возвеличує себе. Що ж стоїть за Його словами? Він говорить про шлях спасіння: станьте цілісними, достукайтесь до правди життя, поєднайтесь зі своїм духом і тоді під ноги вам ляже дорога, на якій ви знайдете істину і свою повну реалізацію в житті.

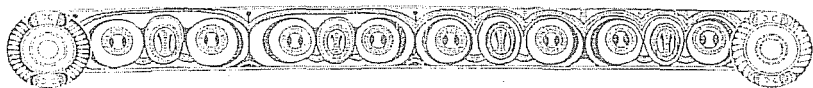

Такий Ісус із Назарету стає зрозумілим, бо Його слова цілком природно вливаються в загальне русло світової культури таємного, езотеричного, сакрального. Від цього стають цілком зрозумілими й витoki Його надзвичайної сили та вправності. Він зовсім не робив наголосу на Своїй божественності як сина Божого. Він творив справу за своїм твердим переконанням: «Віра без справ мертва». На шляху до істини людина повинна робити свою справу з Богом у душі, що стає можливим у поєднанні її зі своїм духом. З цього й витикає, що великий Галілеянин говорив про суджений шлях, який для кожної людини є тією дорогою крізь життя, яку невпинно прокладає її дух. Початком такого поєднання є характерна ментальність будь-якої людини, що набувається протягом життя в існуючих патерн умовах ареалу проживання.

В основу менталітету українців, як про це говорилося вище, укріпани-брахмани поклали знайдену ними сакральну таємницю людини. Полягає вона в тому, що коли людина звільняється від своєї недолугості в житті, знаходячи шлях до істини через свій дотик до цілісності, вона починає піклуватися про очищення себе самої від наносів старих настроїв. Озираючись довкола, таку ж чистоту вона наводить у своїй оселі і в своєму оточенні. У трипільців для цього прислужував навіть спеціальний пристрій, який отримав у дослідників цієї культури назву «бінокюляр», – скріплені між собою два горщики без дна. Трипільці ж називали цей пристрій *вомріт*, що у перекладі означало очищувач простору, або те, що відтворює напій богів амріту. Вомріт носили по хаті та довкола неї нижнім зрізом до землі, знімаючи таким чином енергетичні залишки пройдеших подій. Тобто, «бінокюляр» використовували як своєрідний енергетичний гармонізатор.

Коли ж після тривалого терміну проживання на одному місці вомріт вже не міг надати необхідної чистоти, трипільці спалювали свої міста та відбудовували їх на новому чистому місці, де вже без перешкод можна було слухати та поєднуватись з простором цілісності. Потім наводили відповідну чистоту у взаєминах з оточенням, де ніколи не заводили знайомств із нечистою, лукавою та нещирою людиною. Схилялися більше до природного оточення, обираючи по можливості хутірський спосіб життя.

Так зародилася звичаєвість: звичай тримати чистим своє тіло та одяг, який з часом набув того особливого святкового вигляду,

відомого сьогодні як національне вбрання. Звичай чепурити до чистоти храму свою домівку, яка вибілювалася білою глиною, призьбу та вікна наводили синькою, а дах покривали висушеним на сонці до стану золота очеретом. Від того й пішла назва домівки: *ха-та*. Тобто, тотожна, відповідна світу. Так само, як у згадуваному раніше вислові з «Велесової книги»: «Дажбог на струзі своєму був у Сварзі премудрій, яка синя, а струг той сяє і виглядає, як золото».

Сакральна таємниця цього дійства полягає в тому, що коли людина наводить подібну чистоту у трьох своїх «домівках» — у тілі, в оселі та в оточенні, в її енергокомплексі, як ми про це вже говорили раніше, починає панувати біла сяюча життєдайна енергія, звільнена від навантаження темних кармічних залежностей. В такій людині, що дійшла правди-істини і стала з нею заодно, розпускається біло-золота квітка пружкої енергії, яка повертає молодість, стає питомим джерелом її наснаги на подальше життя.

Отже, з усього сказаного можна зробити висновок, що слідування правилу «добре робити те, що робиш» утримує в собі відповідну послідовність проходження людини до особливого знання, яке наші далекі пращури називали знанням сущого. В ньому й криється те сакральне, що є в кожній незруйнованій етнічній культурі.

На першій сходинці формування такої культури знаходиться прагнення правди через підсвідоме відчуття істини, коли людина відмовляється від своїх упереджень щодо довколишнього, зневірившись у такому способі життя.

На другій сходинці здійснюється пошук шляху до істини. У християн він проходить через каяття, смиренність та прощення. Відбувається пошук форми, яка б вводила людину у відповідний настрій, коли перед нею відкривається істина. В нашій стародавній культурі саме тут виникли спочатку зооморфні образи, а потім — антропоморфні змінені форми людської статури, з чого й постало язичництво або рідновірство, як ми його називаємо сьогодні.

На третій сходинці здійснюється опанування знайденого та входження у відповідні стани свідомості, де відбувається пізнання істини. Далі триває подальша розбудова форм, які закріплюються в мові, піснях, танцях, а також в будівлях та речах побуту. Завдяки

цьому вони й стають сакральними, знаковими формами входження людини в культуру духу.

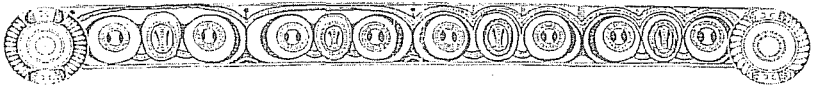
На четвертій сходинці торується дорога до щасливої долі, опановуються закони істини. Виникає звичаєвість як засіб ритуального закріплення того шляху до істини, що існує тут, на цій землі, у відповідних патерн умовах.

На п'ятій сходинці виникає цілісність між людиною та світом, приходить знання суцього.

Хтось скаже, що все це дуже нагадує сходження adeptів до вищих станів свідомості в езотеричних культурах світу. Саме до цієї думки ми з тобою, шановний читачу, й прямуємо від самого початку нашої розмови, говорячи про людську долю як про найбільш повний та цілеспрямований шлях до її входження в цілісність. За нею й стоїть та праведність, про яку говорив свого часу Ісус із Назарету, пророкуючи: «Праведний (відповідаючий істині буття, – *Авт.*) спасеться». Тому шлях до правди є найкоротшим у людському житті шляхом до реалізації того завдання, яке отримує людина по своєму народженні. Зосередження її на цьому і є, до речі, головною умовою досягнення тієї мети, яка насправді стоїть у житті перед людиною.

Коли ж наведену послідовність розглянути в історичному аспекті, то з'ясується одна цікава річ – сучасна людина у своїх діях виконує лише другу та четверту умови і одразу ж воліє перейти до п'ятої. Внаслідок цього й отримує лише фальшиві справи, які нічому дійсному в світі не відповідають. Релігійні ж діячі виконують тільки перші три умови, забуваючи пророцтво Ісуса: «Віра без справ мертва».

Разом з тим є цілі народи, культура яких ще не склалася. Вони мають лише перші ознаки проходження до того знання і долають перші сходинки на цьому шляху. Якщо ж узяти автентичну культуру України, то тут ми якраз і знайдемо всі п'ять сходинок, якими людина піднімається до культури духу. Звідси й той рівень свідомості, який завжди був притаманний народу України з його демократизмом, що ґрунтується на вільному виборі людиною способу життя. З дуже старих часів Трипілля до нас дійшов вислів, який утримує знання про головну умову тогочасного життя: «Як кряк жиє, зак нрав має», що у перекладі означає: коли маєш волю, живеш своїм життям.

Забуття того шляху до правди призвело до показного правдолюбства та чванливої зарозумілості, за якими зовсім нічого справжнього вже не стоїть. Втративши відчуття істинного, потужна українська нація розкололася на дві частини. Адже той, хто проходив шляхом реального життя, вже не міг користуватись підказками показних правдолюбців, бо всі культурні надбання стосовно знання суцього з часом стали догмою, сухим хмизом. Намагання ж знайти вихід і звільнитися від гніту нескінченних помилок і упереджень, які слідували з тої показної правдивості, призводило до пошуку відповідної сили на стороні. Так і постала в українському етносі зрада – зрада своїй землі, своєму народу, своїй нації. А від цього був лише невтішний наслідок – засіяння землі пустим чортополохом людського невігластва. З цього й почалося виродження людського духу, яке продовжується й до сьогодні.

Хто винен у тому, що так сталося? Ні серед тих, хто відійшов від старого знання, ні серед тих, хто вперто і непорушно стояв за нього, шукати винних не варто, бо те людське забуття народилося в технологічних змаганнях нового часу. Все це є наслідком панування хозарської правди та однобокого розвитку людини на її основі.

Сьогодні в тій темряві, яка віками згущувалась над нами, ми навпомацки шукаємо свій шлях, шукаємо ту заповітну ідею сталого розвитку України та українського етносу, яку загубили. Враховуючи те, про що ми з тобою, шановний читачу, вже говорили, можемо сказати, що насправді нічого шукати не треба – варто лише повернутися до правди самого життя і жити в ній. Тоді й ідея, яку ми шукаємо, безпорадно борсаючись у своїх повсякденних клопотах, постане перед нами напрочуд простою й зрозумілою. Її можна висловити лише одним словом, яке ти і сам, шановний читачу, вже маєш у своїй уяві. Звісно, ідея відродження України може бути тільки національною, бо саме в нашому етнічному корінні зберігається та мудрість віків, шляхи до якої ми вже давно забули. І ця мудрість стоїть на правді, в якій жили наші прашури. Тому маємо унікальну можливість долучитися до правди-істини просто розкриваючи та досліджуючи езотеричне підґрунтя нашої культурної спадщини.

Розділ шостий

Русь Київська

*Шляхом життя людину веде дух,
і щоб він міг це здійснювати будь-де,
йому в твоєму житті повинно бути місце.
Характерники, Січ*

У світовій і вітчизняній історії є чимало цікавих явищ і визначальних подій, основний зміст яких протягом століть свідомого чи несвідомого людського невігластва замулюється і стає перевернутою своєю протилежністю. Саме до таких нез'ясованих до-стемнено питань можна віднести процес становлення Київської Русі та формування на її теренах відповідної культури. Сьогодні ми не маємо досить чіткої відповіді зокрема на таке питання: до якого з напрямків розвитку світової культури відноситься культура стародавньої Русі – землеробсько-скотарського, скотарсько-кочівницького чи мисливського артільно-промислового?

Якщо звернутися до «Велесової книги», то в ній чітко проглядає історія русича як землероба-скотаря. Фактично через увесь текст цієї визначної пам'ятки нашої стародавньої писемності проходять спогади про квітучі долини, пишні пасовиська з численними чередрами вдовоаної худоби, щедро засіяні хліборобські ниви. (Окрім багатьох інших чинників, головним доказом автентичності цієї книги є об'ємна місткість фраз і понять, притаманна стародавньому письму, яку практично неможливо підробити, що значно ускладнює переклад на сучасне лінійне письмо).

Чим же культура землероба-скотаря докорінно відрізняється від культури того ж артільного промисловика?

По-перше, людина, яка живе за рахунок землі, повинна досконало знати довколишні умови. «Мусимо відати і знати обаполи тирла», – як головне кредо русича проголошує «Велесова книга». Дійсно, без знання землі, природного середовища, погодних умов та їх циклічності годі братися за хліборобську працю. Без

цього вчасно не посієш і не пожнеш, а відтак і не матимеш доброго врожаю, не переведеш вчасно худобу на відповідне пасовисько і т. ін.

По-друге, необхідні неабиякі практичні навички в обробці одержаного збіжжя, надання йому належного стану, придатного для тривалого зберігання. Тут бере свій початок уміння молоти борошно, випікати хліб, в'ялити і коптити м'ясо, обробляти шкіру та вовну. Саме тут зароджується й майстерність у побудові сухих і теплих домівок, зерносховищ, розвитку гончарного та ткацького виробництва. Так, поряд зі степовим житлом поблизу скотарського тирла, літнього табору виникають поселення й городища для зимівлі людей, худоби та зберігання збіжжя. У добре захищеному городищі гуртом легше пережити зимову негоду, а у випадку загрози – боронитися від усякого розбишництва.

Отже, в культурі землероба-скотаря дуже рано виникає й стрімко розвивається мистецтво містобудування. (Класичним прикладом у цьому відношенні можна вважати стародавню культуру Трипілля-Кукутені).

По-третє, виникає потреба захисту міст і поселень, охорони надбаного майна та збіжжя, часто від артільного промисловика, що весь час десь знаходився поруч. Утворюються бойові дружини, розвивається військова справа та бойове мистецтво. Все це стимулює розвиток ремісництва, зброярства, металургійної справи.

По-четверте, проживання значної кількості населення на порівняно невеликій території укріплених міст потребує відтворення відповідної культури добросусідства. Виникає соціум, в якому з'являється ієрархія, що об'єднує владні, релігійні, військові та ремісницькі кола. Способом знаходження єдиної для всіх правди стає віче, на якому вирішуються поточні питання, що постають у суспільстві.

Однак, організований соціум хлібороба-скотаря має одну особливість: тут постійно і досить гостро стоїть питання майбутнього, знання якого дозволяє забезпечити існування самого осілого способу життя. Саме через це з'являються перші календарі, створені на основі помічених закономірностей циклічного панування відповідних сил в оточуючому середовищі. З цими сила-

ми людина й шукала відповідного порозуміння. Контролювати ці процеси давало змогу особливе знання, яке дослідники сьогодні відносять цілком до релігійної, тобто відстороненої, діяльності людини.

Але в стародавні часи були досить суворі умови для виживання людини, тому той, хто бавився нісенітницями, швидко гинув. Нічого не варті релігійні обряди може собі дозволити тільки надійно захищене і багате суспільство, в якому таке дійство стає скоріше даниною традиції, аніж силою, безпосередньо пов'язаною з виживанням людини. Тому пізнання довколишніх сил і порозуміння з ними для хлібороба-скотаря було життєво необхідною потребою. Знання правди-істини та життя у згоді з нею є першочерговим його завданням у повсякденні. Виникає необхідний для цього знаково-образний інструментарій – антропоморфні та зооморфні образи як засіб входження в особистий контакт з тими природними силами через руйнування застиглої сконцентрованості на одному зовнішньому світосприйнятті. Тому такий контакт міг відбутися тільки за умови виходу за межу тієї ілюзії, яку ставило перед людиною образно-понятійне сприйняття довколишнього.

Чому ці питання в культурі осілого хлібороба стають дуже гострими?

Тому що, як про це говорилося вище, йому не можна було покинути все й піти геть, шукаючи чогось іншого, як, наприклад, тому ж мисливцеві у кочовому артільному промислі. Саме в способі розв'язання цього питання й полягає кардинальна різниця між двома цими культурами. Хлібороб відтворює, репродукує, тоді як промисловик здобуває. У нього є можливість маневру, тоді як у землероба його майже немає. Тому він змушений зливатися з довколишньою природною цілісністю, підкоряючи їй своє ество. І тільки у такий спосіб стає можливим досягнення знання тої правди-істини, яка розлита в довкіллі і відносно якої землероб вибудовує своє життя. З цього завжди поставала овіяна духом землеробська культура.

Артільний мисливець відпрацьовує перш за все хист пошуковця, в якому він протиставляє себе природному середовищу. Він змушений весь час його завоювати, боротися з ним за своє виживання. Він протидіє зовнішньому, відпрацьовуючи

свою вдачу, тобто народжує те, що на сьогодні носить назву сталкінгу. У центрі всякого сталкінгу теж стоїть розвинене бачення, але войовниче его, що виходить на передній план у такій протидії, не дає тому вирости в культуру духу. Мисливець, користуючись природними благами, не відтворює їх, від чого пізнає істину тільки ззовні. Поле його мисливської діяльності – то тільки «інформаційне поле». Він швидкий, моторний, його реакція в житті бездоганна. Щоб вловити вітер своєї вдачі, він часто використовує і саму правду-істину, перекручуючи її на свій лад. Маючи певну незалежність від цієї правди-істини, він може досить майстерно використати її для введення свого супротивника в оману, щоб потім заволодіти його майном та угоддями.

Хлібороб же подібну позицію зайняти не може, бо з його боку то буде святотатством, зрадою того настрою єднання з живою тканиною життя, через яке він пізнає істину і живе з нею разом у своєму бутті. Тому свого візаві з мисливської промислової артілі він вважає пройдисвітом, пустопорожньою людиною, в якій немає і ніколи не було «ні гори, ні низу». З цього завжди й вистав антагонізм між цими двома культурами. Пізніше таке протистояння виродилося в так званий хозарський (консервативний) та орійський (еволюційний) підходи щодо еволюції світоглядної позиції людини.

До якого з них має відношення Київська Русь?

Ознакою хліборобської культури є розвинені міста, ремісництво, ієрархічний соціальний устрій суспільства. Висока хліборобська культура спирається на особливе знання – відання, яке надає можливості робити вчасні та доцільні кроки, дозволяючи людині повсякчасно жити в тій правді життя, що кожної миті «тче свої килими» в довколишньому.

В культурі артільного промисловика все це має досить незначний розвиток і носить відтінок тимчасовості. У нього теж існує правда, підпорядкована артільному договору, порушення якого жорстоко карається всередині самої артілі. Назовні ж ці правила не розповсюджуються – тут можна робити, що завгодно, тільки б здобич була багатою. Він досить активно веде обмінну торгівлю, завдяки чому до його рук потрапляють всілякі ремісницькі вироби.

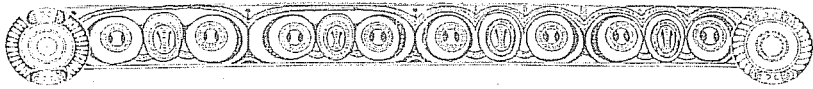
В промисловій артілі навчаються користуватись тим чи

іншим знаряддям, здобутим на стороні, але відтворити його самотужки не в змозі. Саме через це завжди зберігається розрив між рівнем свідомості, досягнутої в артілі, і тим необхідним знанням, щоб ту чи іншу річ винайти або відтворити. Основою мисливської культури стає артіль, община, у вдосконалені якої вбачають розбудову свого світлого майбутнього. Звідси й виникли в тому майбутньому соціалістичні та комуністичні рухи, спрямовані на створення «ідеальних» общин – соціалістичних або комуністичних суспільств. Але поставлена мета розбудови світлого майбутнього тут принципово недосяжна, тому що людина все ж таки є часткою природи і не може спосіб виживання в ній зводити в ранг ідеалу свого існування. Вона є частиною цілого, з якого виходить і в яке повертається, і про це ніколи не треба забувати.

Саме з вищезазначеного й виходить світоглядний консерватизм хозар та духовна еволюційність орійців. (З часом у слові орій букву «о» було замінено на «а» і з'явилася назва арій, яка в основному й поширена сьогодні. Це ніщо інше, як намагання кочівників видати себе вищими за тих, хто насправді володів знанням, тобто орійів, з якими вони весь час намагалися воювати через свою досить обмежену світоглядну позицію).

Спираючись на договірну правду, промислова артіль створила таку ж саму договірну релігію. До неї ставляться як до традиційного засобу контролю над суспільною думкою, отже, вона «випасає свою паству». До вищої сили тут звертаються тільки у тому випадку, коли потрапляють у безвихідь і звернутися за допомогою більше ні до кого. Прослідковується стара, ще від часів племінних відносин, тенденція до створення свого особливого бога, який обслуговує тільки окрему групу населення, виділену, наприклад, за національною або расовою ознакою. Проти невідповідності такої релігії дійсному стану речей виступив свого часу Ісус із Назарету, звинувачуючи її адептів у фарисействі, тобто в спекуляції на божій правді. Ця необачність коштувала йому життя. Егоцентризм незрілої людини в усіх своїх проявах залишається егоцентризмом. Постійна турбота про особисте виживання у ньому панує над совістю, мораллю, істиною, навіть над божою правдою, з якою насправді те виживання і мало б бути пов'язаним.

У землероба стан у полі, що виростає в хутір, стає достатнім його соціальним надбанням. Справжнім його соціумом є жива природа, у поєднанні з якою він і живе, черпаючи з неї правила свого життя. В такій людині закони знаходяться всередині як особливе знання. На противагу промисловикам, де відповідним знанням володіють тільки особи, наділені владою, у землеробів таким знанням володіє кожен. З такого занурення в істину виростає добробут у житті землероба та неперевершене мистецтво його ведення. Для артільного ж промисловика землероб є куркулем, асоціальним елементом, який не бажає жити за договірною артільною правдою, цілком слухно вбачаючи в ній колективне невігластво щодо довоколишньої природи та пануючих в ній сил.

У землеробській культурі дивна влада і дивні збройні сили. Протягом тривалого часу землероби утримують своїх воїв окремо від міста, створюючи єдиний живий організм війська, зорієнтований на включення в природні сили, що вирують у доквіллі. Хтось може сказати, що досягнення того повинне бути справою всього життя воїна, бо подібне злиття – то зовсім не проста річ. Мабуть тому в культурі України-Русі завжди існувало таке явище, як Січ, і було лицарство, що присвятило все своє життя військовій справі. Такому живому організмові війська землеробів артільним промисловикам протиставити було нічого, тому вони завжди намагалися брати чисельністю.

Головним владним органом у землеробів завжди було Віче, якому підкорялися владні структури, що ним же й обиралися, адже правдою тут володіли всі. Тобто, демократія завжди була тим здобутком, притаманним землеробській культурі, який отримували через правду життя. Тому в своєму соціумі землероби на неї завжди спиралися, розуміючи її як вічну непорушну істину, на якій стоїть саме життя людини. В артільній же культурі завжди був «цар» – єдиний носій «божої правди», від рішень якого залежало життя всієї общини.

Якщо пильно подивитися довкола, всі ті традиції осілого способу життя на землі зберегла й утримує в своїй культурі Україна. Тому, говорячи про Київську Русь, ми впевнено можемо сказати, що то була Українська Русь, культура якої завжди докорінно відрізнялася від культури мисливця-збирача промислової артлі,

розповсюдженій у наших північних сусідів. Хтось може сказати: там теж було скотарство і землю теж засівали, тому не можна так різко протиставляти ці дві культури. Що на це відповісти? Є велика різниця між використанням землі і довколишніх умов з метою репродуктивного виробництва і простим здобуванням всього, що лежить під ногами. Хто знає, як вирощувати та репродукувати, сприймає мисливість, як забавку, про яку в Україні завжди говорили: «Риболовля та зайці заводять у старці».

Захищаючись на своїй землі від усякого здирництва, землероб завжди використовував ті сили, що були йому доступними через його поєднання з довколишнім. То були страшні, незнані для нападників сили, які шокували їх і тримали на відстані від здобичі, котру вони завжди шукали в землеробських містах. Праця на землі, осілий спосіб життя та відсутність у ньому життєвої метушні поступово відкривали землеробові розуміння механізму оновлення, що постійно працює в природному середовищі. Здатність прослідковувати зміну часу і простору подій з часом дозволила виділити дуже незвичні за своєю дією сили. Їх нездоланність та невідворотність дії викликали жах і сіяли паніку в лавах нападників. А людина в цей час входила в так звані змінені стани свідомості і вже з них діяла на полі бою. Згадаймо приклад воїв князя Святослава, який ми вже наводили з історичних хронік про їх боротьбу з Візантією.

Втрата тих знань і сил, що стояли за ними, зрештою й призвела до розпаду Київської Русі, бо разом з тим було втрачено і єдність у розумінні головного закону життя. Тому загарбники, що приспіли на цей час, перш за все намагалися захопити культурні цінності урусів (так монголо-татари називали русичів, – *Авт.*), цілком слушно вбачаючи в них потужний витік духовної сили, яка була джерелом відваги, мужності і стійкості захисників міст, з такими неймовірними зусиллями захоплених ними.

Введення на Русі монотеїзму, віри в єдиного Бога, дозволило подолати кризу релігійного ідолопоклонства, коли знання відійшло за межі усвідомлення людини, ставши прерогативою богів, яких вже вбачали тільки в образах ідолів. Але монотеїзм разом з водою виплеснув і дитину – ключі від знань, вироблених протягом століть у автентичній землеробській культурі, що

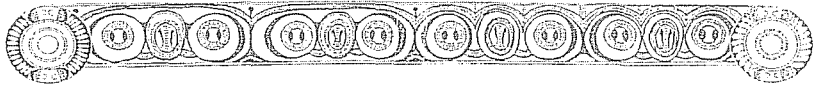

еднали русичів з природним середовищем. Тому разом з падінням тієї культури впала й Київська держава.

Натомість розквітли держави артільних промисловиків, які своїми великими силами могли здобувати та охороняти здобуте. Але треба пам'ятати, що такі державні утворення існують доти, доки щось можливо здобути в довкіллі. Справжнього ж добробуту можна досягти тільки в землеробській культурі, яка в таких державах старанно знищується та плюндрується. Чого тільки варта така перлина імперської суспільної думки, як «дрібнобуржуазний український націоналізм». По-перше, чому дрібний, а по-друге, чому буржуазний? Щоб щось виробити, треба сягнути небаченої глибини думки. І таке виробництво є «буржуазним» способом життя, а всяке здирництво та здобування чогось на стороні є доброю «інтернаціональною» справою? Воно може й так, якщо всіляке розбишацтво поставити в основу істини і правди життя. Дуже цікавим явищем є особливе презирство і егоцентризм промисловика, що завжди протиставляє себе силам природи, до землероба, який, на його думку, здався перед тими силами і, ставши їх підневільним, підпорядкував тому все своє життя. Така собі цнота дурня, здійснена в ранг праведності.

Коли остаточно згасає землеробська культура, згасає й промислова культура, бо дуже швидко з'ясовується, що вже ніде взяти те, що перша продукує у співпраці з природою. Натомість із розвитком технічних знань акцент у суспільній думці на сьогодні змістився у бік промислової культури. Це відбулося в першу чергу завдяки тим надприбуткам, які вона в змозі надати людині. Але, мабуть, такий стан речей триватиме не довго, бо саме він готує чи не найбільшу кризу в історії людства, знищуючи змістовність існування на землі самої людини та забираючи її життєву наснагу. Може так статися, що через деякий час отримувати той надприбуток взагалі буде нікому.

Шляхом до відродження культури людини на сьогодні стає наукове відання, або наукові дослідження в галузі езотеричної етнології. Тобто той напрямок, який відкриває й досліджує культурологічний бік взаємостосунків людини і природного середовища. І в центрі такого дослідження знаходиться природна здатність людини до прямого усвідомлення подієвого поля жит-

тя через польовий кінстетичний дотик до його цілісної тонко енергетичної основи (слабкі екологічні зв'язки за Казначеевим). Саме в цей час відбувається включення сутнісного розуму людини і падає бар'єр ілюзії образно-понятійного мислення, що відокремлює її від розуміння об'єктивного ходу подій, які точаться в доквіллі. Виникає можливість підпорядкування людського життя тим законам, що панують у цілісності. Таке підпорядкування виводить на зовсім інший обрій реалізацію схованих природних можливостей самої людини.

Наукові дослідження, які ведуться на такій основі, торкаються трьох сфер. Першою з них є дослідження стародавньої культурної спадщини, що розглядається тепер як особливе знання, накопичене тим чи іншим етносом протягом всієї історії його існування у відповідному ареалі життя. Таке дослідження торкається знаковості фольклору, мови, ремісницької та мистецької діяльності, манери побудови жител, сакральної езотеричної суті релігійних культів та міфів. Саме такими дослідженнями сьогодні займаються в розвинених країнах Далекого Сходу: Японії, Китаї, Південній Кореї та в деяких корінних культурах Європи. У нас предметом таких досліджень повинна стати культура Трипілля-Кукутені – найдавніша культура індоевропейського ареалу життя людини.

У другій сфері таких досліджень розглядаються шляхи формування поширеного сприйняття світу сучасною людиною з урахуванням досвіду, накопиченого в пройдешній історії. Особлива увага тут звертається на висоту евристичної стелі образно-понятійного апарату, досягнутої на сьогодні людством, як основи, на якій можуть постати нові усвідомлення, на противагу тим, які панували в стародавні часи.

На третьому щаблі починає формуватись мотиваційне поле поведінки нової людини у її поєднанні з живою матерією цілісного світу. Людство поступово входить у зовсім іншу цивілізаційну епоху, в епоху усвідомлення на диво зовсім простої істини – без Знання суцього людське життя стає пустопорожньою справою, бо тоді все в ньому робиться невірно і чиниться не так.

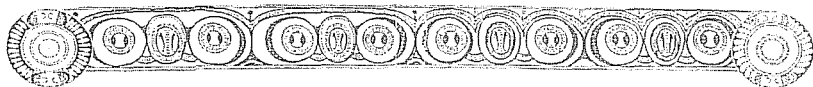
Існуюча на сьогодні тенденція наукового обґрунтування світу слабкої метрики, або світу слабких екологічних зв'язків цілісності,

що лежить за межею антропологічного бар'єра, з позиції старого наукового підходу не може дати очікуваного результату. По-перше, через те, що такий підхід завжди буде мати результат в руслі можливого (вірогідного) наближення до реальності, яка підлягає опису. Через що завжди виникає розбіжність між концепцією прийнятої моделі і самим плином подій у доквіллі. Тому такий підхід не може дати головного очікуваного результату – входження в цілісність, коли знання людини починає відтіняти той чи інший бік дійсно існуючого, а не створює образні конструкції, наближені до нього.

Саме через це парадигма нового наукового підходу (есперологія) повинна працювати як елемент того цілого, надаючи можливості входження чи осягнення тих сил або тих істин, що панують у слабкій метриці цілісного світу. (Людина в такому підході сама стає приладом, що реєструє результат. – *Авт.*). Чудовим прикладом таких робочих моделей є знакові образи, які виробляються в будь-якій етнічній культурі. І це її саму робить живою науковою моделлю, тим науковим підходом, який здійснило людство ще з віддалених часів у своїх пошуках контакту з живою матерією світу, бо саме звідси приходила життєдайна сила, вірність та доцільність кроків у житті, в якому завдяки цьому з'являлося щасливе майбутнє.

Методом досліджень в езотеричній етнології (есперології) залишається експеримент, що проводиться в модельному просторі цілого, який стає доступним досліднику через зміщення його позиції в бік поширеного сприйняття світу. В ньому відбувається його включення у відповідне середовище. Ключами входження у таке відання-знання стають для еспера знаково виконані образні речі (пісня, міф, картина ландшафту, антропоморфні або зооморфні образи, побачене природне дійство, що розгортається перед його очима). Такий інструментарій дивний для сучасної науки, але треба не забувати, що головним знаряддям у такому дослідженні є відповідний психофізичний настрій, зумовлюючий стан свідомості самого дослідника. Наукове відання стає тим методом, який іде на зміну пануючому на сьогодні картезіанському підходу. Це стає можливим завдяки усвідомленню того факту, що головною основою цього світу є його тонко енергетична, цілісна

організація, яка від початку є законоутворюючою основою для зовнішнього його плану.

Такий підхід спроможний значно прискорити розвиток науки та науковомістких технологій через можливість прямого спостереження реакції цілісності на те чи інше моделювання, що здійснюється в відповідному модельному просторі (через існування відгуку поля континуальної цілісності на всяку подію, що відбувається в ній, який може рееструвати людина в поширеному сприйнятті). За рахунок цього досягається вірність та доцільність знайденої моделі завдяки панорамній розгорнутості процесу, що досліджується, у його поєднанні з планами, існуючими в цілісності. Саме цього їй не вистачає в сучасному науковому підході, де у експерименті можливо вихопити лише окремі закономірні фрагменти, які так і залишаються лише наближеними до дійсно існуючого. В новому підході відбувається поєднання шляху людини і способу існування соціуму, розвиток якого нарешті стає тісно пов'язаним із розкриттям та становленням природних можливостей самої людини, вихід якої в цілісність завершує великий еволюційний етап у її розвитку.

Від того контакту, який налагоджує людина з довколишнім на рівні чуттєвого сприйняття, виростає культура, яка носить назву духовної. Вона не може бути високою чи низькою, як це зазвичай говориться. Вона просто або є, або її немає.

Чому ми говоримо, що то духовна культура, чим вона відрізняється від будь-якої іншої?

Як було вже зазначено, ця культура бере свій початок з поєднання людини і природного середовища на рівні тонкої взаємодії, яка являє собою законоутворюючу цілісну світову основу. За «Велесовою книгою» це рівень Прави. Саме тому в козацькому характерництві стверджували: «Світ збудований на правді, якою є сам».

Це зветься культурою духу тому, що те знання завжди приходить як відвертість десь із глибини людської сутності. І людина осягає ті істини, що часто трапляється, як грім серед ясного неба, бо ніяких зовнішніх ознак наближення того ще за мить у неї не було. Але саме у такий спосіб були створені неперевершені шедеври у мистецтві, здійснені найбільші відкриття в науці та техніці, якими ми так пишаємося сьогодні.

Отже, культура, яку ми називаємо духовною, перш за все несе

в собі інструментарій відповідних настроїв людської свідомості, що дозволяють їй сягнути тієї глибини, де панує її дух. Бо саме він один в змозі утримувати той контакт з неспроявленим цілим, в якому панує її величність істина. Вона існує як намір, як потенція до тієї чи іншої події, час якої надходить і зовнішній план вже може тому слідувати, не порушуючи в своєму дійстві того рівня цілісності, який склався на цей час. Тому всі ті культурні надбання, які несуть або зберігають подібні настрої, є справжньою людською культурою, бо ж допомагають виконати головну задачу – введення людини у те, що є головним питомим джерелом змістовності самого її життя.

Дуже близько тут лежить відповідь на ще одне заплутане запитання: що складає так звану ментальність того чи іншого народу?

Відповідь тут є напрочуд простою: як було зазначено раніше, ментальність людини – це спосіб її співіснування з цілісністю в існуючому ареалі її життя. То є характерність того психотипу, який стає притаманним етносу протягом тривалого терміну його існування у відповідних патерн умовах. Якщо взяти українців, то тут сама праця на землі стала засобом досягнення своєрідного кінсе або саторі у поєднанні людини з означеною вище цілісністю, якою тут виступає сама земля.

Саме з цієї спорідненості береться незгасима енергія трудоголика, яким є кожен українець. Саме в цьому сакральному для промислової артїлі дійстві відбувається коригування людського усвідомлення щодо вірності та доцільності тих чи інших кроків у житті. Зникає дилема, яка вічно стоїть у промисловій культурі: бути чи не бути тій чи іншій події, тому чи іншому кроку в житті. Так виникає психотип людини, яка бере свою життєву наснагу, духовну силу, помірковану мудрість і, врешті решт, своє щасливе майбутнє від свого глибинного сутнісного рівня, у поєднанні з яким і народжується справжня цілісна людина.

В умовах організованого та забезпеченого суспільства хозарський (бусурманський за Нострадамусом) спосіб життя в політиці, економіці та культурі на сьогодні все більше втрачає свої позиції, бо на передній план все більше виходять проблеми самої людини, які неможливо вирішити в умовах звуженої світоглядної позиції та тих технологій, які вона в змозі надати людству.

Розділ сьомий

Земля обітована

*Знання – спочатку, дія – потім.
Чжу Сі*

Є одне питання, яке сьогодні зовсім не розглядається людиною, хоча вона десятки разів на добу стикається з ним. Клопіт та суєтність світу робить людині злу річ – вона відвертається від самої себе.

Життя в сучасному соціумі змушує проявляти гнучкість, грати в ньому все нові й нові ролі. Кожна ж роль тим ефективніша, чим глибшим є входження у відповідний образ. Таке входження веде до зміни ментальної відстройки, саме тієї, яка є способом взаємодії або поєднання людини з довколишнім, знайденим у момент формування та становлення її особистості. Тобто мова йде про те джерело моги (сили), з якого людина черпає свою насагу для життя. Граючи будь-яку роль, людина відходить від того настрою і внаслідок перевантаженості у зовнішньому може назад не повернутись, будучи захопленою практикою життя в чисто довірливих відносинах соціуму. До того ж ментальна спорідненість несе в собі одну унікальну людську здібність – вона дозволяє торкатись істини, усвідомлювати те головне, що відбувається в докільлі. Тому в протистоянні бурхливим хвилям життя людина обов'язково повинна відповідати своїй глибинній ролі як самодостатня сутність, і в той самий час мати можливість грати, перевтілюватись в інші ролі, бо від цього залежить її успіх в соціальному житті, де вона змушена діяти.

Разом з тим виникає потреба періодичного повернення назад в свою головну (первинну) відстройку, щоб мати силу і не застрягати в другорядних ролях, які ту силу розпорошують. Тут стає зрозумілим одне досить дивне, на перший погляд, правило козаків-характерників, які постійно радили стрічати та проваджати схід і захід сонця, бо без того, як вони вважали, життя втрачає свій сенс. Тепер вже знаємо чому. В глибинах змодельованих

образів губиться почуття істинного – головного в орієнтації людини щодо доцільного (сушого). Від цього саме життя людини, за висловом Ганемана, може обернутись на пустопорожню справу. Що ми досить часто й спостерігаємо, особливо серед акторського контингенту.

Як повернутися до себе, як залишитись самим собою?

«Щоб це зробити, треба точно знати, чим ти є насправді», – скаже наш вдумливий читач. Хтось може сказати, що до того стану може повернути спогад про дитинство, про ті місця, де воно проходило, або може нав'язати його образ якась іграшка чи дитячий черевичок, знайдені на горищі старого дому.

«Це все непевне, адже мова йде про відповідно точну відстройку, – відгукнеться хтось, – людина ж вочевидь стала дорослою особою».

Насправді на рівні свідомості пересічної людини вирішення подібного питання не існує. Вище ми згадували про стан справжньої людини як про глибинний стан її сутності. Чим є насправді той стан?

Відповідь можемо знайти тільки на рівні поширеного світосприйняття. Вона досить незвична, втім, як і все, що торкається знання справжньої людини. Справа в тім, що сутнісний план людини лежить на зовсім іншому обрії буття. Його досить легко знайти, коли, спостерігаючи лінію обрії, що розподіляє небо і землю, змістити свій погляд углиб землі. Там постає інший обрій, інше небо та інша земля. Саме про неї ми говорили раніше як про стару землю. Поєднання людини з тим планом створює й відповідні умови, де та відповідь знаходиться.

В езотеричній спадщині Сходу існує одна медитація. Глибокої ночі на повний місяць людина уявляє себе на високому березі річки. Зміст медитації такий: у ту мить, коли вітер торкнеться води, розбиваючи на скалки місячну доріжку, ясне сонечко пізнається саме. І дійсно, виконавши таку установку, на тому (іншому) небі ви побачите темно-червоний диск сонця. Це буде та ж сама стара земля.

Такий же простір описаний у Карлоса Кастанеди як зона існування людського нагвалю за стіною туману, що пролягає в підсвідомості. Хтось напевне згадає диск червоного сонця на прапорі Японії. І то дійсно відгомін тієї ж традиції. Існує таємниця

печерного усамітнення, донедавна широко розповсюджена у нас в Україні серед монахів. То теж торування стежинки до своєї глибинної суті, а від того – до істини. З цього слідує висновок: успішна життєдіяльність людини, досягнення нею відповідної майстерності ведення життя сьогодні неможливі без того знання, що криється в підвалинах схованої (непроявленої) природи людини.

Виникає питання: що то за сила, який механізм її дії?

Та сила починає діяти, коли збурення та вихори неусвідомленого в людині затихають і вона входить у щось, що є в ній самій самодостатнім. Складається враження, що вмикається якась потужна сила, яка починає вести та боронити людину в житті. Саме з цього приводу у Григорія Сковороди колись вихопилось: «Справжня людина і бог є одне». Тому стає зрозумілою і його порада: «Хочеш мати щастя в житті, спробуй довіритись долі». Стежкою цієї долі й веде та сила, про яку ми щойно згадали. Виходить так, що спілкуючись зі своїм внутрішнім світом, людина може довіритись своїй долі, бо ж одночасно вона входить в силу, яка й веде її у житті.

Як це може бути?

З одного боку, людина починає слідувати внутрішньому, йти вже за волею божою, як говорили в старі часи. З такого розуміння, кінець кінцем, і вийшов монастирський уклад життя, або ті ж самі безперервні мандрі самого Сковороди.

«Складається таке враження, що хтось за саму людину протоптує її стежинку в житті, а вона має тільки переставляти по ній ноги, діючи так би мовити «за волею вітру», – чуємо зауваження одного з наших читачів.

На сьогодні дійсно багато хто все так і розуміє. Насправді ж тією силою стає сама людина. Вона діє й вирішує сама, у який спосіб і де має пролягати стежка її життя. В цьому й полягає принцип свободи у житті людини, бо проходить воно таки незвіданими стежками. Те, що вона набуває на них, залежить від стану її дорослості та зрілості.

«Отже, труднощі та поневіряння зовсім не відмінюються. Це те ж саме мучеництво, яке було й раніше у неусвідомленому стані, – кидає зауваження наш прискіпливий читач. – Яка ж тоді різниця

між цими двома шляхами? Особисто я тут жодних відмінностей не вбачаю».

Це дійсно так, шлях у житті залишається тим же. Пересічна людина, йдучи по ньому, так само буде потерпати від труднощів, які на кожному кроці поставатимуть перед нею. Але варто їй увійти в силу, як той шлях одразу стане чимось іншим. Труднощі, що траплятимуться на ньому, вже стають іспитами людського духу, а мучеництво через безсвідоме блукання в темряві тут зникає.

Не маючи змоги, так би мовити, власноруч впливати на свою долю, пересічна людина у всі часи йшла на уклін до духів, просячи їх про допомогу. Покладаючись на вищі сили у вирішенні своїх проблем, ми робимо багато дивних речей. Бажаючи щастя своїм дітям, ми хрестимо їх у купелі, ставлячи під захист Святого Духа. Щось подібне робилося й у стародавні часи. Кожна справа, яка починалася або завершувалася, неодмінно освячувалася. Робимо ми це й сьогодні.

Навіщо? Як взагалі таке стає можливим, якщо вважати довколишній світ суворо детермінованою системою, де зі сталої причини може виходити тільки один наслідок? У цьому ж ми впевнюємось і в своїх наукових експериментах. Те, що ми просимо у Святого Духа, з нашої точки зору, є не тільки порушенням закону причинності, а й усіх писаних у світі законів. Це як авто, що їде заповненою іншими машинами вулицею, дотримуючись відповідних правил руху, завдяки чому його шлях є закономірним і безпечним. Тобто, може існувати лише щось одне, пов'язане наслідком і причиною, і нічого іншого бути не може. Що можна зробити шляхом прохання або простого звернення? Прийняти нові правила руху саме для вашого автомобіля? Але кожна більш менш поміркована людина скаже вам, що це неможливо! Але ж саме про це ми й просимо!

Якщо таке прохання можливо задовольнити, а про це свідчать далеко не поодинокі приклади життя багатьох відомих людей, то як це взагалі може бути?

Релігійна людина одразу ж тут зниже плечима і, звівши очі до неба, скаже: «Про все це треба питати там».

Але «там» існує цілісність, яка не менше детермінована, як і

те, що ми кожного разу перевіряємо в своїх експериментах. І як би комусь не хотілося того визнавати, повинен бути якийсь механізм, який, діючи, переводив би подію з одного плану на інший, при цьому не змінюючи саму природу речей. Тобто, цілісність залишалася б цілісністю у будь-якому разі.

Проблеск можливого рішення промайнув у нас перед очима, коли ми розбирали руни і їх дію як магічних знаків. Рунічні знаки є ключовими для тих сил, які можуть призвести до досить дивної дії. Два об'єкта, які взаємодіють один з одним, якоюсь силою можуть бути розведеними в просторі у своїй дії один відносно іншого. Корабель, що гине, потерпаючи від бурі, може бути переведеним у інший «фазовий» простір, і сила дії бурі на нього відразу ж спаде. У модельному просторі така дія рун досить чітко простежується і її до сьогодні спостерігала не одна людина.

Як ставиться руна?

Вона накреслюється і може енергетично ввімкнутись (активізуватись) за допомогою наміру. Наслідком цього стає зміна простору дії однієї з сил, і цього стає достатньо, щоб значно зменшити взаємодію об'єктів. Тобто взаємодія поширюється на весь спектр можливостей, притаманних внутрішньому, континуальному розподілу у просторі.

Людина, що одержала силу через осягнення своєї цілісності, те саме робить у житті за допомогою простого наміру. Їй не обов'язково звертатись до якихось вищих сил. Друга її половина, яка існує в цілісності, знає, як впоратись з усім цим.

Тобто виходить так, що всякий прохід до істини дозволяє людині володіти тим мистецтвом, або силою правди, як говорять в народі з цього приводу. Від цього стає зрозумілою дія святих мощей у Києво-Печерській лаврі та деяких чудодійних ікон, що утримують в собі прохід до цілісності через свою набуту вибіркочувачів. Людина, вклоняючись їм, входить у ціле, де її прохання-намір може бути задоволеним у її дотику до вищезгаданого механізму дії.

Саме через це творчий принцип може мати місце в житті людини, і вона, як стверджують характерники, таки може зайняти переднє місце у візку своєї долі. Рушійною силою цієї дії дійсно є людська віра, але вже не сліпа віра у щось невизначене. Насампе-

ред це віра в самого себе, в свою сховану природу, що має дотик до цілісності.

«Заждіть, заждіть, як це може бути, щоб за допомогою простого наміру зробити таке, – чуємо зауваження нашого вченого читача, – ви ж тут знову порушуете всі писані і неписані закони, а як же бути з об'єктивністю?»

Як уже говорилося, існує прихована природа людини, яка є нічим іншим, як її глибинним сутнісним планом, що ніколи з тієї цілісності не виходив. І якщо ви поглянете на будь-яку людину звіддалік, то в її поведінці відмітите одну дивну нелогічність. У всіх випадках, коли вона не контролює себе, може діяти на подив точно, більше того – виходити з найскрутніших ситуацій зовсім неушкодженою. Був у полку Покришкіна такий льотчик, який пройшов через усе пекло повітряних боїв, але сам не отримав ні найменшої подряпини, його літаки списували лише за вичерпанням моторесурсу. Виникає питання: як це може бути взагалі? Яку силу та вправність має наше неусвідомлене?

Цю таємницю можна розгадати, уважно придивившись до будь-якої незнайомої нам людини. Спочатку ми з подивом констатуємо, що її рухам притаманна якась невловима таємниця. Потім ви помічаєте, що вона несе в собі щось схоже на тінь, зіткану з темних, виблискуючих сріблом прядив. В давні часи цю тінь порівнювали з покривом місяця, що охороняє та вберігає людину в житті. Пізніше в християнські часи той покрив порівнювали з Покровою Богородиці. Козаки знали про дивовижні властивості цієї Покрови, що боронила та захищала їх від злого промислу. Тому й стояла в самісінькому центрі Січі церква Покрови Божої Матері і ніяка інша, бо то був надійний захист від всякого лиходійства.

Прояв тієї ж сили знаходимо і в трипільській орнаменталістиці. Вона зосереджена в самих лініях ритого або мальованого орнаменту, від чого він так притягує людський погляд, бо від нього віє незвіданою чарівністю таїни. Водночас все те є головним настроєм, який має, мабуть, ще з часів Трипілля, кожна така незрозуміла для свого сусідського оточення українська душа.

З огляду на вищезгадане можна тільки зауважити, що сьогодні ми не знаємо середовища, в якому живемо, воно опановане поки що тільки нашим духом.

«Вище ви згадували про дію рун – знаків, за допомогою яких людина може керувати цією незбагненною силою так само, як і силою свого духу. Як це взагалі може бути?» – може поцікавитись допитливий читач.

На сьогодні різниця між символами та знаками майже стерлася. І якщо вона й є, то має суто договірний характер у межах науки, яка цим займається. Але так було не завжди.

Символ має своє походження від образу. Всякий образ виходить зі свого природного втілення, яке має форму, колір, часто звук або смак, несе відповідне тактильне відчуття м'якого, твердого і т. ін. Якщо всі ці якості природних об'єктів опустити, залишивши тільки геометрію накреслення образу в стилі відповідної культури, то отримаємо символ образу його втілення. Ряд таких символів, вишикуваних у якусь послідовність, може передати нам цілі історії. Наприклад, такі історії зберігає вузликоче письмо інків, або такі ж за характером письмена інших народів. Головне, що тут потрібно чітко зрозуміти, це те, що кожен символ веде свій початок від образу, але сам тим образом вже не є. Він символ, ознака культури взаємовідносин у відповідному соціумі, племені, народності. Тобто стилізація всякого образу дає нам символ, з якого у той чи інший спосіб виникає знакова писемність. Мета всякої писемності – донести до нащадків те знання, яке накопичується у вигляді історій, переказів, міфів та вірувань.

Нас із тобою, шановний читачу, буде цікавити сама стилізація образу. Має вона два напрямки. У першому напрямку переслідуються мета спрощення написання, коли процес передачі інформації стає більш зручним та швидким. Подальше вдосконалення цього напрямку призвело до виникнення сучасного письма. Далі цієї ознаки нашої цивілізованості ми вже йти не будемо – кожен, відкривши відповідну книгу, зможе дізнатися про все те сам.

Другий напрямок стилізації образу пішов зовсім незвичним шляхом. Стародавні митці помітили, що за кожним природним об'єктом стоїть природна або організуюча його сила. Передати ту внутрішню суть речей можна було лише в один спосіб: вибірково форму, що складає внутрішню тонку організацію об'єкта, треба було побачити і відповідно втілити. Так виникли знакові образи. Вони передавали не лише зовнішні ознаки природного

об'єкта, але й ту вибірккову особливість його форми, яка несла або зберігала в собі відповідну його поєднаність із цілим. Подібне можна було здійснити тільки через інтроспективне сприйняття. Саме з такого бачення й виникли первинний наскальний живопис та антропоморфні скульптури стародавніх народів. Саме це мистецтво з часом прийшло і в іконопис та монументальний живопис, чудовим прикладом якого є старі фрески доби Київської Русі.

На чому ґрунтується поєднання всякого живого об'єкта з цілісністю, яку несе такий знаковий образ?

Кожен об'єкт живої або неживої природи знаходиться в цілому – він породжений ним і є його невід'ємною часткою. Кожна системна організація живого виникає з узгодження своїх енергетичних об'єктів причинно-наслідковим механізмом. Наслідком цього стає те, що кожен об'єкт утвореного причинного системного ланцюга через особливу пов'язаність з системним цілим отримує свою вибірккову форму. Саме через неї у своєму інтроспективному баченні (або антропоморфній імітації) стародавні митці отримували доступ до будь-якої цілісної системи – чи то живого об'єкта, чи цілісної організації світу. Таким чином вони мали можливість затверджувати свій намір на ту чи іншу дію в самій цілісності, де він ставав провідним наміром. Від цього зовні могла постати вдача в будь-якій справі. Саме в цьому й полягає головна суть адаптивної (природної) магії стародавнього світу.

«Отже, з усього сказаного виходить, що та вибіркковість форми диктується вимогою цілісності та узгодженості світу як одного цілого, – скаже наш езотерично обізнаний читач. – І коли ми дотримуємось знаковості образу, то через нього одержуємо можливість отримувати енергію цілого».

Так, саме тому всі знакові образи несуть напрочуд дивне випромінення і мають свою ауру. Отже й не дивно, що знаково виконана ікона або будь-яка інша річ несе в собі цілющу, життєстверджуючу енергію, бо завжди поєднує людину з енергією світу як одного цілого.

Яким чином?

Кожен знаковий символ являє собою образ зупиненої дії, вихопленої митцем з самого життя. Саме тієї дії, що розкриває

силу. Візьмемо хоча б знаменитий портрет Мони Лізи Леонардо да Вінчі. Звичайна статична портретна композиція, але вираз обличчя жінки говорить, що ось-ось має відбутись її посмішка. Звідси й чарівність образу, який несе в собі енергію зупиненого руху.

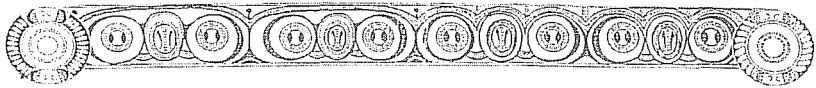
Мистецтво створення ключових образів зазнало значного розвитку в антропоморфній скульптурі. Було помічено, що відповідна зміна самої статури споглядача викликає й зміну його настрою, налаштованості на один виділений зріз світу. Від цього стають доступними інші горизонти цілісної організації світу, адже вони лежать в основі, наприклад, знаковості систем внутрішніх органів людини. Пам'ятає: «Людина створена по образу і подоби Його», – стверджується в головній книзі християнського світу. Тобто, всі горизонти буття, що панують в довкіллі, присутні і в самому споглядачеві. Тому різні змінені настрої, що становлять ту обрану вибірккову форму, веди до опанування того спектру сил, що існували в довкіллі, через їх своєрідну резонансну взаємодію.

За легендою рунічні знаки приніс на землю Одін – головний персонаж скандинавського пантеону богів. Вони є стилізацією того самого зупиненого руху, що відчиняє двері до опанування відповідною силою. У трипільській орнаменталістиці найбільш близькі до них за своїм виразом так звані «образи собак», які були ключами до розуміння змістовності того чи іншого наміру, закладеного в магічний за змістом орнамент. Вони є своєрідною сторожею, яка стереже простір зображеного на горщику ритуального дійства, а водночас виконує функцію ключової форми, що запускає все те в дію через відповідний енергетичний горизонт в цілісності.

Образи, що відкривали людині доступ до внутрішніх тонких енергетичних горизонтів світу, пов'язані з так званими магічними ядрами.

Що являє собою магічне ядро?

Колись на Юганській Обі загін студентів прокладав просіку у глухій заболоченій тайзі. Після сучкування повалених величезних сосен та смерек залишалися великі купи зелених гілок, які ніяк не хотіли горіти, як їм не підливали палива, взятого з безнадійно за-

стряглих у тому болоті механізмів. Перемазані сажею бійці того загону були у відчаї. Всупереч всякому закону, зелені смоляні гілки, складені у найрізноманітніших конфігураціях, не хотіли горіти. Саме в цей час мимо проходив старий дідусь-мисливець. «Ви, діточки, візьміть якогось сухого кореня і покладіть його акурат у саму середину того гілля, і все у вас вийде», – сказав старий мисливець і пішов собі далі. На диво, як тільки зайнявся перший трухлявий пень, покладений всередину того гілля, як воно відразу ж і зайнялося потужним полум'ям. Причому зовсім не було того їдкого диму та чаду, що стояв тут донедавна.

Так само й майстерність людини знання відрізняється від майстерності звичайної людини. І тим сухим пеньком у ній є магічне ядро, яке являє собою побачену вибіркову форму образу. У реальному житті тією вибірковою формою може бути будь-що – пісня, танок, малюнок, якийсь узор або просто окремий звук чи навіть кольорова гама. Тобто все, що може впливати на людину, розкриваючи поширений стан її свідомості.

В житті в неусвідомленому стані це завжди веде до людських упереджень. Візьмемо, наприклад, східні одноборства. Ви можете витратити багато часу на вивчення та опанування особливих прийомів, які складають ту чи іншу школу одноборства. І станете через деякий час майстром у виконанні тих прийомів. Можете навіть отримати чорного пояса і стати визнаним майстром. Але вершина досконалості у тому одноборстві все одно буде маячити у вас десь на обрії, як би ви старанно не намагалися її досягнути. І яких би зусиль ви не докладали, досягнення того бажаного не відбудеться. Буде безкінечне наближення, як у Ахіла, який ніяк не міг наздогнати черепаху у відомій задачі стародавнього грецького філософа.

Але одного разу, спостерігаючи за тими бойовими формами або катами, які будуть виконувати вже ваші учні, ви вловите в їхніх руках щось знайоме, десь вже бачене. І скажете собі: «Та так танцює навесні лелека!» Ви входите у образ лелеки, і ваша майстерність спалахує, як оте багаття на лісовій просіці. Вершина досягнута, ви дійшли до істини, магічне ядро привело вас до опанування внутрішньої сили. Тепер все виходить у вас напрочуд легко й невимушено. При цьому ви помічаєте ще одне диво: вто-

ми, знайомої вам після тривалої боротьби з супротивником, немає і ви можете стояти у тому протиборстві як завгодно довго. Ваш супротивник, відчувши ту силу, відступає, вклоняючись вам, бо перед ним стоїть вже великий майстер.

Кажуть, що козаки вміли дуже влучно стріляти, причому не дуже й цілячись у ту ціль, яка бігла або стояла на віддалі перед ними. Як така фантастична влучність досягалася? Кожен майстер з кульової стрільби відповідає вам, що для цього потрібна відповідна відшліфована техніка, яка досягається протягом років і років тренувань. Але одного разу, відклавши зброю, ви стоїте і просто дивитесь на мішень і, як на диво, через деякий час вона ніби починає рухатись, наближаючись до вас. Найменші її риси стають видимі вам з будь-якої віддалі. З вами відбулося диво: ви почали бачити, ставши єдиним цілим з тією мішенню, і навіть почали знати, куди ляже куля наступного пострілу. Ви берете рушницю і стріляєте, стріляєте, не дуже вже й прицілюючись, бо в цьому вже немає потреби. В вас пробудився вже інший стрілець, який не хибить, взявши щось на приціл.

Або інший приклад. Ви живете у скруті, тяжко працюючи, але отримуєте від того зовсім не те, що необхідно вам для просто пристойного життя. Настає той чорний день, коли сил вже не вистачає, кільце ваших невдач замкнулося. Тоді, покинувши все те, ви йдете на берег річки або моря, де знаходите пусте й безлюдне місце. І сидите там, вглядаючись у щось відсторонене, що не має ніякої вартості з точки зору здорового глузду. Це може бути купа камінців, які ви складаєте пірамідкою, або просто камінь, що привернув вашу увагу своєю бозна на що схожою формою. Ви спостерігаєте те, що є непорушним, зануреним у вічність перед вами. Або просто шумить хвилями море біля ваших ніг і ви вловлюєте в тому якийсь ритм.

Звична напруга потроху з вас спадає і ви відчуваєте, що тепер можете зайнятись будь-якою «порожньою» з точки зору вашої недавньої налаштованості справою. Вашу увагу тепер може повернути будь-що. Потроху ви починаєте чути віддалений пташиний гомін або приходить згадка про давнього друга, якого ви не відвідували бозна коли. Або пройшов якийсь чоловік і щось у вас запитав, і ви відповіли, уважно до нього приглядаючись. Він якось

дивно накульгус, і ви запитаете у нього про те. І зав'яжетеся розмова. Або просто заскиглила, закричала чайка на морі, і ви чомусь одразу зрозуміли, чому. Ви помічаєте, що раптом стало якось зимно, або відчуваєте голод. Ви йдете з того місця, може пліч опліч з отим чоловіком. Ви готові зайнятися будь-якою нісенітницею з точки зору вашого минулого «здорового» глузду. Життя, притиснуте вашим упередженим натиском, потроху починає оживати. Ви звертаєте увагу на подробиці в ньому, повз які донедавна проходили.

Через деякий час хтось стукає вам у двері або дзвонить телефон: «Слухай, тут у нас свято, ти не міг би підійти...», – лунає не очікуване вами запрошення від старого друга. Хтось нарешті взявся налаштувати ваше життя і у нього все вийде – тільки б ваші упередження цьому не завадили.

Суджений шлях – то і є щасливий для людини шлях. Мабуть, тому, що він співпадає з внутрішнім. Все в житті починає у вас виходити, збуваються найфантастичніші ваші сподівання, бо ви вже дієте пліч о пліч з його неперевершеним майстром.

Що було тут магічним ядром?

«Сам довколишній світ повернувся до людини і вона впустила його в себе. Далі треба тільки вірити і слідувати, – скаже нам навчений езотеричною літературою читач, – бо все те, що той чоловік спостерігав на пустому місці біля моря, було ознакою пробудження духу, який привернув таки увагу людини, вказуючи їй на новий поворот у її долі».

Воно може й так, але скоріше за все сама людина нарешті повернулася обличчям до самої себе. Її зустріч із «незнайомою» їй людиною відбулася.

Перед тим, шановний читачу, як перейти до нашої головної теми – теми характерництва, мабуть, потрібен невеличкий екскурс в історію січового козацтва, бо питання існування його характерницького ядра дуже старанно зачищено. І не тільки ворожим промислом, а й своїм власним невіглаством.

Розділ восьмий

Козак Мамай

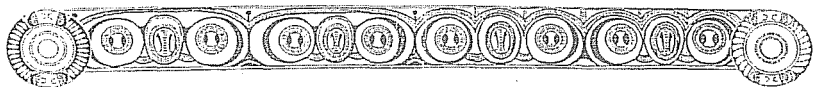
*Сидить козак,
в кобзу грає —
що задума,
все те має.
Народна пісня*

Козак Мамай. Яка цікава й важлива минувшина української історії стоїть за цим образом лицаря нашого славного Запорозжя! Його табір під одиноким дубом у степу донедавна малювали по селах мало не на всьому, що для цього тільки годилося. Малювали на дверях, печах, скринях, великих тарелях, які вішались на стіну, і окремих картинах...

За що ж така шана козакові з малозрозумілим сьогодні ім'ям Мамай? Може то сила та потуга татаро-монгольської орди, зведена в одну людину? Недаремно ж велике спустошення від значної кількості людей, стихійного лиха або бурі в Україні і по цей день порівнюють із Мамаєвим походом. Кажуть: «Як Мамай пройшов».

Щоб зрозуміти це явище, а козак Мамай — це дійсно явище в історії нашої країни, треба до кінця усвідомити значення Запорозької Січі та її вольностей для українського населення. Жити в ті часи в Україні, особливо на її південних рубежах, означало постійно перебувати у прифронтовій, прикордонній смузі. Потерпаючи від постійних нападів кипчаків і татар, населення могло вижити тільки під чийось захистом. Тим захистом для селян-гніздюків, як їх називали в ті часи, була Січ. З нею торгували, наймали козаків для супроводження чумацьких валок, охорони пасовиськ і худоби. До Січі йшли зі скаргами, просили захистити від злодіїв на перевозах, а найперше — порятунку від татар.

У ті часи Січ була мірилом правди, була суддею і судовим виконавцем. Їй підлягали величезні території, які керувалися у

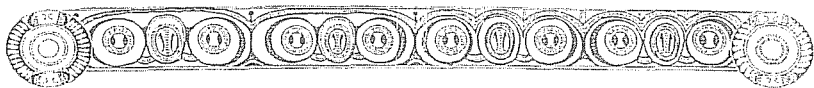

своєму житті січовими законами. З ліквідацією Запорозької Січі ті умови, в яких могло існувати населення прикордонної смуги, і ті взаємини, що склалися протягом століть, були порушені. Тепер іти за захистом було нікуди. Нова російська влада стояла гарнізонами в захищених містах і зовсім не розбиралася у всіх тих тонкощах життя на вільних козацьких землях. Солдати більше займалися бешкетуванням та розбоєм, аніж наводили якийсь лад у колишніх козацьких володіннях. В Україну прийшло безвладдя.

Угруповання козаків, які могли дати тому лад, були заборонені і переслідувалися. Саме в цей час із числа запорозького характерництва, яке завжди полюбляло життя по зимівниках та хуторах, схованих від чужих очей яругах та лісах, на арену виходить козак Мамай. Січ не зникла. Один характерницького кореня козак, зодягнутий за звичаєм у багаті шати, ставав табором у степу, біля перевозу або битого шляху і уособлював собою Січ. Звідси, з його степового табору, добре було видно, хто йде і хто їде. І його теж було легко знайти простому люду, який зазвичай ходив до козаків за допомогою та розрадою. Звідусіль ішли й до нього зі своїми скаргами та проханнями про захист від усякого злодійства.

Отже, козак на прізвисько Мамай, який невідомо де мешкав і ніхто не знав, як насправді його звати, робив розслідування, творив суд над злодіями, тримав на відстані від селянських осель розбійників. Для всіх навколишніх сіл він був «найманою армією». До нього йшли навіть у випадку хвороби або незрозумілого мору худоби. Характерники знали всілякі зілля, для них легко прочитувалася історія всілякого злодійства. Через могутність та невразливість у бою такий козак міг, коли було треба, один розсіяти ватагу розбійників або змусити вдатися до втечі каральний загін нової влади. Внаслідок діяльності такої малої Січі російські солдати навіть свого носа часто боялися висунути за гарнізонні мури, а коли це й відбувалося, то йшли купно і трималися з місцевим населенням ввічливо й порядно, як годиться.

Дістати такого козака Мамаю було майже неможливо. Сидячи у чистім полі під дубом, він здалеку бачив, хто наближається до нього, і міг, миттю скочивши на коня, розчинитись у степу. За тим конем, якого мав Мамай, годі було угнатися гарнізонній кінноті. Козак легко відривався від переслідування, щоб з'явитися в іншому місці або знову ж таки на старому.

Мамай був досить пишно зодягнутий, мав дорогу, багато оздоблену шаблю, з тонкої шкіри і з закрученими догору носами чоботи. Часто сидів на шовковій, з китицями по кутах, вишитої подушці. Мотив того вертепу, а це був саме він, досить зрозумілий – хто ж піде за порадою і захистом до голодранця, який сам ледве зводить кінці з кінцями. В той же час своїм одягом, невимушеною та спокійною поставою (зазвичай сидів, перебираючи струни бандури та тримаючи в зубах довгу з запашним зіллям люльку), він уособлював собою спокійну силу та впевненість у нездоланності устоїв українства.

До тонкощів українських звичаїв та культури новій владі зовсім не було ніякого діла. Вольності та козацькі порядки солдатам, вихованим переважно в умовах східної тиранії, у більшості своїй були незнайомими. Велика Тартарія від Івана Грозного тільки-но зникла і народилася імперія, яка змінила свою назву на більш європейську – руську. Хоча, в залежності від очікуваної вигоди, могла проголосити себе ким завгодно. Як відомо, будь-яка імперія національності не має, в ній панує дух Риму, який будь-який народ не вважав за щось варте пошани.

Отже, як завжди, впорядковували край самі козаки-гніздюки, маючи у себе за спиною малу Січ у вигляді козаків-характерників. У разі потреби вони могли зібратися у один потужний загін, щоб навести належний порядок і потім розсипатися по степу, мешкаючи по добре схованих лісових хуторах. В ті часи населення, що жило під постійною загрозою нападу, мало безліч схованок і жител, майстерно замаскованих на місцевості, густо порізаних руслами рік, балками, яругами та порослій густими лісами. Все доросле населення майстерно володіло будь-якою зброєю, яку невпинно поставляли в Україну самі ж нападники. Та наука стала тепер у нагоді. Нова влада зовсім не була до того готовою, тому часто залишала все, як є, пишучи однак переможні реляції до Петербурга та пропиваючи надіслані кошти по шинках, якими густо вкрилися прилеглі до гарнізонів території.

Знищення Січі виявилось напівсправою, бо викорінення козацьких вольностей потребувало значно більших коштів та зусиль, у тому числі й постійного поповнення у живій силі, яка щоденно танула й зникала невідомо куди. Частина солдатів просто

намагалась уникнути рекрутчини та того лиходійства, яким доводилось займатися, втікаючи на Дон або Кубань. З'являлися там під виглядом козаків, маючи від них відповідну перепустку.

Козака Мамаю малювали в хаті на видному місці як своєрідний оберіг та попередження всякому лиходійству, мовляв, є така сила, яка неодмінно дістане та покарає злодія, хто б він не був і де б він не був. Можна сказати, що через таке своєрідне гайдамацтво козаків-характерників, що густо розсіялися по всій Україні під виглядом козака Мамаю, Січ пішла в народ, який одержав таким чином оборону від всілякого розбишацтва і майже на півстоліття затримав остаточне введення кріпацтва в Україні. Нові ж господарі козацьких земель більше воліли жити в Петербурзі та Москві і зовсім мало з'являлися в своїх нових володіннях.

Якщо розглядати історію всякого етносу, який боровся за свою незалежність, то подібні козаку Мамаю фігури можна побачити, скажімо, в Карпатах (знаменитий провідник опришків Олекса Довбуш), у східноєвропейських слов'янських країнах (народні захисники мамлюки), на Кавказі – це джигіти, в Іспанії – бури, в Шотландії – пікти. Скрізь, де чужинці завойовували землі, там неодмінно виникав рух опору проти чужої влади, якій зовсім ніякого діла не було до тонкощів виробленої тим чи іншим народом культури. Потрібно було тільки одне – брати все, що можна, маючи якомога більший зиск і вкладаючи в це якнайменше сил і коштів.

Спустошення краю та зменшення доходу – ось до чого вела показна «демократія» всілякої нової влади, коли один народ став над іншим, заводячи свої, зовсім чужі для цієї землі, правила та порядки. Цариця Катерина схаменулася тільки тоді, коли спустошення торкнулося значної території України, звідки сходяв, переводився заможний, працьовитий народ, а розводились гультьяї та всілякі посіпаки, які тільки й дивилися, де що погано лежить. Країна йшла в занепад, тому й знадобилися німецькі колоністи, щоб підняти її, бо вона вже не була в змозі навіть себе прогодувати.

Січ була не тільки військовим форпостом – то був центр культури цілого народу, який цілком належав до європейської культури і аж ніяк не сприймав східної варварської тиранії, якої тут не

було ніколи. Прорубуючи вікно в Європу, царю Петру треба було спочатку вивчити те, що було під боком, – менше лиходійства було б тоді на Русі, адже поряд існувала виважена у своїх діях культурна країна. Зробили ж це свого часу англосакси. Сполучене королівство таки утримало переважно англломовне населення Сполучених Штатів у своєму культурному руслі, застерігши тим самим від саморуйнації та підштовхнувши новонароджену націю до прогресивного напрямку розвитку.

Відомо ще з давніх давен – чим вища культура населення країни, тим вона багатша, і чим відсталіша культура, тим бідніша країна, незважаючи на всілякі природні її багатства. У нас же протягом тривалого періоду історії було дуже багато Азії і дуже замало Європи. В результаті винищувався слов'янський корінь населення, що згубно позначилось і на долі самої країни. А повинно було б бути навпаки – як у тих же Сполучених Штатах, де англосакси, зберігаючи домінуючу роль у суспільстві, змогли забезпечити йому і властиві їхній культурі надійні принципи організації, життєзабезпечення і цивілізованого співіснування з іншими культурами.

За прикладом такого характерництва, яке пішло в народ, далеко ходити не треба. У повісті Гоголя «Вечори на хуторі близь Диканьки» ковалеві Вакулі у скрутну хвилину радять звернутися до місцевого знаюки Пацюка, якого лісові братчики за якусь провину вигнали з лісу (малої Січі). В гротескній і одіозній фігурі Пацюка проглядає характерник. Кинувши лише один погляд на коваля, він одразу визнає, що в мішку, з яким той застиг на порозі. У той же час він розважає себе варениками, примушуючи їх самотужки залітати йому просто в рота, перед цим скупавши у мисці зі сметаною. Навіть незважаючи на заборони та загрози, які були в ті часи відносно цього, Гоголь таки торкнувся цієї втаємниченої теми в історії України.

Якщо оглянути всю непросту історію українських земель загалом, то опір Вічної Січі іноземним зайдам буде помітним скрізь – від гайдамаччини у царські часи, виступів селянства під проводом степових отаманів у період національного визвольного руху на початку ХХ сторіччя і до відчайдушної боротьби УПА з фашизмом та більшовизмом у 40-х – 50-х роках того ж ХХ сторіччя.

Та зрештою її вплив позначився й на українському письменстві, велетенською фігурою серед якого є наш вічний Кобзар Тарас Шевченко. Тому й стає можливим говорити про існування в Україні Вічної Січі як відповіді землі Великої Праматері світу на стороннє втручання у взаємини, що встановлюються тут між людиною та ареалом її життя. Маємо тут божий промисел, як і скрізь на землі, де існує культура духу.

Частина третя

Таїна справ пройдеших

Мета: поширення усвідомлення

Розділ перший

Основа

*Пора не тільки погоджувати своє дихання
з довколишнім повітрям, але й думки
з всеохоплюючим розумом.*

Марк Аврелій

Як опанувати те мистецтво? Таке питання постане перед кожним, хто ознайомиться з цією темою, визначеною поданим вище висловлюванням Марка Аврелія.

Характерники відповідають на це правилом, яке вже нами згадувалось: «Вмій робити те, що бажаєш для себе сам». Тобто відгук істини і її бачення шукай у самому собі.

Як відкривається істина людині?

Все те приходить після досягнення відповідної зрілості, за якою стоїть пройдений шлях. Про який шлях тут іде мова?

«Шлях людини знання лежить поміж землею і небом», – стверджують характерники. Тобто у звичайному (проявленому) світі його годі шукати. Як напрямок, що веде у відповідний бік, він не існує, бо проходить всередині по стежинках становлення духу.

«На Шляху ти рівний всім і кожному окремо, але по духу немає тобі рівного на землі», – заповідають вчителі Вічної Січі.

І далі, визначаючи необхідну межу відходу людини знання від довколишнього, вони стверджують: «Три речі мають значущість – твоя земля, твій народ і твоє серце». А ще вони радять: «Зважуйте, відчувайте істину на терезах серця, і ви ніколи не схибите».

Чим є те знання, що при цьому набувається?

Той стан, коли людина одразу схоплює саму суть справи, широко відомий серед людей творчого напрямку. Справжні митці – письменники, художники, музиканти, вчені – всі переживали те натхнення, коли до них приходило щось нове, нечуване, ще вчора зовсім не сподіване. Великі наукові відкриття були зроблені

саме в такий спосіб. Людина просто починала бачити той довго очікуваний результат.

Що лежить в основі такого творчого або наукового осяяння?

«Стійкий намір, який людина утримує протягом значного терміну часу, таки дає кінець кінцем відповідну настройку і перед нею відкривається незбагненне», – відповідь нам добре ознайомлений з езотеричною літературою читач.

Завдяки чому це відбувається?

Це ще одна сторінка взаємостосунків людини з невимовним. Знаходячись у стані поширеного сприйняття світу, людина весь час перебуває в контакт з тонким енергетичним планом. Коли ж вона переходить до створення ключового образу об'єкта чи взагалі моделює якийсь процес, то відтворений образ практично не може нести хибних рис, до чого ми звикли в абстрактному мисленні, бо в ході формування того образу постійно триває його корекція з боку енергетичних горизонтів непрявленого. У зв'язку з цим можна згадати один старий дзенський вираз щодо дій людини знання: «Будь мертвий, будь абсолютно мертвий і роби, що хочеш, – все буде вірно».

Чому це стає можливим? Що є критерієм істини в такому підході?

Ми вже говорили про негентропійний характер процесів у непрявленому, які можуть виступати як своєрідні гетеродинні відстройки або суперструни щодо впорядкування ентропійного світу. Завдяки цьому тонкий світ стає носієм, так би мовити, первинної істини. Тому всякий процес, який в ентропійному світі набуває хаотичного характеру або й зовсім зупиняється в своєму розвитку, торкаючись горизонтів непрявленого, має змогу перейти до первинного, злагодженого з невимовним, порядку.

Саме в цьому випадку ви починаєте граювати з абстрактними речами, цілком розуміючи, що нічого подібного насправді немає, – це тільки вибірковий, ключовий образ, модель і більше нічого. Однак вас це задовольняє, ви вже не шукаєте чогось відповідного реально існуючому. Ви маєте справу з нічим, з пустою, яка є принципово непрявленим елементом. «Все є ніщо», – такий напис знайдено на одному з стародавніх храмів. Це і є

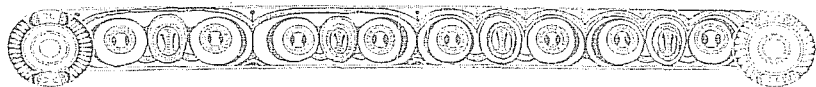
новий підхід, а вірніше – старий, забутий. Він максимально абстрагований, що дає повну свободу творчості. Спостерігач, виходячи за межі антропологічного бар'єра, починає просто знати, що відбувається. Все стає на своє місце. Образно-понятійне мислення перестає створювати химер, просуваючись навромацки у цілковитій темряві. До того (до його включення в роботу) вже є уявлення, вже є розуміння, яке людське мислення й проявляє у побудові відповідних моделей, нарешті скинувши з себе непосильну ношу пошуку істини там, де її принципово не можна знайти.

«Щоб я знав, що я знаю, я з необхідністю спочатку повинен знати», – до такої формули пізнання істинного дійшов свого часу Спіноза Фарух.

«Того не може бути, бо якщо б воно так було, то все одно було б помітним. Поки що ніщо вочевидь не говорить про присутність такого знання в житті людини», – чуємо зауваження нашого вченого читача.

Дійсно, що ми маємо в сфері життєдіяльності людини такого, що б свідчило про наявність подібного знання? Якщо придивитися пильніше до нашого буття, то можемо побачити, що в окремі моменти життя звичайна людина вдається до таких дій, які ми відносимо до надзвичайних. Ми вже говорили про ті надзвичайні здібності, які мали характерники Запорозької Січі. Як свідчить практика, в скрутних, критичних ситуаціях все те може проявитися й у звичайній людині. В хвилини якоїсь небезпеки вона з дивовижною легкістю може перемахнути через височенний мур, перестрибнути широченну канаву або розвинути таку неймовірну швидкість бігу, що й автомобіль не наздожене, а потім дивуватися, як це їй вдалося. Є люди, які просто босоніж ходять по палаючому вугіллю або по битому склу, їх не бере ні розпечене залізо, ані гостра шабля. Хтось задалегідь може передбачити якусь подію і вдатися до необхідних кроків, завдяки чому ніколи не потрапляє в скрутні ситуації.

Хтось готує незрівнянного смаку страви, хтось має славу неперевершеного рибалки або мисливця, а хтось буде надзвичайної споруди. І все це завдяки тим видатним здібностям, які за певних умов проявляються в людині. Особливо це стосується людей творчого спрямування. Майже завжди великому таланту була вла-

стивою й велика працездатність. Візьмемо Івана Франка або лауреата національної премії ім. Т.Г. Шевченка художника Григорія Синицю. Інвалід з дитинства, Григорій Іванович, так само, як і Франко, мав неабияку працездатність і до кінця своїх днів, а прожив він до 90 років, не випускав пензля з рук, бо малярство було перш за все покликом і потребою його душі.

Все те є, воно поряд. Що ж дозволяє людині розкривати такі неймовірні здібності і досягати вершин майстерності у тій чи іншій справі?

У сходженні до характерницького знання основою є віра. Ми знаємо старе прислів'я: «Побачити – означає повірити». Але є й більш давнє прислів'я: «Повірити – означає побачити». Віра – ми зазвичай сприймаємо цей термін, як віру в щось, або як слідування якомусь встановленому світобаченню чи релігійному канону. Наприклад, ми віримо в Бога. Але входячи у цей стан, людина починає зрештою розуміти, що справжня віра – це не є віра у щось конкретне.

Чим же є стан віри у людини, коли вона починає тримати на чуттєвому дотику довколишнє?

Нашому подиву не буде меж, коли ми дізнаємося, що така віра, як виявляється, знаходиться поряд із найзапеклішим зневір'ям, де вже не діє формалізований апарат мислення і людина співвідноситься зі світом цілісності, минаючи все те. Вона стає одним цілим зі світом, розуміючи істину і живучи вже згідно з нею, тому починає діяти, навіть не задумуючись над тим, що і як вона робить.

На сьогодні віра ґрунтується на зовнішньому спостереженні. Спостерігаю й вірю – на такому кредо стоїть сьогодні сучасна наука. Вірю тому, що вірю, – на цьому стоїть будь-який релігійний канон. Вірю, знаю, дію – на цьому стоїть спосіб життя людини знання.

З чого починався шлях у те знання у нас в Україні?

З соняшника на городі, з дикої вишні, що квітне у верболозі, зі стогону-крику лелечого клину в небі, з широкого степу та високих могил, що навіки з ним зрослися. Хто не переживав свято душі у ніч на Івана Купайла, коли через зачарованість життям приходять мить розкриття людського духу і людина починає розуміти речі, які ще вчора були неможливими?

На чому стоїть і завжди стояло характерницьке знання?

Ви бачили, як актор грає свої ролі в театрі? Він грає, відображаючи характерність образу тієї чи іншої людини. Саме те, що виходить з її манери говорити, рухатись, реагувати на довколишнє. Коли ви запитаете у актора, як це він робить, він відповість вам: «Я намагаюся стати тією людиною, вхожу в її образ. Як тільки мені це вдається, все інше виходить вже само собою».

Виходить так, що кожна людина відповідає своєму образу, своєму психотипу і водночас вона може зіграти будь-яку іншу роль, яка відповідає вже іншому образу. Переходячи у своїй грі від однієї ролі до іншої, ту особливу психологічну характерність окремої людини актор здатен донести до глядача, чим і робить театр цікавим для нас. В театрі ми набуваємо необхідного досвіду, тому що починаємо усвідомлювати інші шляхи вирішення поставлених перед нами проблем і вже знаємо, що вони не обходять і інших. Подібна відстройка стає способом вирішення виникаючих за життя проблем шляхом переходу до інших об'єктів їх реалізації, запам'ятаємо це.

Що це нам дає?

«Більш поширене усвідомлення світу самою людиною, вже не замкнутою лише на своєму внутрішньому досвіді», – відповідь нам обізнаний читач.

Чим є згадана вище характерність образу, коли людина її набуває, і що вона отримує через таку виділену характерну свою пошту в житті? Щоб зрозуміти це, озирнемося довкола. Ми живемо у відповідних природних умовах. Фрїтгоф Капра у своїй книзі «Павутина життя» називає їх патерн-організуючими умовами, які складають тонку павутину життя. Скажімо, ми виходимо з дому. Надворі йде дощ, або віє вітер. Ми реагуємо на це, затуляючись від вітру, розкриваємо над головою завбачливо взяту парасольку. Ми захищаємося від зміни погодних умов. Навіщо? Щоб залишити незмінним стан того набутого комфорту, який існує у нас вдома і цілком відповідає нашим смакам та уподобанням.

"Цей стан походить від того характерного настрою нашої особистості, набутого протягом життя", – додасть наш найбільш вдумливий читач.

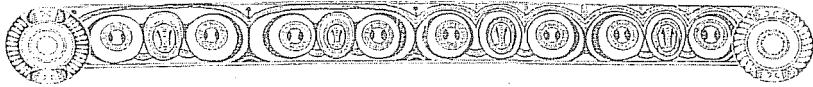
Але коли та негода раптово застає вас у дорозі й немає ніякої можливості захиститися від того лиха, ви сприймаєте це як незворотність долі й продовжуєте свій шлях вже в тих несприятливих умовах. Але потерпаючи від негоди, через деякий час ви з подивом відмічаєте, що відчуття повного дискомфорту десь поділося. Вам вже не так дошкуляє холодний дощ та різкий вітер. У вас всередині здійснюється тепло і пробуджується якась дивна сила, допомагаючи вам протидіяти негоді. Завдяки цьому навіть у тих несприятливих умовах ви відчуваєте себе вже досить комфортно. Ви входите у зовсім інший настрій, який дає вам раніше незнану силу духу та неабияку витривалість.

Подібний досвід має кожен у своєму житті. З цього можна зробити досить несподіваний висновок: у взаємодії з природним довкіллям пересічна людина може змінювати свій настрій, і той новий набутий стан дозволяє їй вижити у несприятливих умовах.

Коли приходять та нова для нас витривалість та сила духу?

Певне, тоді, коли ми, за Ф. Капрою, поєднуємось із тими патерн-умовами, що панують у довкіллі. Врешті решт вони і є природними умовами. Виходить так, що людина може грати в житті ті ролі, що відповідають природному середовищу. Заглиблюючись у своїй ролі в ту тонку енергетичну основу, або поєднуючись із нею, ми починаємо відповідати "правді" життя, тобто тому, що існує поруч (тут і зараз) як цілковита реальність. Так виникає те, що сьогодні ми називаємо ментальністю людини.

Відповідність тому природному веде до розкриття в людині зовсім нових для неї якостей. Надумане і дріб'язкове відходить від неї разом з упередженнями людського его, натомість приходять небачена раніше сила та витривалість духу. Соціальні партнери вже розглядаються нею не як конкуруючі особи, а як сутності, що йдуть тим же шляхом життя, бо вони поєднанні одними й тими ж умовами виживання в одній великій родині. Саме з цього постає людська душевна щирість, правдивість і людяність, що є ознакою пробудженого людського духу. Хтось скаже, що все це і є риси справжньої людини. Так, коли людина йде по життю купно із правдою неба, вона може слухати, бачити і відчувати ту правду, маючи від того щире та чисте серце.

Отут ми, шановний читачу, й відкрили те головне, чого прагнули характерники, навчаючи своїх учнів. У своїх розмовах вони постійно підводили до цього свого учня, але до самого висновку молодий козак мав дійти самотужки.

З усього сказаного слідує, що зміна нашого настрою може відбутись як під впливом зовнішньої сили, так і за допомогою стійкого наміру, джерелом витoku якого може виступати беззастережна віра. Отже, входження в образ може відбуватись двома шляхами: як від команди наміру зсередини (саме так робить актор театру), так і під впливом зовнішнього.

Все це дозволяє виживати у досить незвичний спосіб: через зміну свого характерного настрою змінюючи свої взаємовідносини з зовнішнім. Що при цьому відбувається і на що схоже подібне знання?

Ось ви заходите пізнього вечора до свого помешкання і вмикаєте світло. Те світло виникає завдяки світимості нитки накаливання, в якій тече потік електронів. Виникає питання: звідки ті електрони знають, що треба рухатись та ще й в якомусь напрямку? Освічений читач нам одразу ж відповідь: "Поле напруги, що одразу ж виникає, як тільки ми замикаємо перемикачем контакт між "землею" та фазою, і є тим підкажчиком для електрона. Сила, що виникає при цьому, і починає рухати електрони в заданому напрямку".

Щось подібне відбувається і в тому випадку, коли ми включаємось (входимо) в будь-яку подію. Тут теж діє відповідний закон організованого цілого, якому підкоряється все те, що в ньому відбувається. Саме за тим законом і виникає сила, що "рухає" наше відчуття, через що ми починаємо знати: так воно чи ні, відповідає воно чомусь дійсному в природі чи ні. А починаємо знати через силовий імпульс, який приходить як збудник сили духу, як його поштовх. Така "відповідь" у всі часи сприймалася людиною однаково: як команда духу, за якою завжди стояла істина. Цій команді підкоряється все живе на землі, бо воно існує, живе завдяки функціонуванню такого своєрідного механізму взаємодії. Стародавні орії називали такий інтуїтивно-образний спосіб сприйняття совістю, яку відносили до божої совісті.

"Виходить так, що серед тих ролей, які людина може зіграти

в житті, є одна головна, що формує її як цілісну особистість, зли-
ту з довколишнім", – зауважує нам обізнаний читач.

Так воно і є. Але на цьому все не закінчується. Та сила, що
виникає, коли наш настрій та дії узгоджені з тим цілим, стає пи-
томим джерелом нашої особистості, вона починає вести нас у
житті, наділяючи неабиякою життєдайною енергією.

"Все квітне там, де панує сила правди, і все гине там, де
вона відсутня, – знову озивається наш обізнаний читач, – адже ця
істина відома з давніх давен".

Входячи в ту силу, характерники і навчалися грати свої
"характерні ролі", що дозволяло їм, зливаючись із цілим світом,
ставати неперевершеними майстрами життя.

"Отже, з ваших слів виходить так, що можна й не отримати
того настрою, через який іде розкриття прихованої природи лю-
дини. Що ж тоді є головним при його досягненні?" – озивається
нарешті наш вдумливий читач, який зберігав до цього мовчання.

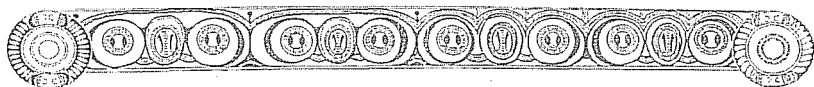
Загальна формула тут існує і оскільки йдеться про таке
своєрідне явище, як психофізичний настрій, то й сама вона досить
незвична, особливо з точки зору нашого сьогодення. А відкрив її
той, хто досяг найвищого рівня в розкритті дійсної природи лю-
дини. Це був Ісус із Назарету. Він якось сказав: "По вірі вашій і
буде вам". Точніше й не скажеш.

Ця формула, шановний читачу, призводить до досить див-
них, як на сучасний погляд, результатів. Скидаючи свої упере-
дження через віру, людина одержує дотик до тієї своєї природи,
яка несе їй знання про істинний стан речей і бачення істинної
картини подій, що вирують довкола. Опановуючи цим настроєм,
вона ставить його собі на службу в житті.

Що це дає?

Передбачення подій, розуміння їх змістовності та спряму-
вання дозволяє дуже точно діяти в житті, оволодіваючи тією не-
легкою наукою, що зветься мистецтвом ведення життя.

"Це надає поміркованості та передбачливості, які є голов-
ною умовою щасливого перебігу людського життя", – скаже нам
обізнаний в езотериці читач. І то буде свята правда, але знову ж
таки не вся, бо в цьому питанні є ще втасмничена, сакральна гли-
бина.

Пам'ятаєте притчу Ісуса про наріжний камінь, який відкинули будівники? Як Він стверджував, саме той камінь і був найбільш придатним для нового будівництва. Що за цим стоїть і де є можливим те нове будівництво? Тільки не там, де працюють будівники, що, керуючись логікою зовнішнього будівництва, той камінь відкинули як непридатний. Тоді виникає питання: де ж саме воно є можливим?

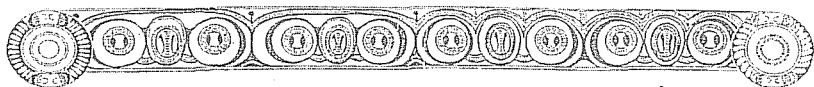
"Я є альфа і омега", – стверджував Галілеянин. За якої умови стає можливим уособлення однією людиною всього символічно-знакового поля життя? Поєднання всього того у одне ціле ставить крапку на зовнішньому, за якою починається новий світ – світ панування людського духу. Тобто, без переходу до нового світосприйняття будь-яке нове будівництво стає неможливим. Саме це й стверджував Ісус із Назарету своїм висловом.

Та ж сама традиція переходу через зведення довколишнього світу в одне ціле простежується і в культурі Трипілля, зокрема в його орнаменталістиці. У трипільців існував особливий знак Рум, як вони його називали. Він являв собою чотирикутник з прогнутими до центру і орієнтованими за сторонами світу лініями. Цей знак зазвичай був захищений зовні концентричними колами. Його можна побачити майже на кожному третьому знайденому горщику. Він ставився там, де необхідно було мати пересторогу духу відносно збереження збіжжя чи налагодження життя в помешканні. Цей знак символізував зведення сторін світу до одного центру, в якому розкривалося в такий спосіб потойбічне. Близьким аналогом цього знака став у подальшому орійський хрест. Сакральною таємницею всякого хреста, як і християнства в цілому, є проходження самої людини до володінь Святого Духа.

Отже, зі сказаного вище слідує, що характерницьке мистецтво потребує відповідного переходу до поширеного світосприйняття. Як його здійснити?

У розділі "Земля обітована" ми це майже зробили, коли говорили про магічні ядра та шляхи пробудження людського духу. Але характерність утримує ще й напрямок, вектор спорідненої дії людини знання.

Припустимо, що ви правите човном у якихось бурхливих водах. Як при цьому повинно здійснюватись ваше вірне керу-

вання ним? Ви можете плисти проти течії або за нею, скеровувати човна до правого або лівого берега, можете плисти швидко або повільно, не поспішаючи, можете просто опустити весла, віддавшись на милість течії. Яка з цих ваших дій буде вірною? "Та, що відповідатиме вашій меті", – підкаже нам наш знаючий читач. У випадку описаної вище пригоди це дійсно так. А як же стосовно дій у повсякденному житті? Щодня ми ходимо, сідаємо за стіл або встаємо з-за нього, беремо щось у руки або кладемо на стіл; закриваємо або прочиняємо двері своєї оселі, виходимо надвір або заходимо знадвору. За якої умови ми можемо робити все вірно?

Якщо життя розглядати з точки зору інстинкту самозбереження, мета якого – виживання, то цього для людини вочевидь замало. Тоді що ще?

"Все те торкається мети самого людського життя, знання про яке на жаль лежить за його межею", – відгукується наш езотерично освічений читач.

Тут починає працювати характерницьке правило, яке ми вже неодноразово згадували: "В житті ти можеш робити все, що завгодно, але мусиш те робити вірно". Щоб все робити вірно, треба знати, щоб мати змогу слідувати можливому. До того знання веде шлях, який починається з досить дивної поради вчителів Вічної Січі: "Відчувай розумом, думай відчуттями". Тобто слід починати зі входження в знання.

Обираючи відповідні події в житті за своїм відчуттям-баченням, за тими планами можливого, що панують в світі, людина вибудовує своє життя за тим візерунком сили або шляху правди, який випадає їй у тих подіях. Такий шлях у всіх народів світу називається приблизно однаково і має значення Дхарми, що у перекладі прочитується як суджений шлях, яким веде людину в житті її дух. Саме тоді все стає вірним, бо кожен порух, кожен крок такої людини стає спорідненим із тим шляхом.

Є над чим замислитись. Як одержати той характерницький настрій, з чого він може вийти сьогодні? Саме таке завдання, шановний читачу, стоїть і перед нами в цій частині книги, яка має назву "Характерницькі практики в Україні".

Перше питання, яке може виникнути у зв'язку з цим, цілком закономірне: чому для переходу до того настрою звичайного

досвіду пересічної людини недостатньо і потрібні якісь особливі практики?

Такі практики необхідні з двох причин. Першу причину ми вже розкрили – це орієнтованість сучасної людини на відчуття предметного (проявленого) світу і нерозвиненість у неї природного дотику до його тонкої організації, тобто того відчуття, яке має весь довколишній тваринний і рослинний світ. Тому їй потрібні особливі практики, які б допомогли людині розкрити спосіб пристосування до життя, притаманний їй від природи.

Друга причина полягає у вибірковій знаковості природних об'єктів, які, всупереч нашим науково-образним переконанням щодо довколишнього, оточують нас у житті. Насправді ж світ тонкої павутини життя, або, за стародавніми уявленнями, світ Правди – то є єдиний простір подій, який пов'язується в часі причинно-наслідковим (кармічним, як говорять на Сході), механізмом. Справді, те, що було причиною і призвело до відповідного наслідку якоїсь події або організації у Правді, пов'язане з ним і не може бути чимось іншим, не маючи зобов'язань перед своєю причиною. Так само й сам наслідок стає причиною наступних подій, що виходять з того наслідку як першопричини для них.

Так утворюється єдиний ланцюг причин і наслідків, в якому образ кожного окремого ланцюга зумовлений всією послідовністю світових подій. Від цього кожен з них може бути чимось одним і нічим іншим. Тому, щоб увійти в нього як в образ, потрібно володіти вірною і бездоганною відстройкою, яка сама по собі стає можливою тільки завдяки досвіду інтуїтивного бачення. Адже головним інструментом тут виступає сама людина, її перевтілення у відповідний ключовий настрій. Саме про цей вузький вхід говорив свого часу Ісус із Назарету, порівнюючи його з вушком голки.

Простіше це можна пояснити, розглядаючи механізм звичайного годинника. Годинник іде, не зупиняючись, завдяки дуже точній відповідності частин його механізму одна одній. В ньому принципово не можливо провести заміну якоїсь частини на щось інше, бо механізм відразу ж стане, тому що порушиться вибіркова підібраність його частин, притаманна тільки йому. Точно так відбувається і з означеною вище цілісністю, яка на тонкому

енергетичному плані так само є одним узгодженим цілим. Ввійти в нього, як ми про це вже говорили, стає можливим тільки через вибірковий ключовий образ.

Ми звикли жити у світі множин, або, за «Велесовою книгою», у світі Яви, і розглядаємо кожен об'єкт як систему, що одержує свою визначальну якість через об'єднання різних утворюючих частин. Форма існування нової якості не пов'язується в нас з системно-пов'язаним (дискретно-розподіленим) цілим. У однорідному та ізотропному просторі-часі наших наукових побудов ті об'єкти або системи існують відокремлено, існують, як опис, підкреслимо це ще раз, де їх виділена форма стає лише питанням масштабу.

Так формується світогляд, за яким ми проектуємо свої будинки, виготовляємо меблі та інші ремісницькі вироби, створюючи у такий спосіб зовсім «неживі» речі. Щоправда, на такому світоглядному обрії є одна хмаринка – довершеність та краса виникають у наших витворах тоді, коли у своєму проектуванні ми слідуємо правилу золотого розтину. Правилу, яке серед наших наукових уявлень виглядає білою вороною, бо не слідує, не витікає з жодної з наших теоретичних моделей світу.

Є ще кут розкриття єгипетських пірамід, який чомусь дуже нагадує нам лебединий клин, що восени пролітає в небі над нашими головами. Є ще речі, бездоганно виготовлені знаменитими майстрами, такими, як, наприклад, майстри зі всесвітньо відомої фірми Фаберже. Також існують чудотворні ікони, які можуть зцілювати людину, що вклоняється образу, виведеному на них стародавнім іконописцем.

Ще де-не-де по наших степах стоять на курганах гротескні фігури кам'яних баб, яких бозна навіщо хтось поставив у видних здалеку місцях. Є пісні та дивні звичаї, казки та перекази, що дійшли до наших днів у вигляді міфів, коріння яких вже давно забуте. Якщо ми вдивимось у ті витвори старих майстрів, то з подивом відмітимо, що вся їх чарівність відразу ж зникне, коли ми хоч трохи щось змінимо в них. Вони діють, вони «живі», доки відповідають своєму образу, своїй вибірковій формі, поміченій колись стародавніми майстрами і відтвореній у відповідній ключовій формі.

Хтось із фахівців у галузі езотеричної культури скаже: «Всі такі витвори діють на нас так, тому що відповідають тим образам, які існують у Праві. Стародавні митці побачили їх і дуже точно відтворили. Вони чарують нас через ту енергетичну насиченість простору, яку вони несуть у собі, утворюючи своєрідний канал зв'язку між нами і енергією цілісного світу.

«Форма спочатку, все інше – потім», – стверджував свого часу Аристотель.

Характерники Запорозької Січі помітили, що спроможності поширеного сприйняття світу можуть бути розкритими, коли людина йде в житті через неможливе, те, що є нездійсненним для неї з того рівня усвідомлень, які вона має на сьогодні. Маючи на увазі саме такий шлях розвитку людини, в Запорозькій Січі перед молодими козаками ставилися завдання, які у звичайному стані виконати було неможливо. Наприклад, перескочити через надвисокий тин, залізти на гладенько обтесаного та добре змазаного олією стовпа, пройти неуразеним по палаючому вугіллю багаття або відбити тілом гостру шаблю. А далі вже йшли такі завдання: перестрибнути через клуню, побачити за лісом ворога і влучити в нього стрілою, доторкнутися пальцем до стіни раніше, ніж до неї дійде тінь від нього, заховатись у чистім полі, зайшовши за стовп або за дерево, зовсім зникнути у тіні лісу.

За рахунок чого все це досягалось?

На каузальному плані енергетичний комплекс людини являє собою сяючий у просторі енергетичний кокон, всередині якого від його низу до вершини простягнуті вертикальні прядива. Кожне світле прядиво відзначає ті спроможності, яких набула людина за життя. Темні прядива являють собою нерозкриті можливості, заблоковані внаслідок хвороби чи якогось прикрого випадку, коли людина не справилася з кризовою ситуацією в своєму житті. На таке блокування на каузальному плані може показати неадекватна поведінка людини, яку ми зазвичай називаємо людською недолугістю, або те місце, де, якщо згадати Гоголя, не витанцювується.

Маючи саме це на увазі, козаки відслідковували відповідне аномальне відхилення, шукаючи у своїй поведінці неадекватності у тій чи іншій життєвій ситуації. Знайшовши ту невідповідність,

брали в руки так звану «гromову» палицю, яку тримали обома руками перед собою, і у такий спосіб «переглядали» ту ситуацію, переживаючи її подумки ще раз. Після тривалого часу напруженої роботи наступало просвітлення відповідного прядива – через людину мовби перекочувались світлі хвилі і прядиво сліпуче спалахувало. Отже, шлях до нових спроможностей був відкритий.

У характерників була ще така практика. Коли людина або не могла, або не хотіла повернутись до себе обличчям, що несло загрозу поразки в бою, такого козака садовили у щільну бочку або у закритий зверху човен і пускали його по річці на волю вітру і хвиль. Полишений можливості віддати на свою долю у тому замкнутому просторі і перебуваючи разом з тим на ревучих та бурхливих водах, козак, так би мовити, мусив покладатися тільки на власну долю або на Бога. На порожистій річці загроза життю людини була великою і тут було не до жартів. Човна вертіло і крутило, вдаряло об каміння. Кожен такий удар міг бути останнім, бо човен міг його й не витримати.

Виймали козака з тієї бочки або човна тоді, коли вже по його голосу впізнавали, що людина пробудилася й стала нарешті на шлях, звернувши таки своє обличчя до самої себе. У Сократа є такий вираз: «Поговори зі мною, щоб я побачив тебе». Саме у такий спосіб козаки й визнавали, чи дійшов до краю їхній товариш, за плаванням якого спостерігали з берега під час його смертельно небезпечної «подорожі», яка могла тривати і по декілька днів.

З тої подорожі поверталася зовсім інша людина – для всього старого й віджитого в ній наставав кінець. Подальше життя цього козака вже підкорялося правилу, яке у характерників мало назву правила третього суглоба. Це коли людина починала жити, спираючись на поради свого духу, а не тільки на свої власні упередження. Що є ключем до того? Щирість та правдивість людського серця, щирість і правдивість людської душі.

Постає знову ж таки питання: навіщо?

Існує одна характерницька практика, яка зовні, здається, носить чисто світський характер. Мова йде про манеру поведінки людини в житті.

«Скільки існує культур, стільки ж і манер поведінки, – скаже нам добре обізнаний читач, – то норма, яка дозволяє людині

співіснувати як невід'ємній частині людського соціуму». Дійсно, відповідний одяг, вишуканість манер – це те, що відкриває будь-які двері. По цьому пізнають свого і дають відкоша чужинцю. Все воно так. Але є тут ще одне, що виводить цю, здається, чисто зовнішню ознаку культури у світ внутрішнього. Мабуть, тому, що людина тут ще може грати свої ролі, набуваючи тих настроїв, які можуть виводити її за межі звичайного буття. Всі ми знаємо особливу манірність англосаксів, їх надзвичайну прискіпливість щодо манер поведінки та своєї постави в житті. Кажуть, є речі, які вони ніколи не допускають у своїй поведінці, бо це вже у них у крові.

Що за цим усім стоїть?

Якщо за допомогою наміру ви почнете прибирати в модельному просторі той клубок переживань та нездійснених бажань, що оповиває всяку пересічну людину, роблячи її на тонкому плані таким собі розкуйовдженим енергетичним клубком, то відмітите одну дивину. Коли ви дійдете у зменшенні того клубка енергій до якоїсь області довкола людського тіла, то відчуєте, що все те, над зібранням чого ви трудилися, втратить свою пружність і в якийсь момент зникне, ставши на своєрідний енергетичний замок. Водночас стовп світлої енергії постане всередині, вбираючи в себе все те людське. Ви відчуєте, що настала воля від всього зовнішнього, яке людина набула за життя, воно вже не тисне, не тягне за собою, не силує вас до чогось. Ви самі по собі (з власної волі) приймаєте рішення, які виходять з середини вашої особистості.

Головна причина людського страждання, пов'язана з тією розхристаністю, зникає, на людське его накинуто міцну вузdechку. Недарма людство на сьогодні ту манеру поведінки вважає за аристократичну, вишукану, бо в ній людина сяє внутрішньою красою та довершеністю, що викликає загальну повагу в довкіллі. Серед спадщини трипільської культури є одна жіноча статуетка, яка в культурознавців має назву фігурки богині з зашіпом замість обличчя. Не злічити, скільки існує припущень щодо тієї ролі, яку вона відігравала у трипільців. Доведено, що вона закріплювалася через дірочки, які йдуть по колу того зашіпа, до якоїсь тканини, що прялася. Навіщо?

Якщо у тому згаданому вище обмеженні, за яким людина по-

чинала володіти собою, піти далі, то ми десь вже в глибині своєї особистості знайдемо ще один енергетичний замок, який зовсім відділить нас від зовнішнього. Це робить кожну людину невразливою для будь-якої зовнішньої сили. Навіщо стародавнім ткалям це було потрібно?

Коли протягом тривалого часу у людини перед очима крутиться прясельце, то настає те, що у Карлоса Кастанеди називається перевантаженням тоналю. Людина в цей час входить у стан пробудженого снобачення, занурюючись в нагвальну (магічну) сторону своєї свідомості. В тому безмежжі простору, що відкривається перед нею, співіснує багато диких польових форм життя, що можуть нести загрозу енергетичному тілу людини. Та ключова форма, яку несла з собою згадана антропоморфна фігурка, повністю знімала зазначену загрозу, робила ткалю невразливою для неї. То був дивовижний за своєю силою оберіг, форму якого знайшли наші стародавні пращури. Вони знали й бачили ту проблему, тому успішно її вирішили.

Що є головним чинником у осягненні подібної вправності?

Правдивість та щирість людської душі, бо тільки в такому випадку досягається необхідна безсторонність та бездоганність. Все те стає реальністю, коли ніщо вже не стоїть між людиною та світом.

Козаки у цих практиках пішли далі. Десь у глухому лісі зрубували старе дерево. Поверхня пня вирівнювалась і заглиблювалась. На нього вночі ставили козака з зав'язаними очима. Він починав «дихати» через коріння того старого дерева, входячи у поєднання з ним у модельному просторі. Торкаючись енергетики, яку мав корінь дерева, він починав бачити той простір, де воно живе. Земля, а разом із нею і знайомий світ, зникали, і він починав чути зірки на небі, включаючись в живий всесвіт. Наступала воля присутності в будь-якій події життя, у пізнанні різних обривів світу. Так, через обмеження, в якому існує дерево, виходили в цілісність, якою насправді оповите все довколишнє.

Була ще одна, теж не менш дивна, практика. Всі ми пам'ятаємо колоди, частини стовбура тополі чи верби, що вже віджили свій вік і хазяї клали їх під тин, щоб посидіти, позорювати ввечері коло хати. То була вибілена на сонці міцна деревина,

зовсім позбавлена будь-якого життя. Через енергетичний дотик в модельному просторі входили в ту колоду, стаючи тією позбавленою життя деревиною. Тіло ставало непорушним, всі енергетичні процеси в ньому завмиralи. Натомість десь зсередини починало жеврїти вже не блоковане нічим зовнішнім тепле жовте світло, що поширювалось і поширювалось. Те м'яке жовте світло вмикало людську самодостатність, відкриваючи їй внутрішнє життя і розуміння того дому, з якого вона прийшла на землю. Людина переставала відчувати себе самотньою, покинутою богом сутністю в цьому світі.

Далі робилася ще більш дивна річ. На груди такої людини-колоди ставилася запалена свічка. Злиття внутрішнього світла і полум'я свічки призводило до запалення всього тіла. Така трансмутація закріплювала в тілі людини той стан її включення в живий всесвіт. Тіло людини ставало дужим та невразливим для будь-якої хвороби. Світ довкола змінювався, ставав яскравим та сонячним. Про цю техніку запорозьких дідів, кремезних та віковичних, як столітні дуби, ще буде йти у нас, шановний читачу, розмова в подальшому.

Описані вище практики відносяться до так званих практик правого крила. Хоча ті нові стани, якими в цей час опанувала людина, надавали їй нового усвідомлення довколишнього, а це вже справа практик лівого крила. Так виходив цілий птах – білий сокіл степу, що вже міг вільно шугати у небесній височині. Подібний розподіл практик на практики лівого та правого крила пов'язаний з тим, що, розкриваючи нові простори свого світосприйняття, людина повинна була утримувати те все в ясному усвідомленні. Для цього потрібна була відповідна енергія, яку давали практики опанування нових станів, що вже відповідали тим новим обрїям світобачення. Чим вище дерево, тим, образно кажучи, повинен бути товщим його стовбур та міцнішим розлоге коріння.

Саме тому кожна людська культура базується на обмеженні, за яким стоїть воля людського духу, воля у поєднанні з цілим.

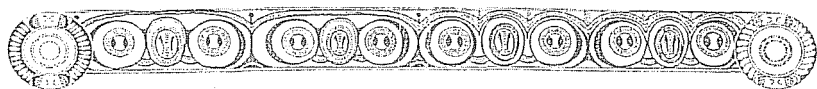
«Виходить так, що людина обмежена в житті своїм тілом, і то є головна умова зростання її духу. То є її горе і то є її шлях до нової свободи», – вельми здивовано кидає нам наша читацька молодь.

Дуже стару істину тут відкриває наш молодий читач. За цією істиною стоїть та мета, з якою людина приходить у цей світ. Таку дивину ми з тобою, шановний читачу, винесли з мандрівки у світ характерницького знання.

Тож підхід до означеної майстерності вочевидь лежить у характерницьких практиках, до яких ми й перейдемо в наступному розділі нашої подорожі.

«Коли людина діє в житті несвідомо, то тими характерницькими практиками для неї, мабуть, стає саме її мученицьке життя, – чуємо несподіваний закид від мовчазного читача. – В ньому вона або таки відкриває світло істин, що ходять світом, або безславно гине». Що ж, таке припущення має право на існування.

Розділ другий

Спадщина кошового отамана Петра Калнишевського

*Маємо істинну віру, тож не
потребуємо ніякої жертви.
«Велесова книга»*

Останній кошовий отаман Запорозької Січі Петро Калнишевський прожив до ста дванадцяти літ. Причому майже двадцять п'ять останніх років свого життя провів у заточенні – в кам'яному мішку каземату Соловецького монастиря, куди 84-річного козацького батька запроторив царський уряд після розгрому Січі. Звідки в старого Калниша взялися сили на це надтривале протистояння? Адже в таких нелюдських умовах людина зазвичай могла витримати від сили два-три роки, а кошовому судилося прожити в тяжкій неволі майже чверть століття!

Як показало ретроспективне дослідження цього питання, перебуваючи в надто обмеженому просторі, людина має можливість заглибитись у себе. Зовні це виглядає так, ніби вона ввійшла у стан своєрідного анабіозу. У такому стані всі процеси в організмі вповільнюються, переходячи до внутрішнього, більш уповільненого відліку часу. Значно рідше починає битися серце. Дух людини стає вільним для безперешкодного мандрування світом. Саме цю характерницьку техніку і застосував соловецький в'язень Петро Калнишевський.

Звідки ж іде коріння того знання, яким скористався кошовий отаман?

Жили на Січі так звані запорозькі діди, які з віком тільки набиралися сил та міці. Мали кремезну, могутню статуру і надзвичайну витривалість і здатність переносити будь-яку скруту, ніколи не знали, що таке хвороба. Зовні виглядали так, ніби вони були витесані з міцного дуба, – такого темного кольору набувала їхня шкіра, яку, здавалося, вже не брали ні залізо, ні полум'я.

Що за цим стояло?

Перше, що впадає в око при ретроспективному дослідженні, це те, що їхнє життя проходило в іншому вимірі, коли все довкола – сонце, вода, вітер, великий зелений луг – набувало іншого, особливого значення. Під час простої, але надзвичайно ефективної практики, яку запорозькі діди проводили зі своїми учнями, і вмикалося відповідне поширене сприйняття.

Робилося це так. У глухому лісі стиналися два велетенські дуби, стовбури яких вкладалися на утвореній вирубкою галявині паралельно один одному (мабуть, через те, що не було такої сили, яка б могла перемістити ті велетенські колоди в інше місце). Але було достатньо й того, що колоди підкочувались впритул одна до одної і по ним могли ходити учні, які, на думку дідів, досягли відповідної зрілості, необхідної для включення поширеного сприйняття світу. Учні ходили по них із зав'язаними очима по колу, перестрибуючи з однієї колоди на іншу.

Молоді козаки опинялися в досить скрутному становищі. По-перше, у разі падіння з висоти, на якій вони мали ходити по колодах, нічого доброго очікувати не доводилось. По-друге, напрямок руху був невідомий, треба було йти, повсякчасно утримуючи рівновагу і обережно ступаючи по колоді, щоб не зачепитися за гострого сучка і не впасти. Таке довготривале подвійне перевантаження тоналю призводило до ввімкнення правої півкулі головного мозку, яка одна могла забезпечити те необхідне бачення.

Така практика запорозьких дідів надзвичайно ефективна у порівнянні з тольтекськими та даоськими, в яких досягнення станів поширеного сприйняття світу триває роками.

Отримане учнями бачення відкривало двері до знання законів тонких, передподієвих планів світу, давало можливість розкрити і вдосконалити свою природу, приховану в обмеженому світосприйнятті. Такій людині поступово ставало зрозумілим, що вона може змінювати стан свого тіла у досить широкому діапазоні. Звідси виходило дивне мистецтво надання тілу людини міцності та невразливості, методики досягнення якого були напрочуд прості.

Робилося це, як ми вже говорили раніше, у такий спосіб. Учень, який досяг поширеного сприйняття, отримував завдання

перевести своє тіло у стан сухої непорушної колоди. Для цього він лягав на таку колоду, і коли подібний стан настрою приходив, у нього зсередини починало здійматися жовте світло. В цей час йому на груди ставили запалену свічку, полум'я якої, зливаючись із внутрішнім світлом, відтворювало ту енергетику зовні. Фізичне тіло ставало легким і міцним, як сухе дерево, всередині якого незгасно палає жовте полум'я енергії життя.

Баченню або відчуттю майбутніх подій навчали у досить давній, вже забутий спосіб: лігши на землю, учень мав її слухати. Той, хто володів каналом кінестетичного відчуття, вловлював найменші порухи тонких енергетичних планів подій, які зароджувалися і які до пори зберігала земля. Вона, як помітили козаки, була визначальним пунктом того подієвого поля життя, яке мало розвинути в довіклілі. Характерники вважали, що тільки цей канал давав беззастережно вірну інформацію про будь-яку подію. Таким чином, засвоївши цю просту практику, козаки могли обходити те, що є справжньою бідою в езотериці, коли чимало людей, які нею займаються, схиляються до бачення, яке не йде далі простого вгадування та спостереження форм своїх власних думок, що й полишає їх вертїтис в астральному тренажері колеса Сансари.

Як здійснити вихід? Людина занурюється в себе до золотої точки, яка світиться у глибині її сутності, входить у стан «золотого яйця» і шукає таку ж саму точку на видимому обрії. Коли об'єкт, що світиться жовтим сяйвом, знайдено, вона чекає його наближення. У поєднаному спалаху двох точок і з'являється стан, про який ми вже згадували. Саме він і відкрив перед кошовим отаманом шлях на волю із його в'язниці.

Така практика, як показали подальші дослідження, була широко розповсюджена у стародавньому світі серед жерців різних культів. Обрій життя, що відкривається, сяє золотом енергій, звідти людина й черпає її для свого життя. Це і є золоте Ельдорадо, про яке мріяли і якого прагнули люди у пізніші часи. Тільки вони плутали золото нових обріїв життя з жовтим металом, який у інків був насправді символом того горизонту буття, де людина здобуває волю.

В різні часи людство по-різному знаходило туди вхід. Кални-

шевського ввели в той стан гнітючі умови соловецького карцеру, куди посадила його російська імператриця Катерина II, розтоптавши стародавні зв'язки та традиції співіснування різних гілок слов'янства, що зародилося на теренах Руси-України. Але тяжкі умови не зламали кошового Запорозької Січі. На виклик неодоли козацька душа відповіла перемогою над тілесними стражданнями.

«Ви говорите тут якісь дивні, нечувані речі. Як це взагалі може бути? – чуємо зауваження нашого обізнаного читача. – Калнишевський щось таки їв і пив, бо однією енергією так довго підтримувати в тілі життя неможливо. Тож у холодному казематі йому таки доводилось бути».

Щодо першого зауваження, то сьогодні в Індії живе одна людина, звать її Саї Баба, яка володіє подібною технікою. Що ж до холодного каземату, то дійсно сидіти в ньому кошовому довелося протягом багатьох років. Але характерникам Запорозької Січі був відомий старий спосіб створення гідних для життя людини умов у будь-якому місці. Ця характерницька техніка має назву «Біле шатро». На теренах Руси-України вона зародилася ще за часів стародавньої трипільської культури, а в більш пізній період стояла в центрі знання, яким володіли дніпровські волхви.

Знаковим образом входження у волховську техніку була велетенська людська голова, позбавлена тулуба і поставлена на землю. Людина, що входила в подібний образ як у ключову форму свого нового настрою, відкривала перед собою безмежжя подій, що точилися в світі. Забезпечував такий стан бачення енергетичний центр, що потужно спалахував над головою. У східній традиції цей енергетичний центр носить назву Сахасрадара і відноситься до енергокомплексу енергетичного двійника людини, який знаходиться над її головою. На лікоть вище тієї голови, позбавленої тулуба, спалахувала невидима для простого зору зірка, яка надавала нові можливості.

Вищезгадане «Біле шатро» (або «Білий намет») імітує той самий антропоморфний образ людської голови: енергетичний центр відзначався високо здійсненим центром, на палі якого встановлювався особливий знак. Звідти й незвичні властивості «Білого шатра» як магічного пристрою. Людина, яка «мешка-

ла» в тому шатрі, поставленому в модельному просторі, могла впливати на енергетику місця своєї присутності, вмикаючи над своєю головою своєрідне «енергетичне сонце». Це захищало від несприятливих умов, знімало рівень біоенергостазу до тієї позначки, коли ні температурні перепади, ні хвороба людині не загрожували. Натомість приходило знання подій у довкіллі, набувався стан мудрості. Якщо ж згадати якості енергетичних геосфер Землі, якими віддавна вміли користуватися характерники, то в тому місці, де сидів Калнишевський, могло бути напрочуд затишно.

Дотепер в Закарпатті виготовляють антропоморфні образи у вигляді видовжених голів дідів. Люди вішають їх у домівці на стіну. То є ключова форма волховського ідола, який із стародавніх часів був оберегом людини від всякого лиха. І ще одне: якщо звіддала уважно придивитись до старих козацьких храмів, то можна побачити ті ж самі видовжені антропоморфні голови волховських ідолів з банями-шапками на головах. Голови тісно зібрані до купи по трое. Вгорі ж, у енергетичному центрі, стоять хрести – стародавні знаки включення людини в безмежність. Це й робило такі храми оберегами.

Тому бані сучасних християнських церков недалеко пішли від стародавнього волховського капища. Будь-яка споруда, в тому числі й храм, працює тільки тоді, коли відповідає знаковій формі, утримуючи відповідну енергетику для включення людини у велику цілісність, якою є оточуючий світ. Це закон, який не може переступити жодна релігія, яких би канонів вона не дотримувалась. Тільки у єднанні з природою досягається те, чого прагнуть всі релігії світу, і саме в цьому вони подібні, бо ведуть свої шляхи від однієї обителі, ім'я якої Цілісність.

Петро Калнишевський перемиг не лише кам'яні мури. Його мистецтво витікає з великої волховської скарбниці Руси-України. Спадкоємцями тої скарбниці й були характерники Запорозької Січі, до яких мав пряме відношення останній її кошовий отаман.

І наостанок ще таке. Соловецький монастир був святиною, яка утримувала зв'язки з духовним світом Далекого Сходу – з легендарним Біловоддям, від якого пролягає шлях до величних гімалайських вершин. Великі вчителі людства не залишили ко-

шового в біді, через що духовний спадок Калнишевського являє собою невід'ємну частину загальносвітової культури духу.

З вищенаведеного слідує один важливий висновок: всяка справжня культура утримує в собі способи виживання та шляхи еволюції духу людини – те, задля чого й існує людське життя на землі. Тому всяка руйнація у цій сфері є злочином проти самої природи людини, якими б технічними досягненнями та прогресом це не виправдовувалось.

Розділ третій

Помилка Гоголя

*Помалу мету носи.
Рукопис Войнича*

Ретроспективна психометрія відкриває можливість для дослідження історії створення художніх творів, картин, скульптур та ремісницьких виробів. Творча людина залишає свій слід на тонких планах у вигляді енергетичних образів. У того, хто володіє мистецтвом ретроспективної психометрії, перед очима постає образ людини, яка виконала ту чи іншу творчу роботу. В такому дослідженні відкривається історія її життя, стан здоров'я, рівень світогляду. Найстародавніші фрески, книги чи полотна картин утримують ці дані в собі як енергетичний відбиток, тому проблема авторства в ретроспективній психометрії відсутня.

Ретроспективний образ людини-творця несе й знання про внутрішнє, потаємне, про яке сам автор може нічого не знати. Це той горизонт розкриття світу, на якому автор працює, звідки виходять його талант і майстерність. Але у відкритті нових горизонтів і здійсненні дотику до істинного є одна небезпека: вони можуть цілком поглинути людину. Ми часто спостерігаємо це явище у людей творчого напрямку. Доки все в межах норми, вони у своєму зануренні черпають творчу наснагу, яка завжди йде поряд з величезною працездатністю та неабиякою силою духу.

Але паралельно з входженням у те знання в ній повинна зрости відповідно й власна енергетична міць. Шлях до опанування істини повинен розкриватися одночасно зі зростанням самокерованості, за якою стоїть сила духу, що відповідно врівноважує зовнішнє та внутрішнє. Тому в характерницьких практиках є два крила. Перше крило – це практики, що розкривають горизонти, через які йде пізнання світу. Друге крило – практики, що розвивають світ можливостей самої людини, в першу чергу в особистій самокерованості та самодостатності. Коли людина

цього не усвідомлює або нехтує цим, виникає ризик, що відкриті нові обрії світосприйняття призведуть до її перевантаження і вона може втратити свою самоідентичність, цілком підпавши під владу відкритих нею просторів і пануючих в них сил.

«Що тут говорити, це є невідпрацьовані практики лівого крила в характерництві, ви ж самі про це пишете, – відгукнеться наш знаючий читач, – приклади, які ви наводите, є класичним випадком порушення балансу між лівим і правим крилом у характерництві».

Характерницькі практики дійсно дозволяють утримувати баланс, який потрібен у всебічному здійсненні духовних сил людської сутності. Цей баланс повинен протистояти всепоглинаючому впливу відкритих великих енергетичних площин світу. Крок поступу і крок зростання у відкритому знанні повинні бути врівноваженими. Так, дитина, яка поступово дорослішає, може поступово брати на себе більше навантажень і більше відповідальності.

Коли ж людина швидко поринає у відкриті глибини знання, в неї починається щось подібне до обесії. Вона стає гарячковою, непоміркованою, швидко приймає рішення або поспіхом робить висновки, не дослухаючись ні до людей, ні до свого внутрішнього голосу. Щоб упевнитись у сказаному, достатньо пильніше придивитися до кіл сучасних сенситивів.

Особлива загроза виникає тоді, коли у своєму сходженні людина не має підтримки свого середовища, своєї землі. Вона позбавлена єгрегорного захисту, тому бар'єр її енергетичної та духовної міці дуже низький. Саме це ми бачимо там, де культура людини зруйнована і існує лише загальний ерзац, який утримує її в необхідному колі виробників усіляких благ.

«Мабуть, через те такою солодкою й здається людині батьківщина. Покинувши її, вона нудьгує й страждає без неї, позбавлена на чужині єгрегорної повноти та наснаги, які дає їй рідна земля», – зауважить наш знаючий читач.

На сьогодні спрямованість людини до загальнокультурних цінностей позбавляє її єгрегорного захисту на своїй землі, і вже навіть нікуди не від'їжджаючи, вона втрачає її єгрегорну підтримку, а також чистоту та праведність, які надає їй злитість

із нею. Що відбувається далі, можна переконатися, озирнувшись довкола: всі наші негаразди зростають не через брак коштів, не через злидні, а через зруйновану культуру та розгублені якості людської душі, коли людина починає втрачати саму змістовність свого життя.

Але є ще одне застереження. Відкриваючи істини та нові обрії світу, людина сама може не захотіти залишитись тут, по цей бік. Внутрішнє спустошення, викликане кричущою недосконалістю людського соціуму, може штовхнути її на такий крок. Але цього не можна робити ні в якому разі.

У житті й творчості Миколи Гоголя ми спостерігаємо щось подібне. Він був Письменником і Людиною з великої літери. Досягнення такої висоти духу давало йому знання істин, які він опанував у житті. В цьому стані різко контрастною стає химерність довколишнього життя, особливо російського, яке вражало своєю безвихідною убогістю. В його творчості не даремно з'явилися Чічкові, Собакевичі, Ноздрьови та Коробочки.

Після чистоти, побаченої в Україні, яка ще не загубила своєї етнічності та духовної самоідентичності, стан російського суспільства був для нього дійсно вражаючим. Ідеологія Каліти спотворила і без того скалічений татарською навалюю етнос. Манія здобуття багатства стала стрижневим напрямком розвитку суспільства. Не заробленому, а саме здобутому багатству теж треба було давати раду, але робити це було нікому, оскільки разом з набутих не зросли, не визріли відповідні людські якості. Російське суспільство з його патріархальним устроєм і побутом не було до того готовим, тому в його прошарках і з'явилися зрештою німці, яких активно запрошували на службу для ведення господарської діяльності тощо. Навіть цариця була за походженням німкенею.

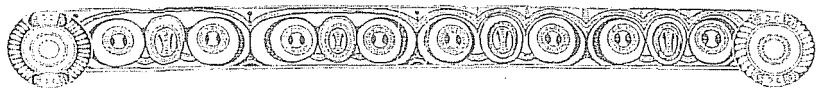
Отже, Гоголь і змалював комедію російського життя, коли за своїм рангом та багатством заможні росіяни повинні б були мати й відповідне зростання своєї свідомості, але мали лише ранг, а самої відповідної людини не було. На кордоні між тією похмурою реальністю і чистотою та ясністю, що відкривалася з іншого боку, не встояв і сам Гоголь. За відмову від реального

життя і самоізоляцію довелося розраховуватись своїм здоров'ям та, врешті-решт, і власним життям.

Подібна проблема вочевидь стоїть і зараз перед новітнім характерництвом. Зайшовши за антропологічний кордон у пошуках знання, треба не забути повернутися звідти у реальне життя. Знайшовши силу і оволодівши нею, не треба давати їй панувати над собою. Людина повинна залишатися сама собою, не гублячи свою особистість, не відступаючи від свого шляху в житті та того завдання, яке стоїть перед нею. «Правда життя не на початку, вона завжди в кінці», – говорили характерники. «У надмірно чистій воді риба не водиться», – стверджували даоські мудреці. З давніх часів лунають до нас ці застереження. Жити треба у житті, яке, незважаючи ні на що, повинно бути повним та самодостатнім. Не тікати від нього за монастирські стіни, а вперто торувати шлях своєї долі. Недосконалість життя є і завжди буде, але з тої грязюки таки виростає колос з зернами, які несуть у собі вже зовсім іншу якість.

Тому не заважати жити іншим закликає одне з головних правил характерництва. Це і є межа їхнього втручання у суспільне життя. Вони говорили: «Якщо Бог послав живу істоту у цей світ, то навіщоь йому це було потрібно. Кожна молода гілка не схожа на зрілу плодоносну, але вона з часом стане нею».

Розділ четвертий

Передбачення Антона Чехова

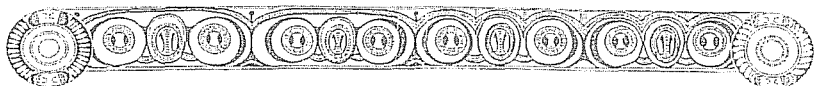
*Ум што не коси Моцці
великий сей?
«Рукопис Войнича»*

Усвідомивши вищенаведене, розсудливий читач може запитати: «Все, про що ви тут розповідаєте, вочевидь, веде до розкриття втаємниченої магічної сторони людини. Чи буде пролито зрештою світло на цю таємницю?»

Така таємниця дійсно існує. Раніше ми вже згадували про відкриття Антона Чехова, який говорив про неймовірну силу, що приходить у мить злиття набутої майстерності та внутрішнього таланту людини. В своїх листах до друзів він писав: «Я подумав, що відчуття художника інколи коштує мозку вченого, що те і інше мають одні цілі, одну природу, і що може бути з часом з удосконаленням методів, їм суджено злитися разом в гігантську, дивовижну силу, яку важко тепер і уявити собі». До цього відкриття письменника привів тяжкий шлях, яким йому випало йти у житті. Зрештою й прийшло до нього прозріння: коли людина досягає вершини своєї майстерності, настає повне розкриття її природного таланту. Така людина набуває надзвичайної здатності проникати в саму сутність життя. Її слово може мати в цей час гігантську, неймовірну силу.

Що то за сила, яку відкрив у людині Антон Чехов?

Ми вже знаємо, що світ пересічної людини є світом її власних усвідомлень. Цей світ стоїть на образах та поняттях, які є ідеями того, що вирує в доквіллі. Тобто, вони насправді нічого реального собою не являють, бо є лише ідеями, які ми визнаємо на сьогодні вірними. Саме вони й формують ту ілюзорну картину світу, за якою ховається жива істина. Цей уявний наш світ має свого бога. За твердженням відомого західного антрополога Карлоса Каста-

неди, ним є так званий тональний план нашої сутності – те саме наше маленьке я, що відділяє нас від живого світу, уберігаючи нашу свідомість від того шоку, який ми можемо отримати при зустрічі зі світом нагвальної сторони нашого великого «Я».

Пояснити різницю, яка існує між свідомістю пересічної людини і людини з поширеним світосприйняттям, можна в такий спосіб.

Припустимо, що ми розглядаємо якийсь процес. Нехай це буде всім відоме кипіння води. Що ми знаємо про те кипіння? Вчений читач скаже, що в цей час відбувається процес переходу води в інший агрегатний стан, який ми називаємо паром. І це буде так, але не зовсім. Називаючи побачене кипінням, ми маємо на увазі зовнішню, знайому нам сторону цього процесу. В цей час сама вода, що кипить, існує на землі в порівняно невеликому діапазоні тиску та температури. Тому її агрегатний стан залежить від значно більшого поля параметрів, ніж ті, що ми спостерігаємо під час її кипіння, і всі вони присутні в цьому процесі. Можна сказати, що стан кожної речовини залежить від структурного розподілу сил в оточуючому просторовому континуумі. І саме через це ми й маємо змогу говорити про фазові переходи речовини, які мають місце в нашому діапазоні світосприйняття.

Але коли ми, усвідомлюючи складність цього процесу, пробуємо його досліджувати в такий спосіб, то вже не маємо права говорити про це, як про просте кипіння, бо все сказане навіть термінологічно зовсім не відображатиме того, що відбувається перед нашими очима насправді. Стверджуючи це, ми майже нічого не говоримо про ті фактори, що забезпечують проходження цього процесу та й саме його існування. Тому коли ми говоримо, що вода кипить, ми відзначаємо процес або подію, яку начебто знаємо, і цим заспокоюємо себе, спостерігаючи це явище. Точно так ми говоримо про процес горіння, при якому та вода нагрівається, та й про будь-яку іншу подію, що розгортається перед нашими очима.

«Тобто, кипіння – лише термін, за яким насправді нічого не стоїть. Це просто відображення зовнішньої (спостережної) сторони того, що насправді відбувається перед нашими очима. Тоді дійсно це пояснення самому собі того незнайомого дійства, що

проходить перед нашими очима. І ніяку справжню науку, за великим рахунком, створити на цьому неможливо», – чуємо зауваження нашого найбільш вдумливого та поміркованого читача.

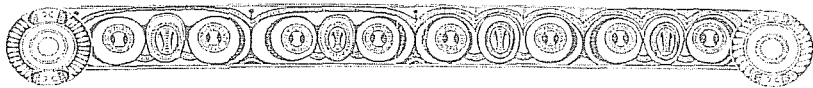
Точно так і є – подібне завжди відбувається навіть тоді, коли ми говоримо про схід або захід сонця чи про стовп, що стоїть край дороги. Ми звикли ставити собі пам'ятні мітки – пояснення того знайомого, що може нести загрозу нашому існуванню. І це все, що ми воліємо знати. Сукупність таких пояснень й утворює той фундамент наших знань про довколишній світ, на якому ми стоїмо сьогодні.

«В чому ж тоді, на вашу думку, полягає справжня сутність усякої події або процесу? Ви дійсно вважаєте, що така відповідь можлива?» – озивається наш вчений читач.

На сьогодні широко розповсюджене мистецтво кіно. На чому воно базується? В ньому, як правило, подають історії з різних планів життя, вводячи глядача в саму суть того дійства, що розгортається перед його очима. Там майже завжди існує багатоплановість сюжету, завдяки якому глядач багато чого знає задалегідь. Саме через це ми й переживаємо: як так вони, діючі персонажі, можуть оцінювати якусь подію або людину?! Їхня ж оцінка зовсім невірна! Як так вони можуть необачно судити або діяти?! Вони ж катастрофічно сліпо діють, не знаючи, що ж насправді відбувається!

Так само й наше знання стає пустою формальністю, коли не охоплює значних об'ємів простору та часу. Пам'ятаєте класичну формулу нашого матеріалізму: матерія – це те, що дано нам у відчуттях і що існує незалежно від них. І це все. Тобто, все, що ми спостерігаємо і якимось називаємо, це і є матерією, яка чомусь існує і існує у відповідному образі, який створено нами ж і тому насправді не може існувати цілком незалежно від нас. Наше образно-понятійне мислення, яке без нас не існує, стає носієм вже існуючої без нас матеріальності. Ось така казуїстика виходить. Вода – є вода і нічого більше. Стовп – є стовп, людина – є людина і чимось більшим бути не може. А чого ви хочете від людини, замкненої на собі самій?

«Гаразд, – скаже нам знаючий читач, – коли ви проникаєте дотиком до тієї цілісності і від того маєте своє передбачення, хіба вода перестає бути водою, а ліс лісом?»

Ні, вода залишається водою, а ліс лісом, тільки то вже не той ліс і не та вода. Терміни тут вже не несуть того «науково-го» навантаження, яке мали раніше. Вони дійсно залишаються тільки назвою і нічим більше. А от їхня сутність розуміється вже в інший спосіб, але те сприйняття не можливе без відповідного входження, як вірно зазначив наш читач. Людина тут стає елементом того чи іншого дійства. Вона спостерігає і, маючи можливість відтворювати нові образи побаченого, отримує дивну можливість впливати на нього. Це і є та образотворча могутність, яку відчув і побачив Антон Чехов як потенціальну можливість людини. Ми могли підмітити це ще тоді, коли говорили про бездоганність рухів плавця, завдяки яким він плаває в воді.

Завдяки чому те плавання стає можливим? Він змінює стан самої води, від чого й виникає та сила, що тримає його в ній. Тут і лежить загадка магії слова Антона Чехова, яка несе в собі відповідний настрій та намір дії. Це завжди взаємодія людини і матерії цілісності, ключем до якої є настрій талановитої людини. Отже, мистецтво, що ґрунтується на баченні, розплутує клубок людських упереджень, за яким стоїть зовсім інший світ, – світ справжньої людини. І та можуть, яку відкрив Антон Чехов, то є її сила.

Вдумливий та поміркований читач тут може задати своє запитання: «Якщо поняття матерії як фундаментального принципу пояснення світу переходить у вас до розуміння континуальної цілісності, то як можна сформулювати цей новий принцип?»

Гадаю, що говорити про це ще зарано. Все те має визріти, стати загальним розумінням. Але спроби були. Ось як про цілісність сказав у свій час стародавній китайський філософ Чжуан Цзи. На його думку, цілісність – це те, що «дрібнить силу-силенну речей, а не чинить справедливості. Ростить тьму покоління, а не милосердна. Старіша найдавнішої стародавності, але не стара. Накриваючи небо і підтримуючи землю, відливає та викрешує величезну кількість форм, але не проявляє майстерності. Ось у чому мандрує перед народжений, або справжня людина».

А ми говоримо про темноту та забитість стародавніх віків! У всі часи людська думка сягала висоти розуміння сущого, а потім все йшло на спад, еволюція живого входила в наступний цикл, і

все починалося спочатку, але вже на іншому рівні. Чому це так? Колись подібне питання було задане одному старому, характерницького кореня, чоловікові. Він повів до річки і вказав на хвилі: «Бачиш провалля між хвилями? Щоб народилася інша хвиля, так повинно бути, бо без тих ям не буде ніяких хвиль, не буде ніякого руху, життя тоді завмре».

Це пояснення несе в собі відповіді на багато запитань, у тому числі й про нашу руїну та відновлення втраченого знання. А що думасте ви з цього приводу?

Розділ п'ятий

Культура людини

*Мета божая (стала) пуста у небі.
Не те носе, що ма на волі і пита нас.
«Рукопис Войнич»*

Нарешті, шановний читачу, ми можемо підійти до дослідження того, що є головним чинником розквіту щасливої людської долі на цім світі. Давно було помічено, що чим розвиненіша культура в державі, тим вищий у ній добробут і краща впорядкованість життя. Там, де її немає, годі й говорити про демократію та ефективне самоврядування, бо демократія – це насамперед право правого. На брехні ж, як відомо, далеко не поїдеш і сподіваного щастя не отримаєш.

Почнемо з дослідження самого терміну культура. Дійсно, що стоїть за цим словосполученням: *культ-ура*? По-перше, цікаве саме його походження від слова *культ* і імені божества *Ур* – саме так в стародавні часи називали Сонце. Отже, йдеться про культ Ура або Сонця.

У стародавньому Єгипті його вже називали Ра, прибравши сакральне У, що в поєднанні з Р означало проникнення або входження. Про цю казуїстику ми ще поговоримо далі, бо вона зрештою пов'язана з різним прочитанням самоназви наших предків: *орії* – *арії*, а, отже, й відмінностями, які існують між первинним її змістом і змістом подальшої видозміни. Як уже зазначалося раніше, здавалося б, зовсім несуттєва заміна *О* в слові *орії* на *А* (*арії*) призвела до закриття в цьому понятті проходу, який мала людина до усвідомлення сущого.

Ви можете запитати: «А до чого тут Сонце?»

І справді: до чого? Щоб відповісти на це запитання, ми й розбиралися з тобою, шановний читачу, з головним: що являє собою сама людина? Ми говорили про те, що основна маса

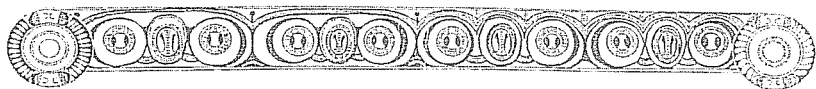
пересічних людей користується договірною правдою, тому й живе в суспільстві, відгородженому від справжнього світу. Та договірна правда тримається на ідеях, які відповідають стану розвитку суспільної думки в тому чи іншому соціумі.

Образно-понятійний апарат, який використовується для осмислення тих ідей, у багатьох випадках пов'язаний з уже забутими стародавніми знаннями. Саме це почасти й збиває з пантелику та вводить в оману людську свідомість. Приміром, говориться про високу духовність у культурі, але під цим, у багатьох випадках, розуміється лише інтелектуальна висота досліджуваного образу. Або говориться про порядність та праведність, а під цим розуміється лише слідування якомусь канону або зводу якихось правил.

Добре, коли ті правила походять від звичаєвостей, народних традицій, які несуть у собі відгомін стародавнього знання, а не вибудовані на основі ідей, висловлених якоюсь (нехай і видатною та просвітленою) людиною або купкою людей. Адже те, що вони сповідають, вже давно минулося і стало мертвим сухим хмизом. Втіленням тих можливостей, які існували в ті часи, людина почасти користується вже в інших умовах, коли з тих пір багато чого змінилося в світі. В одну і ту ж річку, як говорить давнє прислів'я, неможливо увійти двічі.

В культурі, що обслуговує відповідний рівень становлення договірної правди, інколи трапляється небачене: людський таланти народжує дивовижні образи та закони, які відкривають нові обшири незнаного. Однак, у такому суспільстві подібні новації ніколи не сприймалися одразу. Необхідний був певний термін часу, щоб адаптувати нове до усталених цінностей договірної правди. І не біда, що якусь його невловиму суть за цей час було втрачено та й сам автор вже пішов у інші світи, не дочекавшись цієї події (як мовиться, нема пророка в своїй вітчизні, а найчастіше їх у той чи інший спосіб просто прибирають) – головне, що збагатилася і досягла нової висоти наша договірна правда. Чи не так?

З наших з тобою досліджень, шановний читачу, виходить, що людина, на щастя, має більш фундаментальний план своєї особистості. Саме це й забезпечує її від остаточної руйнації, якої вона зазнає внаслідок свого невігластва, помилкових дій і вчинків,

зумовлених її досить суперечливим життям в умовах договірної правди. Насправді ж головною умовою виживання людини є можливість дотику до істинного, і справжня культура повинна була б обслуговувати саме цей процес її надтонкої і надчуттєвої взаємодії з довколишнім.

Якою ж тоді повинна бути культура?

В центрі будь-якої культури стоять настрої та усвідомлення, на основі яких формуються переконання щодо основних життєвих пріоритетів, вірності та доцільності обраних життєвих шляхів. Коли такі настрої опановуються і стає зрозумілим, що й до чого, постає питання, як це закріпити і яку тактику обрати в житті, щоб розуміння завжди йшло поруч.

Як ми вже з'ясували під час попередніх досліджень, тільки входження в світ цілісності надає те розуміння закономірності подій, що стає законом всередині, яким людина й керується в своєму житті. Отже, ми вже не будемо на цьому зупинятися детально, а тих, у кого ще є якісь питання щодо цього, відішлемо до раніше викладеного нами матеріалу. Уважно його перечитавши, можна зрештою зрозуміти зовсім незвичні для нашого усвідомлення речі, які через стійкий стереотип нашого мислення, звісно, сприймаються не одразу.

Можемо лише навести один дуже простий аналог того невлвовимого знання. Припустимо, що якась людина поставила за мету викопати колодязь. Вона бере лопату та інші необхідні для цього знаряддя й починає копати. Які знання приходять до неї під час такої простої роботи? Про твердість і вологість ґрунту, тісняву та задуху глибокої ями, вправність, силу та насагу, необхідні для подолання труднощів, вдоволення від побаченої води, що почне заповнювати колодязь... Викопавши його, людина значно збагатила свій досвід, який у житті, як кажуть, за плечима не носити.

А тепер уявіть собі, що в цей самий час хтось стояв на краю тієї ями і робив дослідження процесу спорудження колодязя. За даними цього дослідження (тривалість роботи, об'єм і якість вийнятого ґрунту, якість добутої води) він робить відповідний опис усього побаченого. Яка буде різниця в знаннях, отриманих цими двома особами? Коли ви це усвідомите, то зрозумієте, що таке знання про цілісність і яке співвідношення до нього має її опис.

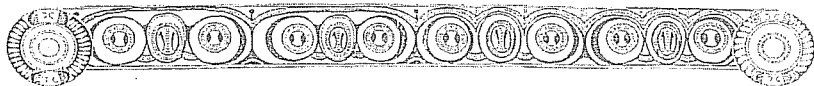
Та культура, про яку ми ведемо мову, намагаючись відобразити бодай основні її риси, має принципові відмінності від тих культурологічних заходів, за допомогою яких сьогодні намагаються обслуговувати культурні потреби соціуму. По-перше, входження в стан дотику до природного цілого, яке забезпечує така культура, робить інструментом пізнання саму людину. По-друге, досягнуті при цьому настрої передаються через спадкоємність як своєрідний іррадіаційний вплив. Пам'ятаєте Ісусове: «Просвітись сам, довкола тебе просвітяться інші»? По-третє, мудрість передбачуваного, яка в цей час приходить до людини, не може бути наданою ніким збоку – то її внутрішнє надбання. Ніякі божества, якими б великими вони не були, не в змозі цього зробити. Якби все було навпаки, то навіщо тоді той клопіт із людським життям взагалі? Не для забави ж. Жодне вчення досягти цього не може. Світ кожної людини – то унікальний світ, який постає в своїй величчї тільки за умови повної свободи. То є можливість, яка існує в даному місті і в даний час, і людина її реалізовує. Ніхто, окрім неї самої, керувати цим процесом не може. В іншому випадку можна отримати лише ні на що не здатного телепня, який весь час висітиме у свого вчителя на шийі.

Виникає запитання: як у такому стані діяти в реальному житті, щоб повсякчасно зберігати той настрій?

Оскільки в своїй діяльності ми починаємо спиратися на віддалену прогнозованість подій, яку нам надає знання, то з цим одразу ж припиняється будь-яка метушня на зовнішньому плані.

«Тут нам завжди потрібно чекати слушного моменту і слідувати тому можливому, що відкривається, при цьому нічого не руйнуючи і нічому не протидіючи, – скаже нам обізнаний читач, – оскільки всяка протидія одразу ж знищує той настрій, через який ми знаємо».

Але плани нашого великого «Я» для людини не завжди відкриті, та й для нього самого, вочевидь, плани світу доступні теж далеко не завжди. Бо сам світ постійно розвивається, безперервно шукаючи ті ж самі можливості, що надходять разом із розгортанням нових світових подій. Саме тому й потрібна відповідна культура, яка б дозволяла виробляти вірну тактику поведінки в такому мінливому світі. Перше, що спадає на думку, в такому стані

не потрібно тиснути на життя або воювати з ним, підкорюючи та завойовуючи, так би мовити, сили природи, як слушно зауважив щодо цього обізнаний читач. Будь-яка людина, що народилася, повинна відбутися, стати дорослою. Колись один старий чоловік досить слушно зауважив: «Малу дитину в житті водять за руку, доросла людина ходить сама, як і птах, що навчився літати».

У племінних культурах і до сьогодні існує особливий ритуал посвячення в дорослі, про який ми вже згадували раніше в книзі «Шлях у невимовне». Яка головна мета переслідується при здійсненні такого ритуалу?

Якщо зовсім коротко, то основною метою такого ритуалу є поєднання людини з існуючими в її ареалі життя патерн умовами. Тобто, таким чином стверджується, що дорослість, а від того й справжність людини залежить від виходу її усвідомлення на рівень цілісного світу, де вона й пізнає правду, яка панує в довкіллі. Іншими словами, виходить зі світу ілюзій, стає орієнтованою на істинне, а відтак – дорослою особою.

Ту дорослість кожна людина несе в собі ще з дитинства. Колись було проведено такий експеримент. В методиці ментальної мандрівки в особисті реінкарнаційні цикли (в пройдені цикли життя) змінили адресу, відправивши пошуковців у їхнє власне дитинство, коли їм було десь два-три роки від народження. Подиву ментальних мандрівників не було меж – дитина, що тількино навчилася говорити, мала напрочуд дорослий розум, тверезо оцінюючи ту ситуацію, в якій опинилася. Вона бачила і знала! І лише потім все те пішло в забуття. Ритуали посвячення в дорослі й покликані пробудити саме цю пам'ять і здібності, які вона утримує. Це й було основою культури характерництва, що завжди квітнула в Україні, будучи головним мотивом формування менталітету українців.

Що ж є головним для пробудженої людини у її знанні і баченні?

Найперше треба знати, що необхідно робити, а що ні, бо для того час ще не настав. Чого взагалі ніколи не можна робити, які б вигоди в тому не вбачалися, бо за ним стоїть лихо втрати своєї вдачі та долі. Пробуджена людина починає знати, чути, відчувати те, що невідомий автор стародавньої пам'ятки орійської культури,

відомої як рукопис Войнича, назвав «Совісною Козою». (Коза – ритуальне дійство стародавніх оріїв, пов'язане з культом місяця. Під час ритуалу козу водили по колу, входячи в стан поширеного сприйняття світу). Отже, під «Совісною Козою» розуміється інтуїтивне знання істинного. «Одне має коза, але божеє», – стверджували вони.

Що є основою утримання подібного настрою?

На рівні підошви людської ноги існує чакра, яка називається Самарга. Коли через знайдені знакові форми людина долає антропологічний бар'єр і виходить на рівень поширеного сприйняття світу, Самарга розкривається й утримує знайдений зв'язок, відстроюючись відповідно тим конкретним патерн-умовам, що існують на тій чи іншій території в межах ареалу життя людини. Цей чакрам, що розкривається вглиб землі, має п'ять пелюсток: світло-зелену, жовту, темно-червону, білу та блакитну. Перша, світло-зелена, – це зв'язок з довколишньою природою. Друга, жовта, – знаменує зв'язок з енергіями, які виробляє живе на землі, про який ми вже згадували раніше. Третя, темно-червона, – уособлює зв'язок із Землею, її геосферами та тими полями речовин, які присутні у відповідному ареалі. Четверта, біла, – означає зв'язок з цілісністю світу. П'ята, блакитна, – вказує на зв'язок з так званими стихіями, представленими в образах землі, води, вітру, полум'я та сторін світу.

Всі ці зв'язки стають реальністю, якщо людина в пристосуванні до ареалу свого життя набуває відповідної ключової форми, яку сьогодні називають ментальністю. Тобто, це суто психотипова, характерна для конкретної людини, поведінкова форма, яка, однак, надає егрегорний енергетичний захист, коли людина все починає робити в житті у відповідності зі своїм ментальним психофізичним настроєм.

Під час проведених дослідів з'ясувалося, що в людини, яка, перебуваючи на своїй рідній землі, зодягала національний знаковий одяг і починала говорити рідною мовою, відбувалося миттєве розкриття Самарги, яка пов'язувала її з усією потугою егрегорного поля цілісності. Але варто було перейти їй на якусь іншу мову, як цей чакрам закривався, і людина залишалася таким чином без егрегорної енергетичної підтримки. Тому й говориться,

що звичайна непробуджена людина отримує доступ до правди через відповідний настрій, через знакову, ментальну відповідність тому ареалу життя, де вона народилася. Саме завдяки цьому й відбувається дотик до правди, що панує в цілісності. А як може бути інакше, коли сама людина стає інструментом пізнання істинного?

Тепер стає зрозумілим, що таке рідна земля і чим вона є насправді для людини, а також чому ці життєво важливі для неї зв'язки всілякими способами намагаються зруйнувати, коли хочуть зробити її роботою того чи іншого суспільного устрою або сліпим знаряддям для втілення чергової «всесвітньої ідеї». Насправді ж існує одна ідея, яка не є справою рук людини, бо саме згідно з нею вона й сама існує на землі.

Відтак виникає цілком закономірне запитання: які ж форми може мати культура пробудженої людини в сучасному урбанізованому суспільстві?

Мабуть, чи не найдавнішу спробу потвердити таку культуру зафіксовано на сторінках Старого заповіту. В другій книзі Мойсея «Вихід» наведено десять Божих Заповідей. Ось вони.

«Хай не буде тобі інших богів переді Мною», – проголошує перша заповідь.

Це означає, що в знанні суцього існує лише один бог, який існує в самій людині, – саме той, що говорить з нею зсередини. Саме він (і більше ніхто) може вести людину в житті. «Пізнай себе, пізнаєш свого бога», – говорить суфійська мудрість.

«Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді і під землею», – говориться в другій заповіді.

Тобто, не вклоняйся зовнішньому, вся твоя увага має бути зосереджена на внутрішньому. Саме це і є головною умовою в проходженні людини до знань цілісності, на чому ми неодноразово наголошували у попередніх дослідженнях.

«Не закликай Імені Господа, Бога твого, надаремно», – проголошує третя заповідь.

У житті треба бути, тільки в поєднанні з ним можна досягти вірності та доцільності у здійсненні самостійних кроків. Так твердить знання суцього. Дорогу здолає той, хто йде.

«Пам'ятай день суботній, щоб святити його!» – закликає четверта заповідь.

У твоєму житті повинно бути місце святу, бо то є час твого єднання з твоїм духом. Так говорить знання суцього.

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі».

Не відкидай зовнішнє, воно є основою твого життя, саме в ньому реалізується та задача, з якою ти прийшов сюди. Так проголошує суще.

«Не вбивай!» – застерігає п'ята заповідь.

Не виступай, не бунтуй проти волі неба, правда життя не на початку, а в кінці. Так промовляє суще.

«Не чини перелюбу!» – радить шоста заповідь.

Не звертай з обраного шляху, йди за своєю долею в житті. Так стверджує суще.

«Не кради!» – говориться в Старому заповіті.

Не перетинай чужого шляху, не бери на себе чужу долю. Так закликає суще.

«Не свідкуй неправдиво на свого ближнього», – застерігає наступна заповідь Старого заповіту.

Покинь свої упередження, вони порушують твій зв'язок з істинним. Тільки безсторонність та віра утримують людину від входження в проблеми розуму. Правда в кінці, а не на початку. Так радить суще.

«Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його», – говорить десята заповідь Старого заповіту.

Живи там, де народився, твоя доля по тобі, та по тій меті, яку ти плекаєш у житті, тому вона найкраща для тебе. Не зраджуй свого шляху, бо саме він веде тебе назад до батьківського Божого дому. Так заповідає суще.

Як бачимо, основою Старого заповіту є закони співіснування людини зі світом цілісності, але викладені вони у вигляді, більш прийнятному для того суспільного життя, яке було в ті давні часи. Вирішило це його основні проблеми чи ні, тепер ми знаємо самі. Так само, як і те, що на всі випадки життя порад не напасешся, – тільки у відновленні втраченого зв'язку людини зі

світом вона може отримати необхідне їй універсальне знання. І підтвердженням цьому є Старий заповіт, у сакральну глибину якого, ми з тобою, шановний читачу, шойно зазирали.

«Те, що ви тут розкриваєте, саму проблему не вирішує. Очевидно, повинні бути якісь практичні рекомендації, як дійти до стану життя в істині», – чуємо зауваження нашого допитливого читача.

Тими практичними рекомендаціями якраз і є згадані нами заповіді зі Старого заповіту. Їх ніхто не відміняв. А ще можемо навести такий приклад. В Україні часто застосовують один традиційний виховний метод. Вже дорослому юнакові чи дівчині, що вже встигли отримати від життя перші синці та гулі, говорять: «А що ти думав (думала), то є твоє життя, за яке ти несеш відповідальність. Не допускай, щоб якісь обставини могли його згорнути, звівши нанівець всі твої старання. Мусиш відноситись до всього відповідально, бо тільки твоя власна перемога допоможе життю відбутись». Цей наказ робив юнака або дівчину будівничими свого життя, перемоги в якому стають змістом їхнього існування. І ніякі життєві бурі та незгоди зломити таку людину вже не можуть, бо з них вона виходить ще більше загартованою. Як запевняв один старий, характерницького кореня, козак, існує лише два правила, які людина, що хоче собі щастя, повинна виконувати в житті: це всерйоз відноситися до свого життя та до обраної в ньому професії.

Ось чому українці такі невтомні трудоголіки, бо вони не можуть допустити навіть сумніву, що в них щось може не вийти. То їхній особистий виклик невідомому. Коли не запитасеш, як справи, почувеш у відповідь: «Усе добре». Простори, які відкриваються при особистій перемозі людини над собою, величні й неосяжні. Такого ніколи не можна забути, воно стає змістом самого існування. Ось така таємниця лежить в основі формування ментальності укрів, яких світ знав як русів. А ви кажете, що успішне життя людини може бути пов'язане лише з якимось дрібним крамарством та здобуттям омріяних статків десь на стороні. Нічого подібного.

Але технічна проблема входження в знання сакрального, таємного існує. Зазначимо ще раз: невимовне лише створює парадигму, вектор того, які настрої повинна утримувати в собі

справжня культура. Про знання невимовного годі говорити, йому треба слідувати. Діяння ж виникають у контакті невимовного з зовнішнім, як і культура, що цей процес обслуговує. Таку практику сьогодні й напруцьовує людство, здійснюючи дослідження сакрального в езотеричній культурі. Це ми можемо спостерігати хоча б на полицях книгарень і численних книжкових крамниць, де досить широко представлена відповідна література. Своїми подорожами в світ езотеричної культури України ми з тобою, шановний читачу, також торуємо шляхи до пізнання сущого, що колись пишним цвітом квітнуло на нашій землі.

Дедалі більше стає очевидним, що культура не повинна обслуговувати лише договірні відносини в суспільстві. Справжня культура, про яку ми говоримо, має значно більш серйозне й відповідальне завдання. Вона має виховувати людину в житті, вести її до переходу в інші виміри довколишнього світу, як це робили визначні культури стародавнього світу. Неперевершеним зразком серед них є трипільська культура, що в глибоку давнину квітнула на теренах Нижнього Подніпров'я.

Входження, або дорослість, починається з Великого Спасу і відбувається воно в прозрінні, що все довколишнє є насправді не тим, за що ми його маємо. Те, чим ми володіємо сьогодні, то тільки пояснення, за яким нічого більше не стоїть. В Україні існує традиція виготовлення чудернацьких розписних глиняних звіряток. За образним висловом української поетеси Вікторії Галех, у їхніх великих загадкових оченятах лежить таїна забутих казок. Стан такого прозріння досить вдало зафіксовано у фігурці гладкого монаха східного зразка, який став на сьогодні мало не головною персоною наших езотеричних крамниць. Прозрівши, він регоче над тією світовою ілюзією, якою донедавна сам переймався. Його гротескна фігурка – то знакова річ нашого сьогодення.

Загрозлива незвичність світу, що виникає тоді, коли та велика ілюзія зникає, автоматично вводить людину в стан Спасу. Виникає зв'язаність людини з оточуючим світом, через яку приходить бачення, приходить знання. І то є початок нової людини, про яку ми говорили як про справжню людину. Чому справжню? Мабуть, тому, що в ній розкривається її істинна природа як світового духу. Хтось може сказати, що ознакою культури такої людини є

зміщення акценту усвідомлення з внутрішньої сфери назовні, але це не зовсім так. Скоріше це перехід від усвідомлень малого я до великого, що обіймає Всесвіт як одне велике ціле. В той же час зовнішнє як головний керманіч таки відіграє в зазначеній культурі свою провідну роль.

Звернімося ще до рукопису Войнич, де є такі записи: «Суст по вірі по мірі волю поважає», «Суста один наказ суть нам каже», людина «Поніма, а степ міра». Останній вираз має відгук і в сьогоденні. Ми часто говоримо: «Людина передбачає, а бог розподіляє». Людська індивідуальність поширюється, але не розчиняється, людина залишається людиною, головним завданням якої є знаходження свого шляху у тій зв'язаності зі світом, що постала.

«Тобто, духовний розвиток повинен стати основним змістом життя. Але яку мету треба тепер ставити в житті, заради чого людині треба проходити ті важкі випробування?» – чуємо запитання з нашої читацької аудиторії.

Відповідь проста: щоб щасливо і ефективно жити на цім світі, а коли прийде час, самому вирішити, куди і в які світи проляже подальший шлях. Загадка людської смерті може бути розгадана, і тоді людина її перемаже, навчившись самотійно відчиняти двері на той бік життя. Чи можливо це? Можливо, бо та брама вже відчинялася перед нашими прашурами ще в стародавні часи. Саме про це, шановний читачу, ми поговоримо в останньому розділі нашої мандрівки в світ характерницького знання.

«Заждіть, заждіть, а як же з сонячним світлом та тією різницею між оріями та аріями? Ви ж обіцяли пролити світло і на це питання!» – озивається наш допитливий читач.

В сакральному існує звук О – М – М, який розкриває простір, надаючи людині доступ до інших проєкцій світу, де вона опановує знання в поширеному його сприйнятті. Така людина знає основу, вона творець звичаєвостей та ритуалів, які утримують її в істині. Звук А – це вже пролите на землю світло, в якому теж є знання істинного, згадаймо Білобога, але в непроявленому, підсвідомому стані. Отже, заміна проголосу О – М – М на звуковий ряд А – У – О – М – М перетворює оріїв, які, маючи доступ до істинного, були розробниками знання, на аріїв, які вже є простими кори-

стувачами, практиками всього того, що часто не відають про існування інших його варіантів, доступних розробнику. Скажімо, так само в сучасній науці є розподіл на фундаментальну науку, де працюють теоретики-розробники, і прикладну, де працюють користувачі того розробленого. Тому з перетворенням оріїв на аріїв самостійний доступ людини до знання врешті решт закрився, і вона почала жити за вже виробленими правилами та канонам, які невмолимий час зробив сухим хмизом, бо в одну і ту ж річку неможливо увійти двічі, як говорить та ж стародавня мудрість.

Щоб вийти з цієї халепи, і почали вклонятися Сонцю, інтуїтивно прагнучи підсилити енергію та гармонійність свого вже чисто суспільного життя. Всі наступні релігійні культури підспудно почали утримувати в собі одну і ту ж мету: через споглядання образу беззастережної віри вимкнути внутрішній діалог, посилити в людині тишу, через яку їй стає чути голос її внутрішнього плану, завдяки чому вона отримує можливість у такий спосіб корегувати своє життя. Ту ж саму роль відіграє й згадуваний раніше суботній день, коли людина може на деякий час скинути ярмо зовнішнього. Ясно, що то лише засоби, необхідні для того, щоб хоч якось покращити становище, в яке потрапила людина, поринувши в забуття, але всю проблему вони вирішити не можуть. Сьогодні ми дедалі більше переконуємось у цьому. Вирішити цю проблему може тільки культура справжнього позантропного буття в дотуку до істинного.

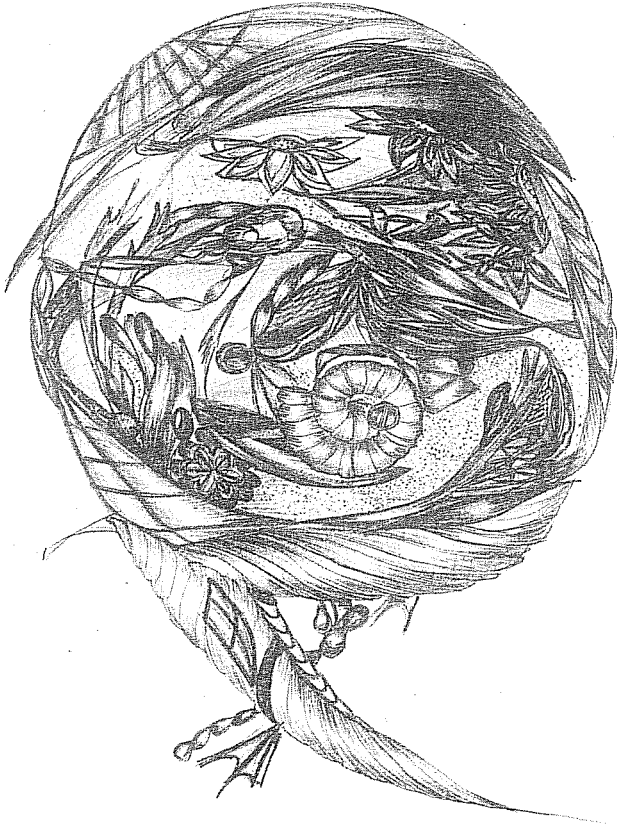

Післямова

Напевне ти, шановний читачу, врешті рещт і сам вже все склав у своїй уяві. Знайдена тобою істина полягає в тому, що всі людські відповідності своїй природі лежать на зовнішньому тонкому плані, про який ми говорили вище як про рівень цілісної організації світу. За образом і подобою своєю відтворив людину Старший дух. Тому, шукаючи істину в собі, треба пам'ятати, що вона з'являється лише тоді, коли її відстройка щодо зовнішнього точно йому відповідає. Та відповідність досягається шляхом відновлення тонкоенергетичного (кінестетичного) контакту людини з природним середовищем. Саме в цей час замовкає її безперервний діалог із самою собою та зникає його его і на передній план виходить її духовний початок, який стає ведучим у її житті. Від того еволюція цілісної людини повинна стати головним пріоритетом в суспільстві, де за багато тисяч років зникне гноблення людської природи пануючою авторитарною думкою.

Все викладене вище повинно відродити те, що можна було б назвати духом великої Русі, саме тієї, яка дала могутній поштовх для розвитку індоєвропейських культур світу. Це велике серце має почати битись знову, тому що не було в історії людства величнішого пантеону знань, аніж той, що постав з Нижньої Припонтіди. Ми є гідними спадкоємцями того безцінного надбання, бо, попри всі негаразди, втримали нитку знання над запаморочливою безоднею людського забуття. Так постанемо і підемо в золотий вік людства, що вже стоїть за порогом нашого дому. У «Велесовій книзі» в перекладі Б.Яценюка з цього приводу знаходимо такі пророчі рядки:

*Вже чуємо, як вісник на коні скаче до заходу сонця,
аби управити його човен золотий до ночі,
аби віз із волами сумирними привезти по стіну синьому.
Там то ляже сонце спати на ніч.
Отож коли День прийде до Вечора,
вдруге скаче вісник у Яві.
І так говорить Сонцю,
що віз із волами вже там
і жде його на молочній стезі.
Як тільки Зоря проллється в стіти,
покличе нас Мати, аби Ми поспішили.*

Трав'яний Спас

ЗМІСТ

<i>В.Перегінець. Шляхи розкриття природних можливостей людини</i>	5
<i>В.Стецюк. Стародавнє знання суцього і світоглядна позиція нової людини</i>	7
Вступ	10
Частина перша. Право на життя у правді	17
Як велику ідею загубили в світі.....	18
Причинна, або Історія одного пробудження.....	25
Становлення нового світосприйняття в традиції стародавніх оріїв.....	36
Космогонія стародавнього світу	49
Шлях Орія, або Про тиранів та бездоганних сталкерів.....	58
Право на життя у правді	74
Шлях золотих комірців.....	84
Частина друга. Характерницьке мистецтво в Україні	91
Передмова	92
Дажбожі внуки	95
Магічний перехід у слов'янській традиції	112
Природний Спас у характерництві.....	124
Правда Докії Гуменної.....	134
Сакральне в українському етносі	139
Русь Київська.....	153
Земля обітована.....	165
Козак Мамай.....	177
Частина третя. Тайна справ пройдешніх	183
Основа	184
Спадщина кошового отамана	
Петра Калнишевського.....	202
Помилка Гоголя.....	208
Передбачення Антона Чехова	212
Культура людини	217
Післямова.....	229

Науково-популярне видання

Серія «Вічна Січ»

Чумаченко Василь Андрійович

Політ нічного метелика

Характерницьке мистецтво в Україні

Редактор В. В. Стецюк

Художник В. В. Галех

Технічний редактор Р. О. Шкалікова

Коректор В. В. Гриценко

Підписано до друку 05.08.09. Формат 84x108 1/32. Папір офсетний.

Гарнітура Times. Друк офсетний. Ум. др. арк. 12,0.

Тираж 5000 прим. (перший завод 800 прим.)

Замовлення..... Замовне.

ПП «Видавничий дім»

50063 Кривий Ріг, вул. Тухачеського, 26.

Свідоцтво ДК № 515 від 03.07.2001.

Тел.: (0564) 66-23-18

Надруковано у ТОВ «Видавництво «Сталь»

м. Київ, просп. Визволителів, 1

т. 229-83-51, 516-55-92

Чумаченко В. А.

Політ нічного метелика: Характерницьке мистецтво в Україні. – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2009. – 238 с.

ISBN 978-7388-77-8 (серія)

ISBN 978-966-177-053-8 (кн. друга)

Основним об'єктом досліджень Василя Чумаченка, в авторському доробку якого вже дві видані книги, присвячені пошуку езотеричних витоків етнічної культури українців («Шлях у невимовне». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2000; «Крик пугача». – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2004), є надбання стародавніх орій і їх духовних спадкоємців – характерників Запорозької Січі. Саме з цих джерел черпає автор безцінні свідчення про дивовижне знання суцього, яким володіли наші пращури. Книга «Політ нічного метелика» знайомить читача з мистецтвом ведення земного життя, яке досягалося через розкриття природної здатності людини сприймати тонку цілісну основу світу, що, на думку автора, і є головною сутністю справжньої людини.

Відкриваючи невідомий на сьогодні у широкому загалу обрії поширеного сприйняття світу і пов'язаних з ним світоглядних явлень, автор ставить досить складні для сучасного природознавства питання і пропонує шляхи їх вирішення у дуже незвичний для сьогодення спосіб, але саме такий підхід і допомагає включити ту сторону людської сутності, що була до цих пір незнаюю для нас. У книзі наводяться також деякі практики, які відкривають шляхи для досягнення сучасною людиною поширених станів свідомості в опануванні нею знання суцього.

Окреслені автором основні засади культурного й духовного виховання справжньої людини, що в сучасних умовах дозволяють здійснити корінний поворот у розвитку науки та культури, заслуговують на пильну увагу не лише фахівців з езотерики, а перш за все науковців, освітян, політиків, громадських діячів і широкого кола читачів, яким небайдужа подальша доля українства і всього людства загалом.

Авторські права застережені, передрук заборонено.